

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 10733/08

בפני: כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער: חנן גולדבלט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין מיום 3.7.08 ועל גזר הדין מיום 6.11.08, של בית המשפט המחוזי בתל-אביב, בפח 1133/05, שניתן על ידי כבוד השופטים א' טל, י' אמסטרדם ור' לבהר-שרון.

תאריך הישיבה: כ"ג בתמוז התש"ע (5.7.10)

בשם המערער: עו"ד ר' תורן; עו"ד א' שליין; עו"ד א' סלטו

בשם המשיבה: עו"ד ר' סגל-מוהר

פסק-דין

השופט ע' פוגלמן:

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטים א' טל, י' אמסטרדם ור' לבהר-שרון) אשר הרשיע את המערער בשתי עבירות של אינוס, האחת לפי סעיף 345(א)(1), והשנייה לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); בעבירה של מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) ביחד עם סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין; בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין; בשלוש עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין; ובעבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לפי סעיף

348(ד)(1) לחוק העונשין. בצד זה, זיכה בית המשפט את המערער משתי עבירות נוספות של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות; וכן מעבירות של ניסיון למעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות; ניסיון לאינוס במרמה; וניסיון לקבל דבר במרמה. בעקבות הכרעת הדין, נגזרו על המערער 7 שנות מאסר בפועל ושנתיים מאסר על תנאי. עוד נקבע, כי המערער יפצה כל אחת מן המתלוננות באישומים הראשון והשני בסכום של 25,000 ₪.

הרקע העובדתי

המערער הוא שחקן וברדן מוכר, אשר שימש גם מורה למשחק במסגרות שונות. כתב האישום שעל בסיסו הורשע כולל 6 אישומים המתייחסים למעשים שביצע בתלמידותיו הקטינות, עת שימש להן מורה או בתקופות שלאחריהן.

1. על-פי עובדות האישום הראשון, במהלך שנת 1998, שימש המערער מורה למשחק למתלוננת ק.צ שהיתה אז כבת 16, במסגרת קורס בסוכנות "סטטוס". במהלך הקורס, הציע המערער למתלוננת לשחק בהצגה לצד השחקן נתן נתנזון (להלן: נתנזון). ק.צ נענתה להצעה, וקיימה עם המערער ועם נתנזון חזרות במלון "דן פנורמה" בתל-אביב, שאליהן באה – בהנחיית המערער – כשהיא לבושה בבגדים חושפניים לצורך התפקיד. לאחר ההצגה, החמיא המערער לק.צ בפני חבריה לקורס, ובהמשך פנה אליה, אמר לה שיש לה פוטנציאל גדול, הציע לה לשחק בסרט המבוסס על תסריט שהוא כותב, והיא נענתה. המערער אמר לק.צ. כי התסריט עוסק במשפחה שבה מתפתח קשר של גילוי עריות בין אב לבין בתו הקטינה, לאחר מותה של האם בתאונת דרכים. המערער סיפר לק.צ כי הוא מייעד לה את תפקיד הבת ולו את תפקיד האב, ואמר כי עליהם לעבוד על התסריט בביתו, שם מצוי התסריט וציוד צילום. בד בבד, ביקר המערער בבית הוריה של ק.צ, הציע לאימה שק.צ תלמד אצלו באופן פרטי והזמין את בני המשפחה לצפות בהצגה שבה הופיע. לאחר הדברים האלה, נפגש המערער עם ק.צ בביתו, הציע בפניה את התסריט ושאל אותה אם תוכל להתמודד עם סצנה של קיום יחסי מין, באומרו כי אחריה "כל הסרט יעבור לה בקלות". במפגש הבא בבית המערער, הפעיל האחרון מצלמה שהיתה בסלון ביתו, ולאחר מכן הציע לק.צ להחליף את חולצתה לזו שלו, כדי שתרגיש בנוח, וכן בשל סצנת המין שעליהם לקיים. בתשובה לשאלתה של המתלוננת, אישר המערער כי סצנות המין בסרטים ישראליים אינן אמיתיות, ובתגובה לאמירתה כי אין היא מתכוונת "לפתוח רגליים כדי לקבל את התפקיד", ציין כי היא לא צריכה לעשות זאת.

בפגישה הבאה שהתקיימה בשעות הערב המאוחרות, שאלה ק.צ את המערער מתי תפגוש את שאר השחקנים בסרט, והוא השיב כי מדובר באנשים מפורסמים. אחר-כך, הלך המערער להתקלח, וביקש שק.צ תמתין לו בסלון. כשחזר ורק מגבת לגופו, אמר המערער לק.צ כי עליהם לעבור אל חדר השינה כדי לעבוד על הסצנה, ועודד אותה להרגיש בנוח "כי הכל זה משחק וזו רק סצנה". כשהיו במיטה, הוריד המערער את חולצתה וחזייתה של ק.צ. וכן את מכנסיה, תוך שהוא מוסיף לדבר על התסריט ומדגיש כי אין בכוונתו לשכב איתה. כשהחל המערער לנשק את ק.צ. ולהתחכך עם גופו העירום בגופה, היא אמרה לו כי אינה חשה בנוח, היתה קפואה ולא שיתפה עימו פעולה, אך הוא המשיך במעשיו וחזר על אמרתו שזה רק לצורך הסרט. ק.צ שבה וביקשה מן המערער כי יפסיק, והוא השיב "בסדר" אך המשיך במעשיו, הסיר את תחתוניה, ואמר לה כי אינו מתכוון לשכב איתה. מיד לאחר מכן, החדיר המערער את איבר מינו לאיבר מינה של ק.צ, אשר החלה לבכות, סובב אותה על בטנה ואמר לה כי עליה לשתף עימו פעולה שאחרת לא יוכל לבחון אם היא יכולה לשחק בסצנה. ק.צ חדלה מלדבר, ובעודה שוכבת תחתיו, סובב אותה המערער על גבה, חזר ונישק אותה, וכשהזיזה את ראשה, נישק אותה בצווארה, חיכך את איבר מינו בין שדיה ולאחר מכן שב והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. ק.צ ביקשה מן המערער שלכל הפחות "יגמור בחוץ" משום שאינה נוטלת אמצעי מניעה, ולאחר שבא על סיפוקו, נותרה שוכבת במיטה, בוכה, בלא כוח לזוז. ק.צ ביקשה לשוב לביתה, והוא השיב לה כי היתה מצוינת וש"לא תהיה בעיה עם הסצנה". המערער הסיע את ק.צ לביתה על הקטנוע שלו, ובמהלך הנסיעה, פתח את רוכסן מכנסיו, הניח את ידה על איבר מינו וביקש כי תשפשף אותו. ק.צ ביקשה שיחדל, אך הוא התעלם מבקשותיה. המערער הוריד את ק.צ בשביל הסמוך לביתה ואמר לה כי ידבר איתה למחרת, אך היא התעלמה מדבריו ונותרה שם כשהיא בוכה. למחרת, התקשר המערער לק.צ מספר פעמים. ק.צ ביקשה ממנו כי יפסיק להתקשר, ומאז חדלה מלימודי המשחק בהנחייתו.

2. על-פי עובדות האישום השני, במהלך שנת 2003, שימש המערער מורה למשחק של המתלוננת מ.ש, שהיתה אז כבת 20, במסגרת קורס בסוכנות "סטטוס". בסיום הקורס, פנתה מ.ש אל המערער ושאלה אם תוכל להמשיך להתייעץ איתו בנושאים הקשורים לעתידה המקצועי, והוא נעתר להצעה, ואמר שיש לה פוטנציאל. המערער הציע למ.ש לעבוד איתו בביתו באופן פרטי וללא תשלום, ובהמשך חתמו הצדדים בנוכחות אביה על הסכם שלפיו היא תקבל 60% מרווחיה העתידיים כשחקנית, בעוד המערער יקבל 40%. בשלב מסוים במהלך לימודיה אצל המערער, סיפר לה זה על

טלנובלה חדשה שבה הוא אמור לככב, אשר עתידה להיות משודרת בערוץ 2. המערער סיפר למ.ש כי התסריט עוסק במשפחה שבה הבן נפגע בתאונת דרכים ומאושפז בבית חולים במצב "צמח", וחברתו מפתה את אביו במטרה להשתלט על רכוש המשפחה. מ.ש. אמרה למערער כי היא סבורה שתוכל לגלם את תפקיד חברתו של הבן בתסריט, הגם שהוא כולל סצנות סקס. משכך, החל המערער "לאמן" אותה לקראת האודישן לתפקיד, באומרו כי יפגיש אותה עם במאי הטלנובלה רק כשתהיה "מוכנה". המערער צילם את מ.ש במצלמה רגילה ובוידאו, כשהיא לבושה ב"ביבי דול", וכן בעירום חלקי ובעירום מלא, בטענה שעליו להעביר את הצילומים לבמאי כהוכחה לכך שהיא נועזת. בהמשך, נישק המערער את מ.ש ואמר לה שעליהם להמשיך "לעבוד" על הנשיקות, על מנת שתשתפר וכדי שהם יתרגלו האחד לשני. לאחר מכן, אמר המערער למ.ש כי לדרישת הבמאי, עליהם לקיים חזרות "אמיתיות" על סצנות הסקס שיבוצעו, בשלב זה – כששניהם לבדם. לביסוס טענתו, הציג המערער למ.ש קטעי עיתון שבהם שחקנים המספרים על אודות חזרות "אמיתיות" שביצעו על סצנות סקס, וכן פֶּלֶט פקס מטעם חברת "טלעד" שבו אישור על כוונה לשדר את הטלנובלה האמורה. לאחר שיחות רבות שבמהלכן ניסה המערער לשכנע את מ.ש לשכב עימו כחזרה לאודישן, ואף ניהל בנוכחותה שיחת טלפון עם מי שטען בפניה שהינו במאי הטלנובלה, שאותו כינה בשם "ניק", הסכימה לבסוף מ.ש לקיים עם המערער יחסי מין, אך סייגה זאת לפעם אחת בלבד, לצורך האודישן.

במהלך חודש אפריל 2004, בשעות הערב, באה מ.ש לבית המערער לצורך חזרות. השניים נכנסו לחדר השינה, התפשטו והתנשקו, והמערער ביקש ממנה שתזוום את יחסי המין ביניהם, שכן בתפקידה המיועד היא אמורה לפתותו. מ.ש מילאה אחר הנחיותיו וקיימה עימו יחסי מין מלאים, שלאחריהם אמר לה המערער כי יודיע לה מה אמר הבמאי. בחלוף ימים מספר, אמר המערער למ.ש כי טרם הגיעה השעה להפגישה עם הבמאי, וכי קודם עליה "להשתפר", ומשכך עליהם להמשיך ולתרגל יחסי מין. לאחר מסכת שכנועים נוספת, נתרצתה מ.ש, והוסיפה לקיים עם המערער יחסי מין במספר הזדמנויות. בהמשך אמר לה המערער כי עליהם לקיים גם יחסי מין אוראליים ואנאליים, ולתמיהותיה השיב כי הדבר יסייע לפתיחות ביניהם ויתרום להצלחת האודישן. לבסוף, נתנה מ.ש את הסכמתה, ובחודשים יוני-יולי 2004 קיימו השניים יחסי מין אוראליים ואנאליים. אסי, שהיה חברה של מ.ש בעת ההיא וסבר כי המערער מרמה ומנצל אותה, דרש ממנה לנתק את הקשר עימו, והיא הודיעה למערער שהיא זקוקה לתקופה של נתק ממנו. המערער אמר לה בתגובה כי לא כדאי לה לצאת עם חבר שמעכב את התפתחותה המקצועית והתרה בה לבל תספר לאיש על הקשר ביניהם,

באומרו כי שחקנים אינם חושפים את דבר קיומם של יחסי מין בזמן החזרות, וכי אם תדבר על כך – יכחיש. לאחר שערכה בירורים בבתי ספר למשחק והתברר לה שקיום יחסי מין בזמן חזרות אינו נהוג, החליטה מ.ש לסיים את הקשר עם המערער, וביקשה כי ימסור לה את תצלומיה שברשותו.

3. על-פי עובדות האישום השלישי, במהלך שנת 1996, שמע המערער את ד.מ שהיתה אז כבת 16 וחצי, שרה במסגרת לימודיה בקונסרבטוריון "שטריקר" בחולון. המערער פנה לד.מ והחמיא לה על שירתה, וכשזו סיפרה לו על רצונה להתקבל ללהקה צבאית, הציע לסייע לה בכך, ללא תמורה. ד.מ נענתה, וכעבור שבוע נפגשה עם המערער בקונסרבטוריון למשך חצי שעה, שלאחריה קבעו השניים פגישה נוספת באותו מקום. כשנפגשו, אמר המערער לד.מ כי בידיו מפתח למתנ"ס ברמת-גן שבו יוכלו לעבוד באין מפריע עד שעה מאוחרת. המערער הסיע את ד.מ בקטנועו למתנ"ס ובהגיעם למקום, עלתה ד.מ על הבמה והחלה לבצע חזרות, כשהמערער מדריך אותה. לפתע, התלונן המערער על כאבים וביקש מד.מ כי תעסה את גבו. ד.מ, שהרגישה מחויבת למערער בעקבות התנדבותו לסייע לה, נענתה לבקשתו. עוד היא מעסה את גבו, אמר המערער לד.מ שהיא יכולה לשבת עליו, אך היא התעלמה מדבריו אלה. בתום העיסוי, אמר לה המערער כי עתה יעסה הוא אותה, והתעקש על כך, על אף שאמרה לו כי אינה זקוקה לעיסוי. לבסוף, ניאותה ד.מ לאפשר למערער לעסות את גבה כשהיא לבושה ושוכבת על בטנה. אלא שאז, הכניס המערער את ידו מתחת לתחתוניה, נגע בישבנה וכן הכניס את ידו מתחת לחולצתה והחל לגעת בה בגופה. בתגובה לכך, קמה ד.מ ונעמדה, אמרה לו שזה לא בסדר, והחלה לבכות. נוכח השעה המאוחרת, הסביבה הלא מוכרת ומזג האוויר הגשום, ביקשה ד.מ מן המערער כי יסיעה לביתה שבחולון, ובהגיעם אל העיר, ביקשה לרדת מן הקטנוע, ונסעה במונית לביתה. למחרת, התקשר המערער אל ד.מ, התנצל בפניה, וביקש כי לא תספר זאת. הוא אף שב והציע לסייע בידה להתקבל ללהקה צבאית בתנאים שתקבע, אצלה או בדירה שברשותו בתל אביב, אך היא סירבה.

4. על-פי עובדות האישום הרביעי, במהלך השנים 2003-2004, שימש המערער מורה למשחק של המתלוננת ש.ש, בעת שהיתה כבת 16.5, במסגרת קורס שהתקיים בסוכנות "רייטינג" בתל אביב. לקראת סיום הלימודים, פנתה ש.ש אל המערער וביקשה להתייעץ עימו כיצד להתכונן לאודישן לטלנובלה. השניים נפגשו, ובמהלך הפגישה, אמר המערער לש.ש שהוא מבקש לקדמה, הציע להיות הסוכן האישי שלה, ואף דן עימה בתנאי הסכם הייצוג. במהלך חודש פברואר 2004, החלו השניים לקיים חזרות

בבית המערער שבמושב בית נחמיה. במהלך עבודתם, סיפר המערער לש.ש על תסריט שהוא כותב לטלנובלה באחד מערוצי הטלוויזיה הגדולים. הוא ציין שאפשר שתתאים לאחד התפקידים הראשיים, אך הוסיף כי אינו בטוח שתעמוד בדרישות התפקיד, הכולל סצנת מין שבה יופיעו השחקנים בעירום. המערער סיפר לש.ש כי התסריט עוסק באלמן עשיר – שאותו מתכוון לשחק הוא עצמו – שבנו שרוי בתרדמת בעקבות תאונת דרכים, וחברתו של הבן, המבקשת להשתלט על רכוש המשפחה, מפתה את האב ושוכבת איתו. ש.ש אמרה למערער כי הגם שהיא מעוניינת בתפקיד הבת, היא חוששת כי סצנה כזו תפגע בשמה הטוב ותביך את משפחתה, והמערער השיב שהבמאים הגדולים מעדיפים שחקניות המפגינות פתיחות, ובעתיד איש לא יזכור לה את זה. המערער ביקש מש.ש שתחשוב על הדברים, ומייד לאחר מכן התקרב אליה, קירב אותה אליו כשהוא אוחז בגבה, ואמר לה "תני לי נשיקה, אני רוצה לראות איך את מנשקת". ש.ש אמרה כי הדבר אינו נעים לה וכי יש לה חבר, והמערער לעג לה באומרו "זאת בדיוק הבעיה, איך שאתן מגיעות לסיטואציה אתן משתפנות". המערער חזר והעלה את נושא הטלנובלה פעם אחר פעם בפגישותיהם הבאות, ואף אפשר לה לדבר בטלפון עם מי שלטענתו הוא במאי הטלנובלה, שכונה ניק, באומרו כי הבמאי יצפה בשניהם מבצעים את סצנת הסקס, ולפיכך מוטב שיעשו חזרות כשהם לבדם בביתו. הוא הציע שהוריה והחבר שלה יבואו לצפות באודישן, אך ציין כי אפשר שהדבר יביך אותה ויפריע למהלכו של המבחן. בתשובה לשאלתה, אמר המערער לש.ש כי היא לא תוכל לגלם תפקיד אחר בטלנובלה, וכי עליה להחליט מייד שכן הוא אינו רוצה שהיא "תעשה לו בושות". בצד זה, החמיא לה המערער על חזה, ישבנה ומבנה גופה. במועד מאוחר יותר, סיפרה ש.ש למערער כי נפרדה מבן זוגה, והמערער הגיב בשמחה ואמר שעתה "תוכל להתחיל לעבוד כמו שצריך" וכי עליהם לקיים יחסי מין כדי שיהיו משוחררים האחד אם רעהו, וכדי שיוכל ללמד אותה "להיות טובה במיטה", דבר שיקל עליה לעבור את האודישן. המערער הדגיש כי "לא חסרים לו יחסי מין", נתן לה דוגמא מסרט שבו קיים יחסי מין עם השחקנית ששיחקה לצדו וביקש שלא תספר על השיחה ביניהם שכן "אחרים לא יבינו אותה". בעקבות כך, החליטה ש.ש לנתק את הקשר עם המערער.

5. על-פי עובדות האישום החמישי, במהלך שנת 1999, שימש המערער מורה למשחק של המתלוננת ה.ח, שהיתה כבת 17, במסגרת קורס שהתקיים בסוכנות "אפריל מילניום". במהלך הקורס, הרבה המערער להחמיא לה.ח על כישורי המשחק שלה והציע להסיעה על קטנועו לביתה בתום השיעורים. ה.ח נענתה להצעה, ובמהלך הנסיעות, נהג המערער לגעת במותניה ובירכיה, תוך שהוא מעיר הערות לגבי גופה. הגם שלא רצתה במגע עם המערער ולא שיתפה עימו פעולה, לא הביעה ה.ח התנגדות למעשים, בתקווה שלא יבצע מעשים חמורים מהם. בתום הקורס, הציע המערער לה.ח

להשתתף בסדרת טלוויזיה שעליה טען שעבד, באומרו כי היא מתאימה לתפקיד הראשי כמזכירתו של עורך דין שעימו יש לה רומן, אשר יגולם על-ידו. ה.ח נענתה להצעה, ובאה לביתו של המערער כדי לעבוד על התסריט. במהלך שהותם בבית, העניק המערער לה.ח קלטת שירים שלו, ולאחר מכן ביקש כי תקרא את התסריט ואמר לה שלפי דרישת ההפקה, עליהם לצלם קטע של מספר דקות שבו הם "מתמזמים במיטה". ה.ח השיבה כי אין בכוונתה לעשות כן, וניסתה להתחמק בתירוצים שונים, אך המערער הדפם בזה אחר זה. ה.ח עמדה בסירובה וניתקה עם המערער את הקשר. המערער ניסה ליצור עימה קשר מספר פעמים בהמשך, אך היא דחתה את פניותיו, עד שחדל.

6. על-פי עובדות האישום השישי, במהלך שנת 2004, שימש המערער מורה למשחק של המתלוננת א.ש, שהיתה אז כבת 15.5, במסגרת קורס בסוכנות "סטטוס". בעידוד המערער, פנתה אליו א.ש לקראת תום הקורס כדי לדון עימו באפשרות שתלמד אצלו באופן פרטי, והשניים קבעו פגישה, שבה נכחו גם הוריה, שהתרשמו מן המערער באופן חיובי. א.ש ביקשה לקיים את השיעורים בבית הוריה, אך המערער אמר כי על השיעורים להתקיים בביתו שכן הוריה עלולים שלא להבין חזרות שיכללו קרבה פיסית. בתום השיעור האחרון בקורס, הסיע המערער את א.ש לביתו על קטנועו, וכשהגיעו אל הבית, שאל אותה אם יש לה חבר ואם היא בתולה. למשמע תשובותיה, אמר לה המערער – שידע כי טרם מלאו לה 16 – כי חבר יפריע לה להתקדם בעולם המשחק, והוסיף כי עליה להתנהג באופן בוגר, בציינו כי היא יפה וסקסית. לקראת פגישתם השנייה, הורה המערער לא.ש להביא עימה בגדים יפים לצורך צילומים שיוצגו בפני מפיקים שונים. כשהגיעו אל הבית, הלך המערער להתקלח, וכששב – ביקש מא.ש כי תיכנס אל חדר השינה שלו. תוך שהוא שוכב על המיטה, עמד המערער על כך שא.ש תחליף בגדים בנוכחותו, שכן "זמן שווה כסף". א.ש נאלצה, אפוא, להישאר בחזייה ותחתונים בעוד המערער צופה בה, והיא החליפה את בגדיה מספר פעמים על-פי דרישותיו. בתום הפגישה, שבמהלכה הציג המערער בפני א.ש מונולוג של צעירה השואפת להיות דוגמנית ומפתה את הבמאי הבוחן אותה, הורה לה המערער להביא עימה לפגישתם הבאה בגדים חושפניים. לאחר מכן, הסיע אותה לביתה, ובטרם יצאה מן הרכב, אמר לה שמגיעה לו נשיקה ממנה, והיא נשקה לו על לחיו. נוכח הלחץ שהפעיל עליה, ומשרצתה לסיים את הפגישה, ניאותה א.ש לנשק את המערער על שפתיו, והוא פתח את פיו לעומתה כדי "להעמיק" את הנשיקה. בתגובה, התרחקה א.ש ממנו ויצאה מהרכב. נוכח תחושותיה הקשות, נותרה א.ש מחוץ לביתה עוד 10 דקות, כשהיא בוכה. בשבועות הבאים, התחמקה א.ש מפגישה עם המערער, אך לבסוף – בלחץ הוריה – שלהם לא סיפרה על שאירע, היא קבעה עם המערער פגישה נוספת.

במהלך נסיעתם לביתו, סיפר המערער לא.ש כי בכוונתו לעשות סרט העוסק במשפחה שבה האם נהרגה, והבת החפצה בקרבת אביה, מפתה אותו לשכב איתה. כשהגיעו אל הבית, הלך המערער להתקלח, ולאחר מכן שכב במיטתו והורה לא.ש להחליף את בגדיה וללבוש בגדים "סקסיים" לצורך החזרה. המערער שלא רווה נחת מפרטי הלבוש שא.ש הביאה, ביקש כי תלבש חולצה השייכת לו, ללא חזייה, והיא עשתה כן. בשלב זה, התקשר אביה של א.ש וביקש כי תחזור, והמערער הסיעה לביתה, תוך שהוא נוזף בה ואומר כי עליה להיות נועזת וסקסית. לאחר פגישה זו, ניתקה א.ש את הקשר עם המערער.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

7. בפסק דין ארוך ומפורט אשר ניתן על דעת כל שופטי ההרכב, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות של אינוס, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ומעשה מגונה, על יסוד העובדות נושא האישום הראשון; אינוס ומעשה סדום, על בסיס העובדות נושא האישום השני; שתי עבירות של מעשה מגונה, לפי האישומים השלישי והרביעי; ובמעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, בהתאם לאישום השישי. בית המשפט זיכה את המערער מביצוע עבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, נושא האישום השלישי; ניסיון למעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות וניסיון לאינוס במרמה שיוחסו לו באישום הרביעי; וכן מעבירות של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות וניסיון לקבל דבר במרמה, נושא האישום החמישי.

8. בהתייחס לאישום הראשון, סקר בית המשפט את ראיות התביעה, ובראשן הודעת המתלוננת במשטרה ועדותה, שבהן תיארה את אופן יצירת הקשר בינה לבין המערער; סיפרה על אודות התסריט לטלנובלה שטען כי חיבר, ועל דבריו כי עליהם לקיים חזרות לקראת האודישן שלה, הכולל מגע מיני ביניהם; ופירטה על אודות האופן שבו בעל אותה תוך הפעלת כוח, והאופן שבו הניח את ידה על איבר מינו לאחר פתיחת רוכסן מכנסיו, תוך כדי נסיעה על הקטנוע. עדות נוספת שנסקרה היא זו של דוד, ידיד קרוב של ק.צ במשך שנים, אשר סיפר על שיחתו איתה בעת שהותה אצל המערער, כשזה היה במקלחת, שבה התלוצץ והזכיר לה סרט שבו מופיע גבר שיוצא מהמקלחת, ואונס את הנערה שממתינה לו; וכן על פגישתו עימה לאחר האירועים, שבה סיפרה בבכי "שהוא עשה לה דברים לא יפים, בניגוד לרצונה". עוד הובאה עדותו של אסף, בן זוגה של ק.צ דאז, שסיפר כי העיר לה על השעות המאוחרות שבהן מתקיימות החזרות; ובהתייחס לאירוע נושא האישום – הוסיף כי המתלוננת הגיעה לביתו, החלה לבכות וסיפרה לו כי המערער אנס אותה. לדבריו, מצב רוחה של ק.צ לאחר מכן היה ירוד;

היא הרבתה לבכות ולהתקלח וחיי המין שלהם דעכו. על התנהגותה של ק.צ. לאחר האירועים סיפרה גם הרופאה הראשית של עיריית תל-אביב, ד"ר רינה לברן (להלן: ד"ר לברן), שפגשה אותה לאחר האירועים, והעידה כי התרשמה כי קיימים אצלה סימנים שונים של דיכאון. עדה נוספת, המומחית לפסיכיאטריה, ד"ר עמית ירוסלבסקי (להלן: ד"ר ירוסלבסקי), סברה כי ק.צ. סובלת מתסמונת פוסט טראומטית. עוד נסקרו עדותה של חברתה של ק.צ., שסיפרה על מצבה הנפשי הקשה של ק.צ. עת התרחשו האירועים, ושל ד', בת זוגה במשך שנתיים, אשר סיפרה כי ק.צ. סבלה מסיוטי לילה לאחר האירועים, ורק בשלב מאוחר סיפרה לה כי המערער אנס אותה. ד' העידה גם כי ק.צ. סיפרה לה כי נכנסה להיריון מהמערער, שבעקבותיו עברה הפלה, ודברים ברוח זו השמיעה ק.צ. גם לעיתונאית נעמה לנסקי (להלן: נעמה), שהכתבה שפרסמה על אודות הפרשה בעיתון "ידיעות אחרונות", החלה את תהליך חשיפת הפרשה. לבסוף, הובאה עדות אימה של ק.צ., שסיפרה על ביקורו של המערער בביתה, על הצעתו כי ביתה תלמד אצלו באופן פרטי, ועל התנהגותה של ק.צ. לאחר הצגה שבה הופיעה שהיתה "משוגעת לגמרי" ו"סהרורית". לדברי האם, בטרם הופיעה הפרשה בעיתונות, היא לא ידעה דבר על שהתרחש. מנגד, סקר בית המשפט את ראיות ההגנה, ובראשן עדות המערער, שלפיה ק.צ. והוא קיימו חזרות בביתו לצורך הצגה בהשתתפות נתנוזן; במהלך החזרות הוא הבין שק.צ. מנסה להתחיל איתו; אחרי החזרה השלישית הם ביצעו "התעלסות בהסכמה", ללא חדירה, תוך שק.צ. נותרה בתחתונים; והוא לא מסר לק.צ. כל תסריט שעניינו גילוי עריות. בנוגע לאירוע על הקטנוע, הודה המערער כי הניח את ידה על איבר מינו, אך טען כי הדבר נעשה בהומור, כשאיבר מינו בתוך מכנסיו.

9. על רקע חומר הראיות והאמון שנתן בדבריה של ק.צ., העדיף בית המשפט את עדותה על פני זו של המערער, שאותה מצא "חמקמקה" ו"בלתי אמינה". בית המשפט לא מצא כי בדבריו של דרור כי ק.צ. סיפרה לו שנתרה בתחתונים במהלך המגע המיני עם המערער, יש כדי לכרסם בקביעה זו. בית המשפט גם לא סבר כי בדבריה של ק.צ. לנעמה ולד' כי ביצעה הפלה נוכח חששה כי הרתה למערער – שלא עלו בקנה אחד עם העובדות – יש כדי לפגום ב"גרעין הקשה של עדותה". כן לא ראה בית המשפט בטענות בנוגע להתנהגותה של ק.צ., דבר המכרסם בתוקף דבריה, ונתן משקל למצבה הנפשי לאחר האירועים. בד בבד, מצא בית המשפט כי עדות המערער איננה אמינה; וכי גם בקיומם של "מעשים דומים" בפעולתו יש כדי להוכיח את אשמתו. באשר לאירוע על הקטנוע, מצא בית המשפט כי נוכח חוסר העקביות בדברי ק.צ. כי המערער הוציא את איבר מינו ממכנסיו, לא ניתן להרשיעו בעבירה הכוללת רכיב עובדתי זה, ואולם בית המשפט לא נתן אמון בדברי המערער כי הניח את ידה של ק.צ. על מכנסיו באזור

איבר מינו "בבדיחות הדעת ובהסכמתה" וקבע כי "מעשיו של הנאשם נעשו במודעות מלאה, לשם גירווי מיני, ללא הסכמתה של המתלוננת, שמשכה ידה מאיבר מינו וביקשה ממנו כי יחדל". נוכח האמור, ומשנקבע כי התקיימו היסוד העובדתי והנפשי בכל אחת מהעבירות נושא אישום זה, הרשיע בית המשפט את המערער בביצוען.

10. גם בהתייחס לאישום השני, עמד בית המשפט על ראיות התביעה, ובראשן דברי המתלוננת מ.ש, שסיפרה על השיעורים הפרטיים במשחק אצל המערער; על דבריו כי הוא מייעד לה תפקיד בטלנובלה שכתב; על שיחותיו הטלפוניות באמצעות "רמקול" עם מי שטען כי הוא במאי הטלנובלה; ובהמשך – על ניסיונותיו לשכנעה לערוך עימו חזרות הכוללות מגע מיני. עוד עמד בית המשפט על כך שהמערער והמתלוננת קיימו יחסי מין מלאים לאורך תקופה – לטענת המערער, כדי להתכונן לאודישן, וכן יחסי מין אוראליים ואנאליים, תוך שהמערער מצלם אותה בעירום. מ.ש העידה כי הדבר "הגעיל אותה", וכי עשתה זאת כי סברה שהדבר נחוץ מטעמים מקצועיים. ראיות נוספות שנסקרו כללו שיחות מוקלטות בין המערער לבין המתלוננת שנערכו בהנחיית המשטרה. באחת השיחות, ציינה מ.ש כי החזרות ביניהם נפסקו לאחר שבן זוגה באותה תקופה אסי גילה שהשניים מקיימים יחסי מין, ואילו המערער נשמע אומר לה כי הוא "נפטר" מתמונות העירום שלה. עוד נאמר בשיחה כי הטלנובלה שבה דובר אמנם נדחתה אבל בסוף היא תצא אל הפועל; כי אל לה לברר אם נהוג לקיים יחסי מין באודישן, שכן איש לא יאמר לה את האמת; וכי מוטב – מסיבות מקצועיות – שהיא תהיה בת זוגו. בשיחה שנייה, לא הסכים המערער להמשיך ולדון בנושא יחסי המין עם מ.ש. בנוסף, הובאה עדותו של אסי, שסיפר כי לאחר שאלות חוזרות מצידו, אמרה לו מ.ש כי היא מקיימת יחסי מין עם המערער כחלק מהחזרות. אסי הוסיף ותיאר את מצבה הנפשי הקשה של מ.ש לאחר שניתקה את הקשר עם המערער. עדויות נוספות שנסקרו הם אלו של אימה של מ.ש, שסיפרה כי בתה ואסי מסרו לה ולבעלה מידע ש"מרוח הדברים הבינה שהיה כאן ניצול מיני" ותיארה את מצבה הנפשי הקשה של מ.ש לאחר האירועים; עדותו של המפיק אבי פרידמן (להלן: פרידמן), שמסר כי מ.ש ביקשה לברר עימו אם אודישן לטלנובלה עלול לכלול קיום יחסי מין, וסיפר על תגובתה הקשה כשהתברר לה כי רומתה; ועדותו של המפיק דני פארן, שטען כי הוא לא נתקל בסיטואציה שבה נערכו חזרות "אמיתיות" על סצנות מין; וציין כי אינו מכיר אדם בשם ניק, וכי המערער אמנם שלח לו הצעת תסריט לטלנובלה, אך הוא דחה אותה.

אשר לראיות ההגנה, עמד בית המשפט על דברי המערער בעדותו, שטען כי לאחר שסיפר למ.ש על הטלנובלה שהוא כותב, ואמר כי לא תוכל לשחק בסצנה, רצתה

זו להוכיח לו כי הוא טועה, ואז החלה מערכת יחסים מינית ביניהם במסגרת קשר זוגי בהסכמה. עוד הובאה שיחה מוקלטת בין המערער לבין מ.ש שבה נשמע המערער אומר כי קיים עימה יחסי מין לצורך אימון לאודישן, וכן עדות המערער כי שיקר בשיחה שהוקלטה אך בשל חשדו שאסי מקליט את השיחה. בצד זה, צוין דבר קיומו של מסמך מן התקופה הרלוונטית שבו כתבה מ.ש כי המערער הציע לה לגור אצלו, לבלות איתו סוף שבוע בכרמל, ולהפליג עימו בספינה. כן הובאה עדותו של ראש אגף החקירות והמודיעין של מחוז מרכז במשטרה, נצ"מ מנצור, שהעיד כי במהלך חקירתה הראשונה של מ.ש, שהביאה בסופו של דבר לסגירת התיק, התקשר למי שהיה אחראי על החקירה, רפ"ק סלקמן, ובתשובה לשאלתו – ענה האחרון כי "נזרק כאילו הוא [סלקמן] הבין שיש רומן ביניהם...". רפ"ק סלקמן העיד כי התרשם, בעת בירור התלונה הראשונה של מ.ש, שבינה לבין המערער התקיימו "קשרי חברות, קשר אולי עבודה, קשר שגלש".

11. נוכח חומר הראיות, קבע בית המשפט כי עדיפה בעיניו גרסתה של מ.ש כי המערער הוליך אותה שולל, באומרו כי קיום יחסי מין נדרש כחלק מהאודישן לתפקיד בטלנובלה – שהיתה עקבית וקוהרנטית – על פני גרסתו של המערער בדבר קיומו של קשר רומנטי ביניהם, שאותה מצא בית המשפט לא אמינה. על רקע הניתוח העובדתי, שנתמך גם בהוכחת קיומם של "מעשים דומים", קבע בית המשפט כי המערער עבר עבירות של אינוס במרמה ומעשה סדום במרמה, שכן אמרתו הכוזבת כי קיום יחסי מין נדרש כחלק מהאודישן, היא שהביאה אותה לקיים יחסי מין עימו. בהצטרף אלה לכוונת המערער להשיג במרמה את מבוקשו תוך ניצול יחסי המרות בינו לבין מ.ש, גובשו – לפי קביעת בית המשפט – יסודותיהן של העבירות האמורות.

12. אשר לאישום השלישי – בית המשפט בחן את ראיות התביעה, ובראשן הודעתה ועדותה של ד.מ, שסיפרה על הצעת המערער לסייע בידה להתקבל ללהקה צבאית; על החזרה שקיימו השניים במתנ"ס באזור רמת-גן שבמהלכה ביקש ממנה כי תעסה את גבו, ובהמשך התעקש לעסות את גבה; על מעשיו של המערער במהלך ה"עיסוי" שכללו את הכנסת ידו האחת מתחת לתחתוניה על ישבנה, וידו השנייה מתחת לחולצה לאורך גופה; ועל דרישתה כי יסיעה לאזור ביתה מיד לאחר מכן, וסירובה להמשיך בכל סוג של קשר עימו, כמו גם להגיש תלונה. עדות נוספת שהובאה היא זו של אימה של המתלוננת, שסיפרה כי עד לקרות האירוע, לא היה לה ספק בדבר כוונותיו של המערער, ואולם כשביתה שבה הביתה ביום המקרה, היא היתה ב"פאניקה" וב"הלם", ונמנעה מלהגיש תלונה אך בשל חששה כי הדבר יפגע בקריירת המשחק שלה. דברים דומים נאמרו גם בעדויותיהם של אביה של ד.מ ושל חברתה. מנגד, נסקרו ראיות ההגנה, ובראשן דברי המערער כי אינו מכיר את ד.מ, כי למיטב זכרונו – לא היה לו כל

קשר עימה וכי מעולם לא ביצע את המעשים שייחסה לו. עוד אמר המערער כי אפשר ש.ד.מ. "נסחפה קצת עם תיאור דמיוני, נתקעה איתו, סיפרה אותו לאנשים" וכי "יכול להיות שהיא התאכזבה ממהו". בית המשפט קבע כי עדותה של ד.מ. היתה מהימנה עליו, ונתמכה בראיות נוספות, בעוד טענות המערער אינן אמינות כלל. בית המשפט לא מצא פגם בקיומם של הבדלים בין אופן זכירת הדברים על-ידי ד.מ. בשיחתה עם העיתונאית נעמה, שהיתה שיחה ראשונית, לבין דבריה במשטרה. בית המשפט גם לא סבר כי זיכרונה של ד.מ. הושפע מקריאת הכתבה על אודות המערער בעיתון, ומצא כי במספר היבטים היא אמרה בכנות דברים שאינם מחמירים עימו. על רקע חומר הראיות, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירה של מעשה מגונה בהסכמה שהושגה במרמה, וזיכה אותו מעבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לאחר שקבע כי לא התקיימו יחסי מרות בין ד.מ. לבין המערער.

13. בהתייחסו לאישום הרביעי, סקר בית המשפט את ראיות התביעה, ובראשן עדות המתלוננת ש.ש., שסיפרה על פנייתה למערער כדי שיסייע לה להגיע לאודישנים; על דבריו של המערער בדבר הטלנובלה שכתב, שבה הוא מייעד לה את תפקיד הנערה המפתה את אביו של בן זוגה – שיגולם על-ידו – לשכב עימה; על ניסיונו של המערער להביאה לנשקו כדי לראות "אם היא יודעת לנשק", תוך שהוא מקרב אותה בהניחו את ידו מאחורי גבה; על שיחותיה עם מי שלטענת המערער עתיד היה להיות במאי הטלנובלה, שדרכן ביקש לשכנעה לבצע את התפקיד שכלל סצנת עירום; וכן על דבריו של המערער כי עליהם "להזדיין" (..) שנהיה הכי פתוחים, הכי חופשיים אחד עם השני". עוד הובא הסברה של ש.ש. להימנעותה מלהתלונן במשטרה בתחילה. המתלוננת סיפרה גם על שיחתה המוקלטת עם המערער, שנערכה – בהתאם להצעתה של נעמה – עוד בטרם הגישה תלונתה למשטרה. בשיחה זו אמר לה המערער כי "אני לגמרי אחר עכשיו". עדות נוספת שהובאה היא זו של אורון, בן זוגה של ש.ש. דאז, שסיפר כי הביע את חששו בפניה בנוגע לטיב החזרות שבהן היא משתתפת, אך היא היתה נחושה להמשיך. לדבריו, לאחר האירוע נושא האישום, סיפרה לו ש.ש. על אשר אירע "בקול רועד ובדמעות". הוא ניסה לשכנעה לספר זאת לאימה, ואף הלך מיוזמתו לעשות כן, תוך שהוא מפעיל על ש.ש. לחץ לבל תוסיף להיפגש עם המערער. לטענתו, מעשי המערער היקשו על הקשר ביניהם, ולאחריהם הוא התקשה לקיים עימה מגע. עוד צוינה עדות אימה של ש.ש., שהעידה כי לאחר ששמעה על המקרה מפי אורון, היא התקשרה למערער ואימה עליו כי אם ייפגש עם בתה – תתלונן נגדו, והוא השיב לה כי כנראה מדובר ב"אי הבנה". בית המשפט סקר גם את עדות חברתה של ש.ש., שסיפרה כי ש.ש. נהגה להיעדר מבית הספר פעם בשבוע לשם נסיעה לבית המערער, וכשהיעדרויותיה

נפסקו – היא ביררה אצל ש.ש, שסיפרה לה כי הטלנובלה שהוצעה לה לא היתה אלא שקר שמטרתו לאפשר מגע מיני בינה לבין המערער. עוד סיפרה לה המתלוננת כי היא סמכה על המערער ומאוד נפגעה; וכי היא חוששת להתלונן במשטרה. בית המשפט סקר גם את עדויות ההגנה, ובראשן הודעתו ועדותו של המערער, שטען כי הטלנובלה שעל אודותיה סיפר לה, היתה רק "קוריוז של אותו רגע", והוא לא הציע לה בה כל תפקיד, לא אמר לה שעליה לשכב עימו לצורך קבלת תפקיד ולא ביקש שתנשקו.

14. בית המשפט בחן את חומר הראיות ומצא כי חרף אי דיוקים שאינם מהותיים שנמצאו בה, היתה עדותה של ש.ש אמינה ועקבית; היא חושפת את השיטה שבה נקט המערער באירועים שתוארו; והיא עדיפה על פני עדות המערער שהיתה "חמקמקה ומתחסדת". בית המשפט מצא כי לפיתתו של המערער את ש.ש מאחורי גבה ובקשתו כי תנשק אותו תוך שהוא מקרב אותה אליו, הם משום ניסיון לבצע מעשה מגונה. יצוין כי בעניין זה, התעוררה אי בהירות מסוימת, שכן בעוד השופטת לבהר-שרון קבעה כי יש להרשיע את המערער בעבירה של ניסיון לבצע מעשה מגונה, ראתה השופטת אמסטרדם להרשיעו בעבירה של מעשה מגונה ואילו השופט טל לא הכריע בין העמדות. בדיון בפנינו, הסכימה הפרקליטות להסתפק בהרשעה בניסיון לביצוע העבירה בלבד. בצד זה, זיכה בית המשפט את המערער מביצוע העבירה תוך ניצול יחסי מרות או תלות, לאחר שקבע כי ש.ש לא הסכימה לעשיית המעשה, וממילא לא הסכימה לעשייתו מחמת יחסי מרות; וכן מעבירה של ניסיון לאינוס במרמה, לאחר שקבע כי מעשיו של המערער לא עלו כדי "תחילת ביצוע" של המעשה, אלא התמצו ב"הכנת הקרקע".

15. בהתייחס לאישום החמישי, סקר בית המשפט את ראיות התביעה ובראשן את עדות המתלוננת ה.ח, שסיפרה שהמערער היה נוגע בה באזור המותניים והירכיים בעת שהיה מסיעה על קטנועו, "כאילו בצחוק", בעוד שהיא השתדלה להתעלם מכך, על אף שחשה חוסר נעימות ומבוכה. עוד היא סיפרה על כך שהמערער הציע לה לשחק בסדרת דרמה שכתב כמזכירתו של עורך דין – שאותו יגלם הוא – המתאהבת בו, וניסה לשכנעה "להתמזמז" עימו כדי לבחון קיומה של כימיה ביניהם, באומרו כי "במשחק זה תמיד ככה". לדברי ה.ח, היא הבינה לראשונה את משמעות הדברים רק לאחר שחברתה הפנתה את תשומת לבה לידיעה באינטרנט על בחורה שנוצלה מינית על-ידי שחקן מפורסם, שאז החליטה ליצור קשר עם נעמה. בית המשפט הביא גם מעדות המערער, שזכר את ה.ח כ"דתייה עם כל הסממנים", טען כי מעולם לא נגע בה בצורה מינית וגרס כי תיאורה הוא "דמיוני בצורה היסטורית". בהתייחס לתסריט, טען המערער כי הדברים נאמרו "במסגרת של שיחה על איך מבצעים סצנות מהסוג הזה". בית המשפט בחן את

חומר הראיות, ומצא כי ה.ח לא ניסתה להעצים או להחמיר את המעשים שביצע בה המערער, עדותה היתה אמינה, ויש להעדיפה על פני גרסתו החמקמקה של המערער. בית המשפט לא ראה לזקוף לחובתה של ה.ח את העובדה שבפגישה עם נעמה, היא נמנעה מלמסור פרטים מלאים, וציין כי תהליך של היזכרות הדרגתית בפרטים מוכר בנסיבות מעין אלה. על אף קביעות אלה, זיכה בית המשפט את המערער מעבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לאחר שקבע כי קיים ספק אם המערער היה מודע לחוסר ההסכמה של ה.ח למעשים שביצע. בית המשפט גם ראה לזכות את המערער מעבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה, לאחר שקבע כי מעשהו לא עלה כדי פעולה המקרבת את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת, ואינה "תחילת ביצוע" שלה.

16. לבסוף, סקר בית המשפט את הראיות נושא האישום השישי, ובראשן – מטעם התביעה – עדותה של המתלוננת א.ש, שסיפרה על הצעת המערער בתום הקורס שבה שימש לה מורה, לסייע לה מקצועית באופן פרטי; על דבריו בנוכחות הוריה, כי הוא עובד על טלנובלה וכי הדבר "הכי גרוע" שתצטרך לעשות הוא להופיע עם חזיה ותחתונים, ואולי גם לנשק את אחד השחקנים; על המחמאות שהרעיף עליה ועל הלחץ שהפעיל כי תיפרד מבן זוגה. עוד היא סיפרה על השתכנעותה, בעקבות דברי המערער, כי עליה להחליף בגדים בנוכחותו; על דבריו כי הוא מייעד לה בטלנובלה את תפקיד הילדה המבקשת לפתות את הבמאי – שאותו יגלם הוא – כדי לקבל ממנו תפקיד; על דרישתו כי תנשק אותו כדי "להתרגל להתנשק עם אנשים יותר מבוגרים"; על פתיחת פיו כשהיא רכנה לעברו כדי לנשקו על שפתיו; וכן על החלטתה שלא לספר את הדבר להוריה. א.ש אף עמדה על לחצם של הוריה, שלא ידעו על ההתרחשויות, כי תיפגש עימו שוב; על בקשת המערער כי תביא עימה בגדים נועזים; על הסרט שסיפר כי כוונתו להפיק, הכולל סצנה שבה ילדה צעירה – שלדבריו היא מתאימה לגלם – שוכבת עם אביה – שיגולם על-ידו, בעקבות מות אימה; על הצעתו שתישן אצלו בחופשת סוכות כדי "שיעבדו על הסרט"; על דבריו כי עליה להצטלם עירומה כשהיא שמה את ידיה על פטמותיה; על החלטתה שלא לקיים עימו כל קשר לאחר מכן; ועל המסרון (SMS) ששלחה לו לאחר שנחשפה הפרשה בעיתון. עדויות נוספות שנסקרו הן אלה של אחותה, אביה ואימה של א.ש, שתאמו את דבריה והדגישו את אי רצונה ללמוד אצל המערער ולקיים איתו קשר משלב מסוים במהלך לימודיה אצלו; וכן את תגובתה הנסערת בעת שקראה את הכתבה על המערער בעיתון. בית המשפט סקר גם את עדות המערער שטען כי א.ש החליפה את בגדיה שלא בנוכחותו; הכחיש כי כפה עליה לנשקו, או כי פתח את פיו כשנשקה לו; טען כי היא נשקה לו מיוזמתה בלחיו, ולא שלל את האפשרות שסיפר לא.ש על תסריט כדוגמת זה שתיארה בעדותה.

17. בית המשפט מצא כי דבריה של א.ש במסרון ששלחה למערער מצביעים על אמינותה, וכמוהם דבריה כי הפרטים שהוסיפה לאחר התלונה הראשונה נלמדו על-ידה מקריאת הכתבה על אודות המערער; העובדה שלא חשבה תחילה להתלונן; וכן הדמיון בין האירועים שתיארה לבין אלה שתיארו נערות אחרות. לעומתם, מצא בית המשפט כי עדות המערער היתה "מתחמקת". על רקע זה, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לאחר שמצא כי הנשיקה שנתנה לו א.ש ניתנה שלא בהסכמתה החופשית; כי המערער פתח את פיו והעמיק את הנשיקה לשם גירוי מיני; כי המערער היה מודע לחוסר הסכמתה; וכי בין א.ש לבין המערער – שהיה המורה שלה בקורס ואחר-כך באופן פרטי – התקיימו יחסי מרות. בית המשפט מצא כי גם דרישת המערער מא.ש. כי תתפשט, בעודו שוכב על מיטתו, לבוש רק בחלוק וצופה בה, הינה בגדר מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לאחר שקבע כי המערער שיקר כשאמר לה כי הדבר נחוץ מסיבות מקצועיות, דבר המוכיח שידע על אי הסכמתה לכך.

18. בצד האמור, סקר בית המשפט עדויות שנגעו לארבעה מקרים נוספים שבהן טענו נשים כי המערער ביצע בהן מעשים מיניים בלא הסכמתן, שחלה לגביהן התיישנות. בית המשפט מצא כי העדויות אמינות, והעדיפן על פני עדות המערער. בית המשפט סבר עוד כי דפוס הפעולה של המערער בכל המקרים עולה כדי "מעשים דומים" המוכיחים את כוונתו הפלילית. בצד האמור, הובאו על-ידי הסנגוריה עדים שסיפרו כי מקובל לעיתים לקיים חזרות ואודישנים גם בבית, אך לא נהוג לערוך חזרות על סצנות מין "אמיתיות", לא כל שכן כששני השחקנים נמצאים לבדם. בית המשפט פסק כי ראיות אלה תומכות בכך שמעשי המערער נעשו ברמייה ותוך ניצול המתלוננות. בנפרד מכך, סבר בית המשפט כי אין בכבישת התלונה על-ידי כמה מן המתלוננות כדי להפחית ממשקל דבריהן. עוד נקבע, כי הראיות התומכות בעדויות המתלוננות אינן "מפי השמועה", שכן הן נועדו להתמודד עם הטענה שדברי המתלוננות הן "בדיה מהזמן האחרון", ומשכך הובאו לשם הוכחת עצם אמירת הדברים, להבדיל מתוכנם.

19. לאחר הרשעת המערער בעבירות שעליהן עמדנו, הביאו הצדדים ראיות לעונש. המדינה הגישה הצהרות של נפגעות העבירה לפי סעיף 18 לחוק נפגעי עבירה, התשס"א-2001, וכן הערכת מסוכנות. ההגנה מצדה, הביאה שמונה עדי אופי, אשר העידו על "כישוריו [של המערער], אופיו החיובי ועל תרומתו לחברה". בית המשפט שקל, מן הצד האחד, את חומרת מעשיו של המערער, שבוצעו במתלוננות שונות, תוך ניצול מעמדו נגד קורבן חלש בדרך של תחבולות ושקרים. עוד שקל בית המשפט את

מצבן הנפשי של המתלוננות; את העובדה כי גם במהלך המשפט, לא הפנים המערער את חומרת מעשיו; ואת העובדה שהמערער לא חסך למתלוננות את הצורך להתמודד עם הליך משפטי ארוך באמצעות הודיה במעשיו, לא התנצל בפניהן ולא הביע חרטה אמיתית. מן הצד האחר, שקל בית המשפט את המחיר ששילם המערער בגין הרשתו, הגם שקבע כי זוהי תוצאה טבעית של כל הרשעה בפלילים; את עברו הנקי; את חלוף הזמן; את גילו המבוגר ואת שהייתו במעצר בית. בשקלול כל אלה, גזר בית המשפט על המערער עונש של 7 שנות מאסר בפועל ועוד שנתיים מאסר על תנאי, וחייבו בפיצוי כספי בסך 25,000 ש"ח לכל אחת מן המתלוננות באישום הראשון והשני.

המערער ראה לערער על הרשתו בכל אחת מן העבירות, ולחילופין – על גזר הדין.

טענות המערער

לטענת המערער, הכרעת הדין רצופה שגיאות משמעותיות כמעט בכל אחד מפרטי האישום. לדידו, בית המשפט שגה בפרשנותו לראיות שהוצגו בפניו, והתעלם ללא הצדקה מראיות רלוונטיות. עוד טוען המערער כי בית המשפט נמנע מלתת דעתו לחלק ניכר מטענותיו, שאילו נותחו היו מובילות לזיכוי מכל אשמה.

20. בהתייחס לאישום הראשון, טוען המערער כי שומה היה על בית המשפט לקבוע כי אין ליתן אמון במתלוננת ק.צ, נוכח גרסתה רוויית הסתירות וחוסר העקביות בדבריה. כך, טוען המערער כי שגה בית המשפט כשלא הסיק מטענתה של ק.צ בפני נעמה, ד' ואדם נוסף, כי חששה שהרתה למערער ולכן ביצעה הפלה, כי המתלוננת נוטה לבדות סיפורים, וכך עשתה גם במקרה דנן. לדבריו, אין במצבה הנפשי הקשה, ככל שהתקיים, כדי להסביר התנהגות זו, כך בפרט בנוגע לשיחה עם נעמה שהתרחשה שנים לאחר האירוע. קשיים נוספים בהכרעת הדין נוגעים להתעלמות בית המשפט – כך לפי הנטען – מסתירות בין גרסאותיה של ק.צ בשאלה אם המערער בעל אותה מאחור; בין גרסתה כי אימה נכחה בהופעה ביד אליהו לבין טענתה של האם כי לא עשתה כן; בין דבריה כי סיפרה לאסף על האירוע לפרטי פרטים לבין טענתו של אסף כי מעולם לא נאמר לו בדיוק מה אירע; ובין טענתה כי סיפרה לדרור כי המערער חדר אליה לבין טענתו כי ק.צ אמרה לו שהיא נותרה בתחתונים והיא אינה יודעת אם המערער שכב איתה. בעניין אחרון זה, טוען המערער כי שגה בית המשפט כשניסה ליישב את הסתירה בין גרסת דרור לבין גרסת ק.צ, בציינו כי אפשר שנשתכחו ממנו פרטים, שכן שאלת קיומו של אונס עומדת במוקד ההתרחשויות, ולא סביר כי תישכח. לטענת המערער,

המסקנה הנובעת מכך הינה כי ק.צ כלל לא סיפרה לדרור – שהיה הראשון שאיתו דיברה לאחר האירועים – כי המערער חדר אליה. לדברי המערער, שגה בית המשפט בקובעו כי הוא לא היה עקבי בגרסתו בשאלה אם הסיר את תחתוניה של ק.צ מעל גופה. לדבריו, ככל שקיימים הבדלים בגרסאותיו – מקורם בכך שהוא נזכר בדברים באופן הדרגתי. עוד גורס המערער כי שגגה יצאה מלפניו של בית המשפט כשנתן משקל לעדות אימה של ק.צ בדבר מצבה הנפשי של האחרונה, שכן עדות זו התייחסה ליום ההופעה ביד אליהו, בעוד שהאונס הנטען התרחש שבועות לאחר מכן. לטענתו, היה מקום ליתן משקל גם לכך שק.צ לא ידעה לתאר את חדר השינה שלו, שבו, לטענתה, נאנסה; לשיהוי הניכר בהגשת התלונה; ולטענתו כי המעשים על הקטנוע נעשו בבדיחות הדעת.

21. אשר לאישום השני, טוען המערער כי גרסתה של מ.ש כי שכבה איתו פעמים רבות לאורך תקופה ממושכת מטעמים מקצועיים, הינה תמוהה ובלתי סבירה, ולא בכדי גנזה הפרקליטות את התלונה בתחילה. לדבריו, בינו לבין מ.ש התקיימה מערכת יחסים זוגית שכללה גם יחסי מין, דבר העולה, בין היתר, גם מדבריה בחקירתה במשטרה; מהצעתו כי תצטרף אליו לסוף שבוע בכרמל ולהפלגה בספינה; מהמגע הפיסי ביניהם בפרהסיה; וממתנות שהעניק לה. בעניין זה מפנה המערער לדבריה של מ.ש כי היא "שיחקה" כמי שמגיעה לאורגזמה מינית, אך מעולם לא אמרה לו שמדובר אך במשחק. עוד הוא מצייין כי מ.ש ניסתה בתשובותיה להקטין את מספר הפעמים שהשניים קיימו יחסי מין, אך הודתה לבסוף שאפשר וקוימו ביניהם יחסי מין פעמים רבות. לשיטתו, על בית המשפט היה ליתן משקל לטענתו כי בחר לשקר בשיחה המוקלטת ביניהם היות שסבר כי בן זוגה אסי מקליט את השיחה. כן טוען הוא, כי בית המשפט נמנע מלהכריע בין גרסאותיה הרבות של המתלוננת בשאלה מדוע שכבה איתו. לדבריו, בית המשפט לא נתן דעתו לחלקו של אסי, שקינא לה, בהגשת התלונה; לעובדה שעד להגשת התלונה פעלה מ.ש בשיקול דעת מלא ודחתה את דבריו של אסי כי מדובר בניצול; לעדותו של נצ"מ מנצור שלפיה מ.ש אמרה לפקודו, רפ"ק סלקמן, באופן מפורש, כי בינה לבין המערער התנהל רומן; ולדבריו של סלקמן עצמו כי התרשם שהתנהל ביניהם קשר "שגלש". בעניין אחרון זה, גורס המערער כי היה מקום לתת את הדעת למחדל שבאי רישום דבריה של מ.ש כי נוהל ביניהם קשר רומנטי, ועל רקע זה גם יש להעריך את דבריו של סלקמן שביקש למשוך ידו ממעורבות במחדל זה. עוד טוען המערער כי בית המשפט שגה בכך שסירב לבקשתו להביא ראיות בנוגע לתלונה נוספת שהגישה מ.ש בגין אונס שטענה כי בוצע בה על-ידי בן זוג אחר, שהוסיף להיות בן זוגה גם לאחר מכן ולקיים עימה יחסי מין בהסכמה. במישור המשפטי, טוען המערער כי לא

התקיימו בינו לבין מ.ש יחסי מרות, תוך שהוא מפנה לדבריה כי היא ראתה בו "מנהל אמנותי", דבר המתבטא גם בהסכם חלוקת הרווחים ביניהם. לדבריו, העובדה ש.מ.ש טענה כי סמכה עליו וקיוותה כי יפנה אותה לאודישנים, אינה משנה מהמצב העובדתי לגבי טיב יחסיהם. כן טוען המערער כי לא ניתן ללמוד דבר ממעשיו בשאר האישומים ובמעשים שהתיישנו על שיטה שבה נקט, שכן מסכת העובדות בהן שונה.

22. בנוגע לאישום השלישי, טוען המערער כי בית המשפט סמך ידיו על דברים שאמרה ד.מ במשטרה שהם בבחינת עדות מפי השמועה. עוד טוען הוא כי שגה בית המשפט כשהתעלם מסתירות בעדותה של ד.מ, בין היתר, בשאלה האם הכניס את ידו אל תוך מכנסיה; ובשאלת מצבה הנפשי בעקבות האירועים. סתירות נוספות שעל בית המשפט היה לתת להן משקל, כך לטענת המערער, נוגעות לגילה של ד.מ במועד קרות האירועים; מיקום המפגש הראשוני בין השניים ומועדו; מספר המפגשים; המועד שבו נתן לה המערער את מספר הטלפון שלו; הסיבה שבעטייה הם עזבו את הקונסרבטוריון ונסעו למתנ"ס ברמת גן; ועצם הגדרת המקום כמתנ"ס. המערער עומד על התפתחות בגרסת המתלוננת וחולק על הקביעה כי בשיחה עם נעמה, שחזרה המתלוננת לראשונה את אירועי העבר. לשיטתו, בניגוד לטענתה כי היתה זו הפעם הראשונה שדיברה על האירועים לאחר שנים רבות, בפועל, היא דיברה עליהם עם אנשים רבים נוספים, ועובר לפגישתה עם נעמה, היא שבה ושחזרה אותם ביחד עם אימה. עוד נטען, כי בית המשפט שגה כשהתעלם מדבריה של ד.מ כי סיפרה לשתי פסיכולוגיות על המעשה המיני שבוצע בה, דבר שלא זכה לעיגון ברישום על-ידי הפסיכולוגים; כשסבר כי פגישתה עם המערער בבית קפה מספר שנים לאחר האירוע התקיימה במציאות, על אף שד.מ הודתה כי הדבר התרחש בחלומה; וכשלא נתן דעתו לכך שהמתנ"ס שבו התרחש האירוע לא נמצא. לדברי המערער, גרסתו בנוגע לאירועים היתה עקבית, ולכל אורכה הוא אמר כי לא היה בידיו מפתח למתנ"ס, כי אירוע כפי שנטען על-ידי ד.מ מעולם לא התרחש וכי הוא אינו שולל שסייע לאדם זה או אחר באופן חד פעמי בעניינים בתחום המשחק. לבסוף – ובמישור המשפטי – טוען המערער כי לא ניתן להרשיעו בעבירה של מעשה מגונה בהסכמה שהושגה במרמה, שכן עיקרה של עבירה זו בכך שהקורבן הסכים למעשה כיוון שרומה, ואילו לגבי ד.מ נקבע כי היא לא הסכימה למעשים שבוצעו בה.

23. ביחס לאישום הרביעי, טוען המערער כי שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי הוא ביקש לנשק את ש.ש בעוד שלגרסתה של ש.ש עצמה – כל שביקש ממנה הוא שהיא תנשק אותו, והיא סירבה. לדבריו, בית המשפט לא נתן משקל לסתירות בדבריה

של ש.ש., בין היתר, בנוגע למספר הפגישות שהיו לה עם המערער; למספר הפעמים שבהם – לטענתה – ביקש כי תנשק אותו; לפער שבין דבריה כי כל שיחותיהם נסבו על הטלנובלה, לבין אי יכולתה לומר דבר על אודות אותה טלנובלה; ולפער שבין דבריהן של ש.ש. ואימה כי ש.ש. נפגשה עם במאי, לבין אי ידיעתה את שמו של במאי זה, את זיקתו לטלנובלה או את תוכן הדברים שאמר לה. לטענת המערער, שגה בית המשפט כשלא עמד על חוסר היתכנותם של המועדים שבהם נקבו ש.ש., אימה וחברה אורון בנוגע למועד פגישתה האחרונה של ש.ש. עימו, שלאחריה – על-פי הנטען – פנה אורון מיוזמתו לאימה של ש.ש. וסיפר לה על דברי בתה. בצד זה, גורס המערער כי על בית המשפט היה ליתן דעתו לטענתו כי תלונתה של ש.ש. "זוהמה" משיחותיה עם המתלוננת מ.ב.ש. שתלונתה התיישנה, עם בעלה וכן עם נעמה. לדבריו, לא היה מקום לזקוף לחובתו את העובדה שלא זכר את ש.ש. שכן היא היתה אחת מבין מאות תלמידים שלימד. המערער מוסיף כי בית המשפט שגה כשמצא שתמליל שיחת הטלפון שבה הוקלט מחזק את משקל הראיות נגדו. לדבריו, לו רצה לשכב עם ש.ש., לא היה אומר לה בשיחת הטלפון להיפגש עימו בבית קפה, בצוותא עם הוריה, ולהכין "קטע או שניים לפגישה". עוד הוא מוסיף כי רק פעם אחת אמר לש.ש. כי עליהם לדבר על הדברים "לא בטלפון" ואף זאת כי חיכה באותה עת לבנו ברחוב, ורק פעם אחת קטע את ש.ש. בדבריה, ואף זאת כדי לשלול את טענתה כי הציע לה לשכב עימו. לדבריו, על בית המשפט היה להסיק את המסקנה ההגיונית מכפירתו בטענתה של ש.ש. כי שכב עימה במסגרת השיחה המוקלטת – היא המסקנה כי דיבר אמת. בצד הדברים, טוען המערער כי בית המשפט השתית את הכרעתו על דברים שאמרה ש.ש. במשטרה, שהם עדות מפי השמועה. לבסוף – במישור המשפטי – גורס המערער כי אין לראות בבקשתו מש.ש. כי תנשקו – ככל שהיתה – משום ניסיון למעשה מגונה, שכן היא לא קירבה את ביצועה של העבירה המושלמת; וממילא בקשת נשיקה שסורבה אינה עבירה פלילית.

24. אשר לאישום השישי, טוען המערער כי שגה בית המשפט כשראה להרשיעו חרף העובדה שהמעשים שיוחסו לו לא חרגו מן הדברים שלהם הסכימו א.ש. והוריה בפגישתו עימם, ועל אף שגם מן המסרון ששלחה לו א.ש. עולה כי היא מעולם לא נשקה לו על שפתיו. עוד נטען, כי טעה בית המשפט במסקנתו כי הוא רימה את א.ש. כשביקש ממנה להחליף את בגדיה בנוכחותו, הגם שלא היה כל סרט או תפקיד רלוונטיים עבורה. לדבריו, א.ש. מעולם לא טענה כי הוא הבטיח לה תפקיד ספציפי, אלא רק שהוא אמר לה כי עליה להתרגל להחליף את בגדיה בפני זרים – דבר שכשלעצמו לא הופרך על-ידי התביעה. בצד זה, גורס המערער, בין היתר, כי תלונתה של א.ש. במשטרה הוגשה רק לאחר שהיא קראה את הכתבה על אודותיו בעיתון; כי א.ש. הודתה כי שיקרה

להוריה, לחבר שלה ולמערער עצמו; וכי עדותה לא זכתה לחיזוק משמעותי מעדי התביעה האחרים, ובפרט – אחותה ואימה. כן טוען המערער כי שגה בית המשפט כשסבר כי האירועים התרחשו כשנתיים לפני פרסום הכתבה על אודותיו בעיתון, כשבפועל הם התרחשו, לכל היותר, תשעה חודשים לפני הפרסום. במישור המשפטי, טוען המערער כי לא הוכח כי התקיימו בינו לבין א.ש יחסי מרות, שכן האירועים נושא האישום החלו לאחר שהיא חדלה לשמש תלמידתו, והוגדרו במסגרת חוזה עסקי. יתרה מכך, אפילו התקיימו יחסי מרות, לא היו המעשים נושא האישום תוצאה של יחסים אלה. לדברי המערער, חומר הראיות מצביע על כך שא.ש חשה בנוח בקרבתו, שבמקרים מסוימים כלל לא עשתה את מה שביקש ממנה ושאת כל מעשיה עשתה באופן עצמאי. לבסוף, טוען המערער כי לא היה בסיס לראות בפתיחת פיו בעת שא.ש נשקה לו בשפתיו משום מעשה מגונה, שכן היא שרכנה לעברו כדי לנשקו, והוא לא נשק לה בחזרה, אלא רק פתח את פיו.

25. המערער מעלה מספר טענות כלליות נוספות נגד הרשעתו. ראשית, טוען הוא כי לא היה מקום לעשות שימוש במקרים שהתיישנו לשם הוכחת "מעשים דומים". לטענתו, מעת שעבירה התיישנה, לא ניתן להעמיד אדם לדין בגינה, אף אם מובטח לו כי "הרשעתו" באותה עבירה לא תיכלל במרשם הפלילי, ובית המשפט לא יוכל להטיל בגינה עונש. שנית, מצביע המערער על מחדלים שנפלו בחקירתו. לטענתו, חקירתו נוהלה באופן מגמתי במטרה להביא להרשעתו; חלקים מחומר החקירה לא התקבלו על-ידי המשטרה, אשר לא אכפה צו שהוצא בעניין, וסיכמה את החקירה ללא שהחומר היה בידה; טיוטות ששימשו חומר גלם לדו"חות ערוכים שהוגשו לבית המשפט, נעדרו מהחומר שהועבר לתביעה; במקרים מסוימים נמנעו החוקרים מלשאול את המתלוננות את השאלות הנדרשות, לעמתן עם המידע הקיים, לאתר מקומות שהוזכרו בחקירה או לאפשר לו להשלים את דבריו במהלך העימות; לא נבחנו מלוא טענות ההגנה שהוא העלה בחקירתו; ולא בוצע תחקיר מעמיק בנוגע למתלוננות שתלונותיהן התיישנו. לטענת המערער, מחדלי החקירה האמורים חייבו את בית המשפט בזהירות יתר בבחינת כלל הראיות בתיק, והם היו צריכים לעורר ספק בנוגע לאשמתו באישומים שיוחסו לו.

26. אשר לגזר הדין, טוען המערער כי שגה בית המשפט כשהחמיר בעונשו בשל בחירתו לעמוד על חפותו ולנהל הליך משפטי. לדבריו, על בית המשפט היה לראות כנסיבה מקלה את דבר פרסום הפרשה בתקשורת שלווה בהשמצות נגדו. עוד טוען הוא כי בית המשפט שגה כשקיבל את אמרותיהן של המתלוננות לגבי מצבן הנפשי חרף

חוסר ההיגיון שהיה בחלק מהן. לדבריו, על בית המשפט היה ליתן משקל גם לגילו; למעצר הבית שבו היה נתון; לעברו החיובי; לעתיד הצפוי לו; וכן למצבו הכלכלי.

טענות המשיבה

27. לטענת המדינה, יש לדחות את הערעור, המכוון נגד הכרעת דין עובדתית, שנסמכה על ממצאי מהימנות. בצד זה, טוענת היא כי יש לדחות את הטענה כי הצטברות התלונות נגד המערער היתה משום "התארגנות" של נשים מאוכזבות, בהנחייתה של העיתונאית נעמה. לטענתה, תלונתה הראשונית של מ.ש במשטרה הוגשה כארבעה חודשים קודם לחשיפת הפרשה בכלי התקשורת, נגנזה – ובהמשך נפתחה מחדש. לאחר מכן, אך בדרך מקרה נחשפה נעמה להתכתבות של מ.ב.ש עם חברותיה בפורום באינטרנט, כשבמקביל, ובאופן בלתי תלוי, הבחינה חברתה של ה.ח גם היא באותה התכתבות, והפנתה את תשומת לבה של האחרונה לעניין. מאוחר יותר, לאחר שנתקל בעצמו בהודעה אחרת שנגעה למערער, פרסם בעלה של מ.ב.ש הודעה, שבעקבותיה פנתה אליו ש.ש רק לאחר הדברים האלה, ולאחר שקיימה פגישות מוקלטות עם כל המתלוננות שפנו אליה, כמו גם עם המערער עצמו, פרסמה נעמה את הכתבה בעיתון. לטענת המדינה, יש באמור כדי להשמיט את טענת המערער בדבר "איסוף מתלוננות" על-ידי העיתון. המדינה מוסיפה וטוענת כי בדין ראה בית המשפט לאפשר שמיעת מתלוננות שתלונותיהן התיישנו במסגרת הכלל הראייתי בדבר "מעשים דומים". בעניין זה, מפנה המדינה לפסקי דין שונים שיצאו תחת ידו של בית משפט זה שבהם נקבע כי השיקולים העומדים ביסוד מוסד ההתיישנות אינם מצדיקים הימנעות מעדות בדבר "שיטה" או "מעשים דומים", גם אם המעשים שעליהם נסבה העדות התיישנו. לגופו של עניין, טוענת המדינה כי במעשיו של המערער קיימת "טביעת אצבע" ייחודית, שאינה יכולה להיות תוצאה של צירוף מקרים. בצד זה, טוענת היא כי לנוכח מידת האמון הגבוהה שנתנו שופטי בית המשפט בגרסאותיהן של המתלוננות וחוסר האמון שעורר אצלם המערער, היתה הרשעתו עומדת גם בלעדי עדויותיהן של המתלוננות שעניינן התיישן.

אשר לטענת המערער כי בית המשפט התעלם ממחדלי המשטרה בניהול חקירתה, טוענת המדינה כי אפילו נפל פגם בעבודת המשטרה, זה נרפא עם ההזדמנות המלאה שניתנה למערער לקבל לידיו את כל חומרי החקירה, לשטוח טענותיו בפני בית המשפט ולחקור את המתלוננות ואת עדי התביעה. לדברי המדינה, המשטרה לא ראתה לאכוף את הצו המורה לעיתון "ידיעות אחרונות" להעביר אליה את קלטות השיחה בין נעמה לבין המתלוננות נוכח טענת העיתון כי הדבר כרוך בשאלות של חיסיון עיתונאי

ועל רקע שיתוף הפעולה של נעמה עם המשטרה. לדבריה, בסופו של דבר, נתקבלו הקלטות במסגרת בקשה של בא-כוח המערער לגילוי חומר חקירה. אשר לטענה בדבר אי מיצוי חקירת התלונות שהתיישנו, טוענת המדינה כי הדבר נבע ממגבלת זמן, מה גם שמלכתחילה לא היתה כוונה לנהל הליך משפטי שלם בגין תלונות אלה, אלא רק להביאן כסיוע נוסף להוכחת תבנית התנהגותו החוזרת.

28. באופן פרטני, טוענת המדינה בנוגע לאישום הראשון, כי בית המשפט בחן את גרסתה של ק.צ. וקבע כי הוא מאמין לה. לדידה, בצדק דחה בית המשפט את טענת המערער כי מגרסתו של דרור עולה כי ק.צ. נותרה בתחתוניה לכל אורך האירוע, לאחר שדרור עצמו הבהיר כי הוא לא ידע את כל שאירע באותו ערב לאשורו. באשר לטענת המערער כי דבריה של ק.צ. כי עברה הפלה לאחר שהרתה לו פוגמת במהימנותה, מפנה המדינה להכרעת הדין, שבה נקבע כי הגרעין הקשה של עדותה היה עקבי ואמין. בהתייחס לאירוע שהתרחש על הקטנוע, טוענת המדינה כי נוכח האמון שנתן בית המשפט בעדות המתלוננת בנושא האינוס, יש לדחות את טענת המערער כי ביצע את המעשה בבדיחות הדעת ובהסכמתה של ק.צ.

29. אשר לאישום השני, טוענת המדינה כי בית המשפט נתן דעתו לתמיהות שהעלה המערער באשר להתנהגותה של מ.ש, ומצא – נוכח עדותה שהיתה רצופה ועקבית, ונתמכה בראיות נוספות – כי מ.ש אכן האמינה שביסוד המעשים המיניים עומד צורך מקצועי. לטענתה, בית המשפט התייחס גם לגרסת המערער כי שיקר בשיחה המוקלטת היות שסבר כי בן זוגה של מ.ש מקליט אותו, ומצא כי המערער דיבר עם מ.ש על מה שאכן אירע ביניהם, ויש לזקוף את הדברים שנאמרו בשיחה לחובתו. אשר לטענה בדבר התלונה הנוספת שהגישה מ.ש נגד אדם שלכאורה אנס אותה, מפנה המדינה להחלטתו של בית המשפט קמא, שדחה את בקשת המערער לזמן את מ.ש לעדות בעניין זה, בציינו כי המשפט בגין התלונה הנוספת עודנו מתנהל.

30. בהתייחס לאישום השלישי, מסכימה המדינה כי היות שבמהלך האירוע נגע המערער בגופה של ד.מ בניגוד לרצונה, יש להמיר את סעיף ההרשעה לזה הקבוע בסעיף 348(ג) לחוק העונשין, קרי מעשה מגונה שלא בהסכמה. לטענת המדינה, הרשעת המערער בעבירה זו נסמכה על שיקולי מהימנות, ונתמכה בעדויות נוספות, כשבד בבד לא ניתן אמון בגרסת המערער. המדינה מוסיפה כי בית המשפט המחוזי אמנם שגה כשסבר כי פגישתה של ד.מ עם המערער בבית קפה, שעליה חלמה, קרתה במציאות, ואולם, לטענתה – ההרשעה לא בוססה על שגיאה מינורית זו, אלא על אדנים

איתנים של אמון. המדינה טוענת עוד כי אין לראות בפער שבין דבריה של ד.מ. בחקירתה הנגדית, שבה המעיטה מהשפעת האירוע על חייה, לבין דבריה בהצהרת הנפגע שתיארו השפעה ניכרת יותר, משום סתירה. לטענתה, ד.מ. הסבירה את ההבדל בין הגרסאות בכך שפרסום הפרשה עורר אצלה את אירועי העבר, ומאז היא שבה לטיפול פסיכולוגי, שבמהלכו הבינה את השלכות האירועים על חייה. לדברי המדינה, דברים אלה, מצטרפים להחלטתה של ד.מ. לספר על המקרה לאנשים שונים ולהתפרצויות הבכי שחוותה, ומחלישים את הטענה לשוני בין גרסאותיה.

31. בנוגע לאישום הרביעי, טוענת המדינה כי חרף השמטתה בשוגג של המילה "ניסיון" מפסק דינה של כב' השופטת אמסטרדם, יש לדחות את הטענה כי לא ברור באיזו עבירה הורשע המערער, ולקבוע כי נוכח קביעותיו העובדתיות של בית המשפט, הורשע המערער בניסיון לביצוע מעשה מגונה שלא בהסכמת המתלוננת. לגופו של עניין, מצביעה המדינה על קביעות המהימנות הברורות לגבי גרסתה של ש.ש. והראיות התומכות בה, וטוענת כי באחזתו של המערער בגבה של ש.ש., קירובה אליו בפתאומיות ובקשתו כי תנשקו, התגבש ניסיון לביצועה של העבירה המושלמת.

32. אשר לאישום השישי, מציינת המדינה כי בית המשפט קמא נתן אמון מלא בגרסתה של א.ש. כי המערער ביקש ממנה כי תיכנס לחדר השינה שלו ותחליף בגדים בנוכחותו, וכי המערער פתח את פיו לעומתה בזמן שנשקה לו – לבקשתו – על שפתיו. לטענתה, צדק בית המשפט בקובעו כי מעשים אלה מגבשים עבירה של מעשה מגונה. לדידה, גם לאחר תום הקורס בהנחיית המערער, נותרה א.ש. כפופה למרותו במסגרת הפרטית, ומשכך – בדין קבע בית המשפט כי התקיים היסוד של "יחסי מרות".

33. לבסוף, בנוגע לגזר הדין, טוענת המדינה כי בהתחשב במעשים החמורים שבהם הורשע המערער, שבוצעו לאורך שנים במספר נשים, תוך שימוש בתחבולות ובשקרים – הרי שהעונש שנגזר עליו אינו עונש חמור, ואין להקל בו.

ד"ר

(א) התערבות בממצאי עובדה

34. שורה ארוכה של טענות מעלה המערער בנוגע לכל אחד מן האישומים באופן פרטני, ובנוגע להרשעתו באופן כללי. חלק ניכר מטענותיו מופנה לממצאים העובדתיים שנקבעו על-ידי בית המשפט המחוזי בהכרעת הדין, ולמצאי המהימנות

שהובילו אליהם. הלכה היא כי ערכאת הערעור תימנע על-פי רוב מהתערבות בקביעותיו העובדתיות של בית המשפט שלדיון (ראו ע"פ 3468/07 עצמון נ' מדינת ישראל, סעיף 8 (לא פורסם, 14.7.2010); ע"פ 4844/09 מסאעד נ' מדינת ישראל, סעיף 8 (לא פורסם, 31.5.2010); ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, סעיף 10 (לא פורסם, 22.2.2007)). ביסודו של הכלל עומד יתרונה של הערכאה הדיונית, הרואה ושומעת את העדים באולמה, וביכולתה להתרשם בלא גורם מתווך ומקרוב מהתנהגותם, התנהלותם ותגובותיהם בשעת מסירת העדות (ראו סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"ו-1971; ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, סעיף 6 (לא פורסם, 3.7.2007); ע"פ 7865/01 מדינת ישראל נ' ביטון, פ"ד נו(4) 739, 743 (2002); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643-644 (2000); דורון מנשה "שיקול דעת עובדתי, חופש ההוכחה ותזות בדבר מקצועיות השפיטה" הפרקליט מג 83 (1996)).

אמנם, אין מניעה כי גם ערכאת הערעור תעיין בפרוטוקול הדיון ותלמד מתוכו על מהלך ההתרחשויות בעת שמיעת העדים, ואולם, אותות האמת שמהם מוסקות קביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית, אינם תמיד משתקפים כהווייתם במסמך כתוב, ולהתרשמות הישירה מן העדים שמור פעמים רבות ערך עצמאי, שאין לו תחליף (ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 150, 165 (2000); ע"פ 9399/09 ארלקי נ' מדינת ישראל, סעיף 20 (לא פורסם, 10.8.2010) (להלן: עניין ארלקי)). דברים אלה זוכים לחיזוק נוסף כשממצאי המהימנות מתייחסים לעדויות בנוגע לעבירות מין. עבירות מעין אלה מתרחשות פעמים רבות "במחשכים", כשמבצע העבירה והקורבן שוהים בגפם, ועל בית המשפט מוטלת החובה להכריע במי מן הצדדים הוא נותן את אמונו כשלפניו עדויות סותרות (ראו ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 83 (לא פורסם, 20.10.2010); ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.1.2007); ע"פ 6643/05 הנ"ל, סעיף 6; ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419 (2004)).

35. להלכה בדבר אי התערבות בממצאי עובדה נקבעו ברבות השנים חריגים, הנגזרים במרבית המקרים מאי התקיימותם של הרציונאלים הניצבים בבסיסה (ראו עניין ארלקי, סעיף 21). בין היתר, נקבע כי נטייתה של ערכאת הערעור שלא להתערב בממצאי עובדה תיחלש כשאלו מושתתים על הגיונם של דברים, ולא דווקא על התרשמותו של בית המשפט ממהימנות העדים (ע"פ 2977/06 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 4 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (לא פורסם, 17.3.2008); ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995); ראו גם, בהקשר האזרחי, ע"א 9622/07

הולין נ' קופ"ח כללית, סעיף 19 (לא פורסם, 30.5.2010); כשהממצאים נקבעו בדרך של הסקת מסקנות מן העובדות, להבדיל מקביעת העובדות עצמן; כשהעובדות שנקבעו כוללות סתירות היורדות לשורשו של עניין, שלא ניתן להן משקל מתאים בבית המשפט שלדיון; או כשמתגלה שגיאה מהותית בהערכת מהימנות העדים (ע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטריין, סעיף 9 (לא פורסם, 11.6.2008); ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל, סעיף 5 (לא פורסם, 12.7.2010)).

36. טענותיו של המערער נגד הממצאים העובדתיים בהכרעת הדין אינן עשויות מקשה אחת. בחלקן האחד הוא יוצא נגד קביעות שלטענתו מקורן בהפעלה שגויה של שיקולי היגיון; בחלקן האחר הוא גורס כי מסקנותיו של בית המשפט מן העובדות שנתגלו היו מוטעות; ובחלק נוסף סבור הוא כי בית המשפט נתפס לכלל טעות באופן שבו העריך את מהימנות העדים ששמע, ובמשקל שהעניק לסתירות ולתמיהות שנמצאו בחומר הראיות. פן אחר של טענות המערער נוגע למסקנותיו המשפטיות של בית המשפט מן המסכת העובדתית שקבע. נבחן עתה את טענותיו של המערער באופן פרטני.

(ב) האישום הראשון

השיחה עם דרור

37. לטענת המערער, בית המשפט לא נתן משקל מספיק לכך שק.צ לא סיפרה לידידה דרור, שהיה האדם הראשון שפגשה לאחר האירועים, על כך שנאנסה, ולכך שסיפרה לו – כך לדבריו של דרור – כי לאורך כל האירוע היא נותרה לבושה בבגדיה התחתונים. לדברי המערער, מן העובדה כי כמוהו, גם דרור ציין שק.צ. נותרה בתחתונים, יש ללמוד כי זה אמנם היה מצב הדברים במציאות.

איני סבור כי הקושי שעליו מצביע המערער אכן קושי הוא. דרור סיפר בעדותו

על תוכן שיחתו עם ק.צ. לאחר האירוע. לדבריו –

"היה מאוחר בלילה. אני חושב שהיא התקשרה אלי והיא אמרה לי, היא לא אמרה, היא בכתה יותר מאשר אמרה, היא לא נשמעה כתמול שלשום. ואמרתי לה מה קרה, היא אמרה לי שהיא רוצה לדבר על זה, אני לא יכולה בטלפון. שהיא מייד היא רוצה לבוא אליי (...). היא היתה כולה נסערת, אף פעם לא ראיתי אותה ככה, וק.צ.

היא בחורה מאוד חייכנית ומאוד צוחקת (...) היא היתה (...) שבר כלי (...) היא לא הצליחה להתמקד בדבר אחד. היא כל הזמן בכתה (...) אף פעם לא ראיתי אותה במצב כזה (...) היא סיפרה לי שחנן יצא מהמקלחת והיא, חשוב לי להגיד שהיא לא היתה עקבית, היא לא היתה כרונולוגית (...) היא אמרה לי שהוא ניסה לעשות לה דברים, הוא ניסה לעשות לה מעשים, או עשה בה מעשים. היא סיפרה לי על איזושהי סיטואציה שהיא היתה איתו בבגדים תחתונים שוכבת על המיטה אבל אז היא פרצה שוב בבכי ולא הצליחה לדבר יותר מעבר לזה (עמ' 897-898, לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי מיום 15.10.2006. ההדגשה הוספה – ע.פ.).

– ובהמשך –

“ היא סיפרה לי על שהיא היתה איתו באיזה סיטואציה, איתו במיטה. היא סיפרה לי על זה שהיא לבשה חזייה ותחתונים וזהו. זאת אומרת פה היא פרצה בבכי ולא יכלה להמשיך לדבר. עד היום אני לא יודע לחלוטין מה קרה שמה ממש באותו ערב” (שם, בעמ' 898. ההדגשה הוספה – ע.פ.).

38. מן האמור עולה, כי ק.צ אמנם סיפרה לדרור כי במהלך האירוע היא נותרה כשרק תחתונים וחזייה לגופה, ואולם בשלב זה של הסיפור, על רקע סערת הרגשות שבה היתה נתונה, לא עמד לה כוחה להוסיף ולהשלים את הסיפור, והיא שבה ופרצה בבכי. אין, איפוא, להסיק מדבריו של דרור, לרבות אלה שנאמרו על-ידו בחקירתו הנגדית, כי ק.צ אמרה לו כי נותרה בתחתונים לאורך כל האירוע. כל שעולה מדבריה של ק.צ, שעליהם העיד דרור, הוא כי בשלב מסוים במהלך האירוע היא נותרה כשרק חזייה ותחתונים לגופה, בלא כל התייחסות לשאלה האם תחתוניה הוסרו בהמשך הערב. דבריו של דרור, שתיאר גרסה נרגשת, מבולבלת ומקוטעת מצדה של ק.צ, עולים בקנה אחד גם עם גרסתה של ק.צ עצמה, שאמרה במשטרה כי -

“הוא שאל למה אני בוכה ככה, אמרתי לו שכל מה שהוא אמר קרה, שאל מה זה אומרת, אמרתי לו שחנן יצא מהמקלחת והיה מה שקרה, שאל מה קרה, אמרתי לו אני לא יודעת אם הוא שכב איתי אני לא יודעת מה הוא עשה, אמרתי לו, הוא הבטיח לי שהוא לא ישכב איתי וכשאמרתי לו שלא נוח לי הוא פשוט לא הפסיק והיה באטרף” (נ/1, עמ' 4, שורות 95-99).

עינינו הרואות – בשעות הראשונות שלאחר האירועים, התקשתה ק.צ לבטא מפורשות את אשר עשה לה המערער בדברה עם דרור. בתחילת שיחתם אמרה לו כי

"כל מה שאמר לה קרה", תוך שהיא מכוונת לדבריו של דרור בשיחת הטלפון שהתקיימה במהלך שהייתה בבית המערער, שבה סיפר לה על סרט שבו גבר יוצא מהאמבטיה ואונס את הבחורה הממתינה לו. כשדרור ביקש כי תבהיר לו את כוונתה, השיבה לו ק.צ כי המערער יצא מן המקלחת ו"היה מה שקרה". בבית המשפט התייחסה ק.צ לדברים אלה וציינה כי "אמרתי שהיה מה שקרה תאמין לי שדרור הבין מה שקרה כי הוא אמר לי לבד בטלפון מה יהיה" (עמ' 147 לפרוטוקול). הקושי שחוותה ק.צ בהעלאת המילים המפורשות על שפתייה אל מול דרור, עולה בקנה אחד עם תחושת הקבס שחשה כלפי המערער ומעשיו, שהתבטאה במילותיה כי "הייתי במקלחת אולי שלוש שעות זרקתי את כל הבגדים שלבשתי חולצה ורודה מכנס לבן ובזה החלטתי שאני לא רוצה לראות את חנן גם אם ישלמו לי מיליון דולר" (נ/1, עמ' 4). כן הוא מתיישב עם מילותיה כי "תיארתי לא במפורש כי הרגשתי לא נעים לדבר על זה, אבל כן אמרתי שהוא עשה דברים לא יפים ודברים שאני לא רוצה" (עמ' 148 לפרוטוקול). בעטיו של קושי זה, נמנעה ק.צ מלתאר לדרור את האירוע לפרטיו, וכפועל יוצא – לא ידע הלה לספר מה בדיוק אירע באותו ערב. בהמשך שיחתה עם דרור, התייחסה אמנם ק.צ לסוגיית האינוס במפורש, כשציינה כי אינה יודעת אם המערער שכב איתה (נ/1, עמ' 4), ואולם אמירה זו יש לראות על רקע ההלם והבלבול שאחזו בה, כפי שעולה מן העדויות השונות; על רקע שאר הדברים שאמרה – לטענתה – לדרור, ובהם אמירתה כי "כל מה שאמר קרה לה", ואמירתה כי המערער הבטיח לה כי לא ישכב איתה אך הוא "פשוט לא הפסיק, הוא היה באטרף"; וכן על רקע הסברה כי כיוונה את הדברים לשאלה האם – מנקודת מבטו – אנס אותה המערער או שמא רק שכב איתה (עמ' 146 לפרוטוקול). לגבי עניין אחרון זה, יש לזכור כי עד לשלב מתקדם, האמינה ק.צ כי המגע בינה לבין המערער נעשה מטעמים מקצועיים, ולאחר שהסתיים אמר המערער לק.צ "שהייתי מצוינת ושלא תהיה בעיה עם הסצנה" (נ/1, עמ' 3). קיימים אמנם הבדלים מסוימים בין תיאור השיחה על-ידי דרור, לבין תיאורה על-ידי ק.צ, ואולם הבדלים אלה, שאינם יורדים לשורשו של עניין, ניתן לתלות בחלוף השנים ממועד השיחה, כך בפרט כשהמהות המתוארת, לרבות "השורה התחתונה" שבתיאורים – זהה.

39. בהקשר זה, אינני סבור כי דבריה של ק.צ בבית המשפט, כי "כן היתה חדירה וסיפרתי את זה לדרור" (עמ' 152 לפרוטוקול), מלמדים את שביקש המערער ללמוד מהם. על דברים אלה יש להשקיף בהקשר הרחב שבו הם נאמרו: במסגרת החקירה הנגדית, שב הסנגור ושאל את ק.צ האם סיפרה לדרור כי המערער חדר אליה. ק.צ מצדה, חזרה והשיבה כי לא אמרה לדרור מפורשות כי כך קרה. גם לאחר שסיפרה כי אמרה לדרור ש"היתה חדירה", ציינה ק.צ בתשובה לשאלה הבאה שנשאלה כי

"התחתונים ירדו אז אני מאמינה שסיפרתי לו אני לא זוכרת. מאמינה שסיפרתי לו שכן התחתונים ירדו" (עמ' 152). אי יכולתה של ק.צ. לזכור אם סיפרה לדרור כי תחתונה ירדו, דר בכפיפה אחת עם דבריה כי לא סיפרה לו מפורשות כי המערער חדר אליה. הנה כי-כן, לאורך מרבית חקירתה דבקה ק.צ. בגרסתה – שלה טען גם דרור – כי לא סיפרה לאחרון מפורשות כי המערער חדר אליה. בנקודה מסוימת אמנם ציינה כי אמרה לדרור שהיתה חדירה, אך מיד לאחר מכן שבה ואמרה דברים שמהם משתמע כי לא סיפרה לו על אודות החדירה. המסקנה הנובעת היא כי בעוד שמהות המעשה תוארה בפני דרור, נמנעה המתלוננת מלרדת לפרטי הפרטים של האירועים. דברים אלה מתיישבים הן עם עדות המתלוננת, הן עם עדותו של דרור.

40. לסיום סוגיה זו, יש לדחות את טענת המערער כי מדבריו של בית המשפט כי "לא ניתן לשלול" כי הבלבול והתדהמה שבהם היתה ק.צ. שרויה הם שמנעו ממנה לזכור את כל הפרטים לאשורם, עולה כי הרשעתו נעשתה שלא בהתאם לרף הראייתי הנדרש בפלילים. הרשעתו של המערער לא נבעה מקביעתו זו של בית המשפט, אלא מהוכחת אשמתו מעבר לספק סביר. בית המשפט קבע ממצאים עובדתיים על בסיס האמון שנתן בק.צ., ומצא כי אלה הוכחו בהתאם לרף הנדרש בפלילים. ההסבר האפשרי שהציג לבלבול שבו היתה שרויה המתלוננת, נגזר ממצבה הנפשי במועד התרחשות האירועים, ואינו רכיב מיסודות העבירה, שהוכחו כדבעי.

אין, אפוא, ללמוד מהימנעותה של ק.צ. ממסירת פרטים מפורשים על האינוס לדרור, או מדבריו של דרור כי ק.צ. סיפרה לו שנותרה בתחתונים, כדי לכרסם בגרסתה.

השיחה עם אסף

41. עיקר טענתו של המערער בנוגע לשיחתה של ק.צ. עם בן זוגה דאז אסף, היא כי בית המשפט לא נתן דעתו לפער הגרסאות בין השניים. לדבריו, בעוד ק.צ. טענה כי סיפרה לאסף על שהתרחש, גרס האחרון – לפי הטענה – כי עד לחקירתו במשטרה לא ידע מה בעצם קרה.

איני סבור כי הדין עם המערער. אכן, ק.צ. טענה בעדותה כי סיפרה לאסף

שנאנסה:

השופט טל: אבל ממה שסיפרת הוא יכול היה להבין אם

הוא,

ק.צ.: הוא מבין שהיה.

השופט טל: שהיה מה אונס? מעשים מגונים?
 ק.צ: כן
השופט טל: מה מבין שניהם?
 ק.צ: אונס. הוא הבין את זה בוודאי (עמ' 154, שורות
 11-16).

גם בשיחתה עם נעמה סיפרה ק.צ כי אמרה לאסף מה התרחש בינה לבין המערער ("ואז התפרצתי והכל הוצאתי. אמרתי לו, היה ככה ויצא ככה והכל היה ככה" - ת/ב, 17/18 עמ' 18).

אסף לא סתר דברים אלה בעדותו. בהזדמנויות שונות טען כי ק.צ ציינה בפניו שנאנסה על-ידי המערער. בתחילת עדותו סיפר אסף כי –

"אני זוכר שק.צ. באה אלי הביתה לחדר שלי (...) והיא שכבה על המיטה שלי והיא התחילה לבכות (...) אני הייתי המום. אמרתי לה: ק.צ. מה קרה? אני לא רגיל לראות אותה ככה (...) ואני זוכר שהיא מלמלה איזה משהו שחנן אנס אותי. (...) אז אמרתי לה: אוקי תספרי לי מה היה (...) אמרתי לה בואי נלך למשטרה (...) אז היא אמרה לי אני לא, אני לא, אני הרגשתי שכאילו היא נסגרת בעצמה והיא אמרה לי אני לא רוצה שתספר את זה לאף אחד, אם אתה תספר את זה למישהו אני פשוט מאוד אפרד, אז אני עזבתי אותה בהתחלה כי לא רציתי יותר מדי, אמרתי יותר מאוחר אני אוציא ממנה את הסיפור הזה והיא אמרה לי, והיא ממש בכתה והיא מלמלה משהו שחנן אנס אותה, את זה אני זוכר בוודאות (עמ' 1044 לפרוטוקול, ההדגשות הוספו – ע.פ.).

ובהמשך, בחקירתו הנגדית –

ש: אסף מה שאתה מספר לנו שלילה אחד היא הגיעה אליך ק.צ. מאוד נסערת,
ת: נכון.
ש: מלמלה משהו שחנן אנס אותה.
ת: כן.
ש: מעבר לכך לא ידועים לך פרטים נוספים על מה שקרה בינה לבין חנן לטענתה.
ת: לא היא לא סיפרה לנו מה קרה אבל בהתנהגות שלה הבנתי הכל. (עמ' 1047, ההדגשה הוספה – ע.פ.).

“אני זוכר שהיא נכנסה לי באותו יום לחדר ואמרה לי שחנן אנס אותה. זה אני זוכר כמו שאני רואה את הקיר הזה פה” (עמ’ 1052, ההדגשה הוספה – ע.פ.).

אמנם, במקומות שונים סיפר אסף כי אינו יודע מה בדיוק התרחש במפגשה של ק.צ עם המערער – כך, “היא לא סיפרה לי אף פעם מה היה באירוע” (עמ’ 1048, שורה 21). כן אישר אסף כי אמר במשטרה כי –

“גם עכשיו אני לא יודע בדיוק מה קרה. אני בטוח שקרה משהו אבל את פרטיו המדויקים אינני יודע (...) מהסיבה שהיא תמיד לא רצתה לספר על זה והדחיקה את זה. אני ניוזן כמו כולם מהעיתון (...) אבל אני בטוח שבשבוע הקרוב אקח אותה לכוס קפה כדי לגלות את מה שהיה שם” (עמ’ 1049).

עם זאת, יש להבחין בין ידיעתו הכללית של אסף כי המערער ביצע בק.צ מעשה אינוס על יסוד דבריה הממולמלים, לבין ידיעת הנסיבות הפרטניות. חרף הפצרותיו, התקשתה ק.צ לספר לאסף על אשר אירע, לא כל שכן לפרוט את האירועים לפרוטות – והסתפקה בציון עצם ביצוע המעשה. כפי שתיאר אסף – ועדותו זכתה לאמון בית המשפט – בקושי רב, בבכי ובהיסוס, סיפרה לו ק.צ שנאנסה, תוך שהיא מסרבת בתוקף לפנות למשטרה, ומאיימת כי אם יגלה את שסיפרה לו – תיפרד ממנו. מטעם זה, טען אסף כי הוא יודע “שקרה משהו אבל את פרטיו המדויקים אינני יודע”. העובדה שלא ידע הרבה על אשר אירע התחדדה לאסף כשקרא את הכתבה על אודות המערער בעיתון, שהתבססה, בין היתר, על שיחה רחבת היקף ומפורטת בין ק.צ לבין נעמה (ת/17ב). בשלב זה, עם היוודע פרטים נוספים, ביקש אסף לשמוע את פרטי האירוע מק.צ באופן בלתי אמצעי, והיה משוכנע שהיא תספר לו על כך –

“הייתי בטוח שאחרי שהיא פרקה את זה החוצה, אז משום מה אני הייתי חבר שלה באותו אירוע אז הייתי בטוח שהיא תספר לי דברים שהיא לא סיפרה לעיתונות (...) גם לי אישית היא לא סיפרה מה עבר שמה, היא רק סיפרה, היא באותו יום שהיא באה ובכתה שהיא נאנסה על-ידי חנן. אני נאנסתי על-ידי חנן” (עמ’ 1050).

אין אפוא כל פער בין דבריה של ק.צ כי סיפרה לאסף שנאנסה, לבין דבריו כי ק.צ אכן סיפרה לו שנאנסה על-ידי המערער, והוא ביקש לשמוע על כך פרטים נוספים.

42. כאמור, המערער מבקש לבסס טענתו כי לא ביצע בק.צ מעשה אינוס באמצעות הפנייתו למהלך העימות ביניהם, שבו לא ידעה ק.צ לתאר את חדר השינה שבו, לפי טענתה, אנס אותה:

”חנן: עכשיו נגיד שאת שוכבת במיטה כמו שאת (...)
זוכרת את האהיל? משהו?
ק.צ: אני לא זוכרת שום דבר חוץ מזה שאתה חדרת אליי
בכוח. אני מצטערת, אני הייתי קפואה, אני הייתי
מבולבלת ואני לא ראיתי בעיניים חוץ מלשבת ולהתחנן
לאלוהים שזה ייגמר (...). (ת/20, עמ' 44-45).“

לדברי המערער, שקיבלו ביטוי גם בדבריו לקצין המשטרה גרוסמן, לאחר שק.צ יצאה מן החדר שבו התקיים העימות, היא לא ידעה לתאר את חדר השינה שלו היות שמעולם לא היתה בו, והמגע המיני החלקי ביניהם, אשר בוצע בהסכמה, התקיים בסלון.

אינני סבור כי המסקנה שמבקש המערער ללמוד מתבקשת מן הדברים שנאמרו במהלך העימות. ק.צ התבקשה לתאר חדר שבו – לפי העובדות המתוארות – נכחה באופן ממושך אך פעם אחת, ועל כל פנים לא יותר מפעמים בודדות; מאז מועד שהותה שם חלף פרק זמן של כ-6-7 שנים; בעת הימצאה בחדר בוצע בה מעשה שהותיר עליה רישום טראומטי, ולפי טענתה בעימות ”שבע שנים אתה הרסת מהחיים שלי“ (ת/20, עמ' 4); לאורך ביצוע המעשה עצמו היתה ק.צ – לפי עדותה – קפואה ומבולבלת, והעסיקה עצמה אך בציפייה לסיום מעשיו של המערער; ולפי עדותו של אסף, היא עשתה מאמץ להדחיק את שאירע לה. בנסיבות אלה, אין להתפלא כי ק.צ לא זכרה את מראה חדר השינה של המערער, ואין לזקוף עניין זה לחובתה. בהקשר זה יוזכר, כי כפי שנקבע לא אחת, ”עקביותה ומהימנותה של עדות אינה נמדדת בפרטי הפרטים היומיומיים שבהתנהלות העד, אלא אם הייתה להם חשיבות בזמן אמת שבעטיה יש לצפות כי יפנימם ויזכרם“ (ע”פ 993/00 נור נ’ מדינת ישראל, פ”ד נו(6) 205, 224 (2002) (להלן: עניין נור); ע”פ 6643/05 הנ”ל, סעיף 19). בענייננו, לא היתה למתלוננת, שרוב זמן שהייתה בחדר השינה ”נוצל“ על-ידי המערער לביצוע מעשיו בגופה, לתת את הדעת, בזמן אמת, לשאלה האם היה אהיל בחדר, או היכן מוקמו הארונות. יתרה מכך, אם רצה המערער להוכיח את טענתו – דבר שלדבריו לא התאפשר לו בזמן העימות – לא ברור מדוע לא עשה כן במהלך החקירה הנגדית במשפט עצמו.

טענותה של ק.צ. כי חששה שהרתה למערער וביצעה הפלה

43. עיקר טענתו של המערער מופנה לדבריה של ק.צ. לנעמה, לבת זוגה ד' ולאדם נוסף, שלפיהם חששה כי ההיריון שאליו נכנסה – מקורו במעשה האונס שבוצע בה, ומשכך ביצעה הפלה. אפשרות זו – שק.צ. לא חזרה עליה במשטרה ובבית המשפט – התבררה בהמשך כבלתי נכונה, שכן המועד שבו בוצעה ההפלה – ועל כך אין חולק – אינו מתיישב עם הטענה כי ההיריון נגרם כתוצאה ממעשה האונס המיוחס למערער.

44. אכן, דבריה של ק.צ. בהקשר זה מעוררים קושי, ואולם אינני סבור כי בית המשפט המחוזי שגה בקובעו כי משקלו מוגבל, ואין בו כדי לכרסם במהימנות דבריה של ק.צ. כמכלול. ראשית ייאמר, כי בניגוד לרושם שנוצר מדברי המערער, בשיחה עם נעמה נמנעה ק.צ. מלטעון בנחרצות כי ההיריון הוא פועל יוצא של האונס, וכל שטענה הוא כי אינה יודעת בוודאות מי האב –

”היה לי חבר ארבע שנים ונכנסתי להיריון. ממי הילד, אני לא יודעת. אם הייתי יודעת בוודאות, (...) שהילד הזה הוא של אסף, אין מצב שהייתי עושה הפלה. אבל חשבתי ואמרתי, במידה ו- הרי אין בדיקה לדעת ממי הילד, בזמן ההיריון, רק אחרי, אין מצב בעולם שאני אביא את הילד הזה לעולם ואני אגלה שזה ילד של סיוט מטורף” (ת/17ב, עמ' 15).

כשנשאלה ק.צ. על אודות העניין בחקירתה במשטרה, טענה כך –

”אני עברתי שתי טראומות בחיים שלי והכוונה שלי לאונס ולהפלה וכשסוף סוף יצא לי לדבר על זה בדיוק איך שהכל התפרסם ויצא החוצה וזה גם היה הפעם הראשונה מאז המקרה של האונס וזה היה משהו שיכול לעזור לי להוציא את זה, לפתור את הכאב להוציא אותו החוצה ואז הכל עלה לי מה שהיה כל הזמן בפנים אצלי פשוט שטפתי הוצאתי. הייתי מאוד מבולבלת ונסערת. עברתי סערת רגשות. זה לא קל להוציא הכל כך פתאום לבן אדם זר” (ת/77, עמ' 1-2).

ק.צ. חזרה על הסבר זה גם בבית המשפט (עמ' 85). הערכאה הדיונית שקלה את הדברים על רקע תמונת הראיות המלאה שהונחה לפניה, ובסופו של יום, ראתה לקבלם. אכן, ניסיון החיים מלמד שנדירים הם המקרים שבהם מובאת בפני בית המשפט עדות “מושלמת” נקייה מכל פרכה, כך בפרט כשמדובר בקורבנות לעבירות מין, בעדויות

ארוכות, ובכאלה הנמסרות פרק זמן ממושך לאחר האירועים (ראו גם ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 317, 323 (1993)). השאלה אינה אם בחלקים מן העדות מופיעות סתירות, אלא אם מצבור הראיות השלם והתמונה העולה ממנו מעוררים אמון (ראו גם עניין נוד, בעמ' 233; ע"פ 6643/05 הנ"ל, סעיף 14).

45. כפי שתיארה ק.צ, כבר בהיותה בגיל צעיר באופן יחסי, היא חוותה שני אירועים טראומטיים שהקשרם מיני – אונס והפלה – בתוך פרק זמן קצר יחסית של מספר חודשים, אשר הותירו בלבה משקעים שלא נמחו. גם בחלוף שנים אחדות מן האירוע, כשסיפרה על אודותיו לד' –

”לקח לה הרבה זמן להגיד את המילה אונס (...) היה לה קשה מאוד, היא לא סיפרה לי בדיוק את הפרטים של איך זה קרה כי היא התחילה לבכות והיא התחילה לרעוד” (עדות ד', עמ' 1330 לפרוטוקול).

הפסיכיאטרית שפגשה ק.צ, ד"ר ירוסלבסקי, מצאה אף היא כי אצל ק.צ הופיעו תסמינים פוסט-טראומטיים שנועדו להגן על נפשה מפני התרסקות טוטאלית, בשל אינפורמציה שהנפש אינה יכולה להכיל בבת אחת (עמ' 884, שורות 18-25). במצב דברים זה, לא ניתן לשלול כי כשנקרתה בפניה הזדמנות נדירה לפתוח את סגור ליבה, נכרכו האירועים הקשים שקרו לה – שביניהם חצו חודשים לא רבים – אלה באלה. יש לזכור כי כל אחד מן האירועים אמנם התרחש במציאות, גם אם בנפרד, ומנקודת מבטה של המתלוננת, מדובר אך בשיבוש מערך הזמנים בין שני אירועים טראומטיים שהתרחשו בתוך פרק זמן לא ארוך. כפי שצוין בעבר –

”בתי המשפט על ערכאותיהם הכירו זה מכבר בכך שלא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת, כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות כאשר בין האירועים השונים קיים רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו. עדויות של מתלוננות בעבירות מין מתאפיינות בכך שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך” (ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.1.2007)).

46. אמנם, בניגוד לדבריה של ק.צ, לא היתה זו הפעם הראשונה שבה דיברה על אודות האירועים מאז האונס, וגם לד' סיפרה עליו קודם לכן. ואולם, כפי שעולה מעדותה של ד', גם לה – כמו לאסף ולדרור לפניה – התקשתה ק.צ לספר על המקרה

באופן ברור ומפורט. דווקא בשיחתה עם אדם שלא הכירה כנעמה – אולי על רקע הלגיטימציה שקיבלה כשנודע לה שלא היתה הקורבן היחיד למעשי המערער – נתנה ק.צ, לראשונה, לשטף הדברים לפרוץ החוצה. עוד יש להזכיר כי, כאמור, גם בשיחתה עם נעמה, לא טענה ק.צ כי הרתה למערער, אלא רק כי חששה מאפשרות זו, ונוכח הסיכון כי ייוולד לה ילד ממנו – ביצעה את ההפלה. צירוף האירועים שהתרחש בפרק זמן קצר יחסית, בעת שק.צ היתה צעירה בשנים, התחושה המשתקת של בעתה וחיל שחשה אך מעצם אזכור אירוע האינוס, ניסיונה להדחיקו, הימנעותה מלספר עליו למרבית סובביה, והטראומה הקשה שליוותה את האירועים, גם לאחר שחלף זמן מאז התרחשו, עומדים ברקע התבטאותה זו של ק.צ. דבריה באותה נקודת זמן שיקפו תיאור סובייקטיבי של חשש מאפשרות בלתי רצויה, שק.צ עצמה העידה כי אינה בטוחה בנוגע לתוקפה במציאות. ואמנם, במשטרה, כשסיפורה לבש אופי רשמי ועובדתי, נמנעה ק.צ מלהזכיר את סוגיית ההפלה, שבה לא היתה בטוחה.

47. בהקשר זה, אינני סבור כי בדברי אימה של ק.צ בדבר ההתלבטות שהיתה לשתיים אם לבצע את ההפלה, שבה שותף גם אסף, יש כדי לשנות מתמונה זו (עמ' 30-29). כאמור, ק.צ טענה כי באין אפשרות לקיים בדיקה לעניין זהות האב במהלך ההיריון, היא לא ידעה בוודאות את זהותו של זה. לדבריה, אילו ידעה בביטחון כי אסף הוא האב, היתה נמנעת מביצוע הפלה. דברים אלה אינם נשללים בדברי אימה. אכן, ק.צ ואימה התלבטו אם לבצע את ההפלה. אימה של ק.צ, שלא ידעה דבר על אודות מה שהתרחש עד לפרסום הכתבה בעיתון (עמ' 11 לפרוטוקול), ייחסה את ההיריון לאסף, שהיה בן זוגה באותה עת. ק.צ, שביקשה שלא לספר את דבר האונס לאימה, לא סתרה אותה. ואולם, הטראומה שספגה חודשים ספורים קודם לכן, בתאריך שאותו לא זכרה באופן מדויק, הוסיפה לעורר בה חששות וספקות, ואלה הוליכוה לביצוע ההפלה.

48. בשונה מעמדתה של כב' השופטת ר' לבהר שרון, שייחסה את סוגיית ההפלה לטעות מצדה של ק.צ, סברה כב' השופטת י' אמסטרדם כי ק.צ לא אמרה אמת ביודעין, ותלתה את הדבר ברצונה של זו לזכות באהדתה של נעמה. אפילו הנחתי לטובת המערער, שדבריה של ק.צ כי עברה הפלה נאמרו ביודעה כי אין הדברים כך – לא היתה מסקנתי שונה. מן המפורסמות הוא כי יש ודבריהם של עדים אינם עשויים תמיד מקשה אחת. במצבים אלה, שומה על בית המשפט לבחון בזהירות את הדברים הנאמרים, והוא רשאי לפלג את האמירות השונות שנאמרו על-ידי אותו עד – "פלגינן דיבורא" – ולקבל כעדות אמת את הדברים שנאמנים עליו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את הדברים שהוא מוצא כבלתי אמינים (ראו ע"פ 7637/05 קוזוקין נ' מדינת ישראל, סעיף

(ז)(6) (לא פורסם, 5.7.2007); רע"פ 8953/08 טריקוב נ' מדינת ישראל, סעיף 4 (לא פורסם, 12.11.2008); ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 44 (לא פורסם, 1.9.2009)). בית המשפט המחוזי מצא, על דעת כל שופטיו, כי התמיהות העולות מדבריה של ק.צ בפני נעמה וד' אינן פוגמות בגרעין האמת העולה ממכלול עדותה. לא מצאתי יסוד להתערב בקביעה זו, הדוחה את החלק העוסק בהפלה, שנאמר קודם לפתיחה בחקירת המשטרה, ומקבלת כעדות אמת את הדברים שנאמרו בבית המשפט ובמשטרה וזכו לאמון (ראו והשוו: ע"פ 792/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.1.10), שבו אימץ בית המשפט את גרסת המתלוננת, חרף שקרים שבהם המשיכה לדבוק גם בחקירתה במשטרה, לאחר שמצא כי אין הם מקעקעים את גרסתה בכללותה).

האירוע על הקטנוע

49. המערער מלין על כך שבית המשפט לא ראה לזקוף לחובתה של ק.צ את חוסר העקביות בגרסתה, ואת העובדה שבעוד שטענה בתחילה כי הוא שלף את איבר מינו ממכנסיו והניח את ידה עליו, בהמשך היא שינתה את גרסתה וטענה כי הוא הניח את ידה על מכנסיו באזור איבר מינו.

גם טענה זו – דינה להידחות. האירוע על הקטנוע היה חלקו האחרון של ערב שבו עברה ק.צ חוויה קשה של אינוס. הוא התרחש כשק.צ עוד היתה בסערת נפש, וכשבעל כורחה נאלצה לשהות פרק זמן נוסף עם המערער. במצב דברים זה, אך טבעי שתחוש בלבול, שכחה ואף הינתקות מן האירועים. בסופו של דבר, ברור כי לא ניתן להרשיע את המערער בעובדות שלגביהן לא היתה ק.צ בטוחה. עם זאת, את ניסיונה לדייק בדבריה ואת הסתייגותה מדבריה הקודמים, אין לדון לכף חובה, ויש לראות בהם כמקנים תוקף ליתר הדברים שמסרה, שהרי ברי כי לו רצתה להשחיר את פני המערער, יכלה לשוב על טענתה כי המערער שלף את איבר מינו מחוץ למכנסיו (ע"פ 6643/05 לעיל, סעיף 20). לא ראיתי גם להתערב בממצא האמון של בית המשפט שדחה את טענת המערער כי מעשהו זה נעשה "בבדיחות הדעת", שאף אינה עולה בקנה אחד עם שורת ההיגיון, כך בפרט נוכח האירועים שקדמו לו.

מעשים דומים ועדויות שיטה

50. לטענת המערער, שגה בית המשפט קמא בהשתיתו את ההרשעה בעבירה זו, בין היתר, גם על קווי דמיון ניכרים בין האירועים נושא האישומים השונים, המצביעים

על דפוס התנהגות העולה כדי "מעשים דומים" או "שיטה". לדידו, בית המשפט עשה שימוש כללי וגורף בכלל ונמנע מלציין מה היו הרכיבים באישומים השונים המצביעים על התקיימותו. יצוין, כי המערער העלה טענות הנוגעות לשימוש שעשה בית המשפט בכללים בדבר "שיטה" ו"מעשים דומים" בכל הנוגע למעשים שביצע המערער וחלה עליהם התיישנות, ואולם לעניין זה יוקדש פרק נפרד בהמשך.

51. ככלל, "מעשים דומים" למעשה נושא אישום פלוני או עדות המבקשת ללמד על שיטת ביצוע, אינם משמשים ראיה קבילה, שכן בדומה להרשעות קודמות, בכוחם להכתיים את הנאשם וליצור לגביו דעה קדומה. עם זאת, בנסיבות מיוחדות, שבהן יש למעשים שמחוץ לכתב האישום כוח ראייתי סגולי החורג מכוחם המכתיים כאמור, אשר עשוי לתרום להכרעה בשאלה רלוונטית, מתיר הדין את הבאתם והוכחתם, חרף הסיכון הכרוך בכך (ראו ע"פ 595/95 קריסטפין נ' מדינת ישראל, סעיף 5 (לא פורסם, 14.7.1996) (להלן: עניין קריסטפין)). כוחם הראייתי של "מעשים דומים", או עדות בדבר שיטת ביצוע, מקורו בדמיון העובדתי הניכר שבין טיב המעשה נושא האישום לבין מעשים שננקטו על-ידי הנאשם במקרים אחרים. עם זאת, קיים הבדל בין השניים: בעוד שהבאתה של עדות שיטה נועדה להוכיח את היסוד העובדתי של העבירה, כגון הוכחת עצם ביצוע מעשה העבירה או הוכחת זיהויו של הנאשם כמבצע העבירה, הוכחת מעשים דומים מבקשת לשלול טענה בדבר היעדר מחשבה פלילית, כגון טענה כי מעשהו של הנאשם נעשה בתום לב או בשגגה, וללמד על קיומו של הלך הנפש הנדרש לצורך הרשעה בעבירה (ראו ע"פ 4009/90 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד מז(1) 292, 299-300 (1993); עניין קריסטפין, סעיף 5; ע"פ 414/04 טטרן נ' מדינת ישראל, סעיף 13 (לא פורסם, 9.1.2006)). מהבחנה זו נובע שוני ברמת ההוכחה הנדרשת בכל אחת מן הדוקטרינות: בעוד שעדות שיטה מחייבת דרגה גבוהה של דמיון בין המעשים, לשם הוכחת "מעשים דומים" ניתן להסתפק במספר מאפיינים דומים בלבד (ראו ע"פ 9657/05 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 23 (לא פורסם, 9.3.2009)).

52. בענייננו, שלל המערער את הטענה כי מתן תסריט לטלנובלה היה משום דפוס התנהגות עקבי שבו נקט, וגרס כי זולת ההופעה החד פעמית ביד אליהו, שבה נטלה המתלוננת חלק עימו ועם נתנזון, הוא מעולם לא הביא בפניה של ק.צ. כל תסריט (עמ' 1651-1652 לפרוטוקול). עוד טען הוא, כי המגע בינו לבין ק.צ. היה תוצאה של "היסחפות" (עמ' 1647). ואולם, דרך יצירת המגע האינטימי בין המערער לבין ק.צ. כוללת קווי דמיון רבים לזו שהתקיימה במקרים אחרים, ושוללת את הטענה למגע אינטימי תמים שהוא תוצאה של רצון הדדי. רמת הדמיון בין המעשים אף מצביעה על

דפוס התנהגות עקבי, השולל טענות להיעדר מחשבה פלילית. כך, בדומה לק.צ., שתיארה תסריט המספר על יחסים אינטימיים בין אדם מבוגר – שאותו ישחק המערער, לבין בחורה צעירה, שאותה תשחק היא, תיארה מ.ש., המתלוננת נושא האישום השני, תסריט שהוצג לה על-ידי המערער, שבו חברתו של בחור צעיר מפתה את אביו כדי להשתלט על רכוש המשפחה. גם במקרה זה יועד למתלוננת תפקיד הכולל סצנות מין עם דמות מבוגרת, שתשחק על-ידי המערער. גם כאן, וביתר שאת, הסביר המערער למתלוננת כי המגע המיני נדרש לשם התפקיד בטלנובלה. זאת עשה המערער, לאחר שבדומה למרבית האישומים האחרים, שכנע את המתלוננת כי יש לקיים את החזרות ביחידות בביתו, באומרו כי שם נמצא ציוד הנדרש עבורן, ולאחר שניאות להיפגש עם אביה של המתלוננת כדי לרכוש את אמונו ואת אמונה. גם האישום הרביעי מצביע על מהלך דומה – המערער סיפר למתלוננת ש.ש. על טלנובלה שלה קווי דמיון ניכרים לזו שבאישום הראשון, שבגדרה מתקיימת סצנת מין בין חברתו של הבן – שאותה תשחק המתלוננת, לבין האב – שאותו ישחק הוא. גם במקרה זה באה ש.ש. לביתו של המערער, וזה ניסה לשכנע לשכב עימו לצרכים מקצועיים לכאורה, כחזרה לקראת האודישן. כמו באישום הראשון, לוו הניסיונות למגע מיני בקיום מקלחת על-ידו, כשבועד שבעניינה של ק.צ. סייע הדבר למערער "לעבור שלב", להופיע בפניה כשרק מגבת לגופו ולקדם את המגע המיני ביניהם, באישום הרביעי לא נחל המערער את אותה מידה של "הצלחה". אף האישום השישי פורש מסכת עובדתית דומה, הנפתחת במפגש עם הורי המתלוננת כדי לזכות באמון ראשוני מצדה; שכנוע המתלוננת לקיים את החזרות ביחידות בביתו; הצגתה של טלנובלה שבה נערה צעירה שתגלם המתלוננת מבקשת לפתות את אביה, שאותו יגלם המערער; וייחוס המגע המיני לצורך מקצועי.

53. דפוס ההתנהגות האמור, אשר שב וחוזר על עצמו, בצורות שונות במרבית האישומים – לפעמים בהתקדמו עד ל"יעד" שמבקש המערער להשיג, לפעמים בהיעצרו בשלב מוקדם יותר, שולל את טענות המערער כי המגע שקיים עם ק.צ. היה רומנטי והדדי. דפוס מובנה ושיטתי זה, שאינו יכול להיות תוצאה של יד המקרה, אף שולל את האפשרות כי המערער טעה בהבנת תגובתה של ק.צ. או כי פעל בתום-לב, ושולל את טענתו בדבר היעדר מחשבה פלילית. התהליך שביצע המערער ל"לכידתה" ההדרגתית של ק.צ. ברשתו התרחש באופן דומה גם באישומים אחרים, הוא מלמד על כוונות הזדון של המערער להביא נשים צעירות, בדרכי מרמה, לקיים עימו מגע מיני, ומשרטט "טביעת אצבע" ברורה. "המעשים הדומים" מחזקים, אפוא, אף הם את תוקפה של המסכת העובדתית נגד המערער, ומלמדים על אופיים הפלילי של מעשיו.

54. חומר הראיות שהצטבר נגד המערער בנוגע לאישום הראשון, ובכלל זה עדותה של ק.צ שבה נתן בית המשפט המחוזי אמון; מצבה הנפשי הקשה לאחר האירועים; דבריה לדרור, אסף ואימה וכן לד"ר לברן ולד"ר ירוסלבסקי; והעדויות בדבר מעשים דומים; מוליכים כולם למסקנה כי בדין הורשע המערער בעבירות נושא אישום זה. חוסר האמון שניתן במערער והיעדר העקביות בעדותו, תומכים אף הם בתוצאה זו. ערעורו של המערער בנוגע לאישום זה נדחה אפוא.

(ג) האישום השני

55. עיקר המחלוקת העובדתית בין הצדדים בנוגע לאישום זה, נסבה על השאלה האם התקיים רצון חופשי מצדה של מ.ש לבוא במגע מיני עם המערער, או שמא הושגה הסכמתה ליחסים במרמה. עוד חלוקים הצדדים בשאלת סיווגם המשפטי של המעשים.

קיום יחסי מין באופן ממושך וסממנים "זוגיים" בין המערער לבין מ.ש.

56. כאמור, לטענת המערער לבש הקשר בינו לבין מ.ש אופי זוגי, ולא היה אלא רומן בהסכמה שנמשך מספר חודשים. לביסוס טענתו, מפנה המערער לכך שהשניים קיימו יחסי מין מספר פעמים, ולאורך תקופה; לכך שהם יצאו יחד לאירועים כשהם מחובקים או שלובי ידיים; להצעתו כי תצטרף אליו לחופשות, ולמתנות שרכש לה. בחינת חומר הראיות מעלה, כי בדין דחה בית המשפט המחוזי את גרסת המערער כי בינו לבין מ.ש התקיימו יחסי מין במסגרת מערכת יחסים זוגית רצונית. מסקנתו של בית המשפט בעניין זה נסמכה על האמון שנתן בעדותה של מ.ש, שבו לא ראיתי להתערב, ועל חוסר האמון שרחש לגרסת המערער; וכן על מסקנותיו מן התמונה הראייתית שנפרשה לפניו. אמנם, הסממנים החיצוניים שאפיינו את יחסיהם של המערער ומ.ש עשויים ללמד על מערכת יחסים זוגית; ואולם, התבוננות מעמיקה יותר מגלה כי יסודו של הקשר, ובפרט הקשר המיני, במרמה, כשהמערער מנצל את רצונה העז של מ.ש להפוך לשחקנית, ואת אמונתה כי יש ביכולתו לסייע בידה. לדבריה –

"אני תמיד לכל מה שהוא אמר, בהתחלה לא, לא התלהבתי ולא הסכמתי כל כך, אבל הוא פשוט הוא היה מרפה מזה ואחרי כמה חזרות הוא היה מעלה את זה מחדש עם איזה שהוא, איזה שהוא תמריץ, איזה שהוא שכנוע, או שהוא היה ממש מחמיא לי על ההתקדמות שלי ואז היה לי יותר מוטיבציה והייתי מוכנה לעשות

הכל בשביל להתקדם, הכל בגבולות הלמידה כמובן”
(עמ' 349-350).

57. כך, העידה מ.ש, כי לאחר שרכש את אמונה בדבר אופיים המקצועי של יחסייהם, בדרך של עבודה נטולת הקשר מיני במשך כחצי שנה, החל המערער מדבר על הצורך להכין לה “בוק” צילומים חדש שיחליף את קודמו ה”לא מספיק מקצועי” (עמ' 336). לפי עדותה, במסגרת צילומים אלה, הסביר לה המערער כי יש לכלול תמונות שיראו את הנתונים הפיסיים שלה. משכך, צולמה מ.ש בחוף הים כשגופה בגד גוף או בגד ים (עמ' 337), ובהמשך ביקש ממנה שתביא לביתו “בייבי דולים, תחתונים, חזיות שנראים טוב עלייך ואנחנו נעשה צילום בחדר שינה שלו” (עמ' 337). כל העת, הדגיש המערער כי הצורך בצילומים נעוץ בטעמים מקצועיים, והוא נועד לאפשר למפיק להתרשם ממראה וממידת נועזותה. כך נימק המערער את הדברים, גם כאשר הילך צעד נוסף קדימה, ואמר למ.ש כי עליה להצטלם בעירום, תוך שהוא מבטיח לה שישמיד את התמונות לאחר מכן (עמ' 337); המערער לא הכחיש קיומן של תמונות עירום גם בשיחה המוקלטת והמתומללת ביניהם, ת/48א, עמ' 17-18). לדבריה, אמר לה המערער כי “אם את מתביישת זה לא מתאים פשוט למקצוע הזה. זה לא שחקנית” (עמ' 342). בצד זה, ציין המערער כי לא יובא צלם חיצוני וכי הוא יצלם אותה שכן “מי שלא מהמקצוע הזה לא יבין את זה” (עמ' 357). עירום נומק בצורך מקצועי גם כשהמערער הסביר למ.ש כי בחירתה להחליף בגדים שלא בנוכחותו מעידה על חוסר מקצועיות ועל היותה בתחילת דרכה, שכן “שחקנים אין להם בעיה להתלבש וכולם מאחורי הקלעים מתלבשים ביחד עם כולם” (עמ' 341). בתחילה, חשה מ.ש שלא בנוח להתפשט מולו, אך טיפין טיפין, וכתוצאה מלחץ שיטתי מצד המערער, הלכה ונשחקה התנגדותה, והיא פעלה כמבוקשו.

58. כל אימת שבכוח השכנוע המילולי המדורג שהפעיל המערער על מ.ש, הצליח הלה “להשיג” את מטרתו, הוא פנה והתקדם ליעדו הבא. לאחר שהסיר את “מחסום” העירום, עבר המערער לשלב המגע הפיסי. בתחילה, התמצה הדבר רק ב”נגיעות” בחזה ובירכיה של מ.ש, שאף שנוספו להן מחמאות מצדו על מראה גופה (עמ' 343), הן לוו בהדגשה ברורה מצדו כי הדבר נעשה לצורך מקצועי, שכן “במקצוע הזה אי אפשר להיות סגורים, אי אפשר להיות ביישנים, אז צריך להיפתח, להשתחרר”. כדי להסיר את חששה ואת ספקותיה, חזר המערער והטעים כי “לא חסר לו (...) יש לו מלא בנות (...) שאני לא בטעות אחשוב על זה מכיוון כזה” (עמ' 343-344).

59. בהמשך, על מנת לקדם את פני המגע המיני ביניהם, הרחיב המערער את הדיבור על טלנובלה שכתב, שבה ייעד למ.ש תפקיד ראשי הכרוך בקיום יחסי מין עם

אדם מבוגר, שאותו יגלם הוא, והזהירה לבל תדבר על העניין עם איש (עמ' 345). כדי לשוות אופי אמין ומקצועי לדבריו, הראה המערער למ.ש הודעות פקסימיליה שקיבל, לכאורה, מחברת "טלעד", שבה נאמר כי הטלנובלה התקבלה לשידור, וצוינו תאריכים לשידורה (עמ' 348-349). בנוסף, קיים המערער, לכאורה, שיחות עם מפיק הסדרה שאותו כינה "ניק", ואפשר למ.ש להאזין להם באמצעות ה"רמקול" (דבר שאישר גם בשיחה המוקלטת בינו לבין מ.ש, ת/48א', עמ' 22). בעדותו, הודה המערער כי בדה את השם ניק "כי אני לא חשבתי שאני רוצה שהיא תהיה מודעת לכל המשאים ומתנים שאני מנהל בטלפון" (עמ' 1810). הסבר זה נסתר על-ידי המערער כשאמר כי "את שמעת את השיחות שלנו (...) נתתי לך לשמוע את השיחות כדי שתהיי בעניינים" (ת/48א, עמ' 22). עוד קודם, בחקירתו המשטרית, אמר המערער כי המציא את השם ניק בכוונו למפיק דני פארן, וכי עשה כן היות שחשש כי מ.ש תטריד את פארן (ת/1, עמ' 5). לאחר שזכה באמונה של מ.ש גם בנקודה זו, אמר לה המערער כי האודישן ייערך כך ש:

"יהיה איזה חדר צדדי ששמה הצלם והבמאי לא ייכנסו. ויהיה שמה מיטה. ומה שתצטרכי לעשות זה בעצם להיות בעירום מלא, לשכב, לשכב איתו, ושניק כל כך סומך על חנן ש(...) חנן צריך פשוט להגיד לו איך היתה הבחורה ולפי זה הם פשוט יבחרו" (עמ' 347-348).

המערער שב והדגיש את הרציונל המקצועי העומד ביסוד העניין –

"הוא פחד גם הבמאי וגם חנן, כי בכל זאת השם שלו ייהרס כי הוא אמור להמליץ עליי והוא אמור להביא אותי, אז הם פחדו שבפרקים מתקדמים אני פתאום אקבל רגליים קרות (...) ואז כל ההשקעה הכספית הלכה, וכל החזרות, והוא אמר לי יהיה הפסדים מאוד גדולים, לכן אנחנו עושים את האודישן הזה לפני" (עמ' 347).

60. בצד זה, וכדי לפתות את מ.ש להסכים למגע מיני איתו, ולעורר אצלה קנאה "מקצועית", סיפר לה המערער באחד הימים שבהם פגש בה כי הוא מותש, שכן באותו יום קיים "אודישן" מסוג זה עם מספר בחורות, וכי אותה הוא יביא לאודישן רק כשתהיה "מוכנה" (עמ' 348). עתה עבר המערער ממילים למעשים. ביטוי ראשון לכך אירע כשלפני תום אחת החזרות, הצמיד המערער את מ.ש לגופו ונישק אותה, ומיד נזף בה על שלא שיתפה עימו פעולה ועל האופן שבו היא מתנשקת, ואמר כי הדבר אינו מקצועי (עמ' 350). משם התקדמו הדברים לחזרות במיטה, כשהמערער ממעיט ממשמעות המגע באומרו כי "זה יהיה מצולם במיטה וגם האודישן במיטה, אז פשוט עדיף שנעשה את זה פה" (עמ' 351). השלב הבא התרחש כשהמערער שכב במיטה

שבחדר השינה שלו, לבוש, ושאל את מ.ש אם תהיה מסוגלת להוריד את בגדיה. לאחר שבתחילה נרתעה, נעתרה לבסוף מ.ש להישאר לבושה רק בתחתונים ובחזייה, בעוד המערער שכוב על המיטה, כשרק תחתונים לגופו (עמ' 353). מ.ש נכנסה למיטה "לעבוד על הסצנה" והמערער הדריכה כי במסגרת התפקיד עליה ליזום את המגע המיני ביניהם (עמ' 354). גם עתה פעל המערער בהדרגה, ובשלב הראשון קטע את המגע בינו לבין מ.ש קודם שקיימו יחסי מין, והיא מיהרה ליטול את בגדיה ולהתלבש. לצעד זה הגיב המערער בצחוק, באומרו "את רואה כמה את לא מקצועית" (עמ' 354).

61. בסופו של דבר, החליט המערער כי מ.ש "בשלה" ליחסי מין מלאים, והזמין מתאים לכך. כדי לחדד את תמריציה, שב המערער והזכיר לה מה עומד על כפות המאזניים –

"ואז הוא אמר לי, טוב את חושבת שאת יכולה לעשות את זה? אם לא אז פשוט נוותר על העניין של הטלנובלה, אין בעיה אם את מרגישה שזה קשה לך (...). אמרתי לו, נו אני רוצה. אני כל הזמן אמרתי לעצמי בראש, אם כבר הגעתי עד לפה וכבר התנשקתי איתו וכבר עשיתי את זה, אז (...) לא חבל על כל העבודה הזאת?" (עמ' 355).

62. לאורך יחסי המין ביניהם, הדריך המערער את מ.ש מה לעשות והיכן לגעת (עמ' 357), ולאחר ששב ונזף בה על חוסר מקצועיותה, החלה מ.ש ליזום בעצמה את המגע ולשתף עימו פעולה (עמ' 358). לדברי מ.ש, היא הניחה כי די יהיה בקיום יחסי מין פעם אחת, ואולם המערער אמר לה כי היא אינה מבצעת את ה"תפקיד" כהלכה, וכי יהיה עליהם לשוב ולהתאמן "עד שזה יישב טוב" (עמ' 358). לפיכך, החליטה מ.ש ש"עדיף שאני אהיה כמה שיותר טובה. אני פשוט יעשה בדיוק מה שהוא מבקש, כדי שאני אהיה (כמה) שיותר מקצועית, כמה שיותר מהר ולסיים עם זה" (עמ' 358). כשגם יעד זה "נכבש", צעד המערער צעד נוסף כשאמר למ.ש כי עליהם לקיים גם מין אוראלי ואנאלי, ולתהייתה, הסביר כי הדבר נעשה –

"בשביל להראות לניק, להוכיח לו שאת באמת מסוגלת, שאת באמת מקצועית ואנחנו צריכים לעשות את זה גם בלי שום קשר בשביל להיפתח בינינו. להשתחרר בינינו. שאנחנו ממש שנבוא אליו (...) הוא יגיד הם ככה נראים כמו זוג, אני אקח אותם, הם יראו הכי טוב על המסך" (עמ' 358-359).

63. דפוס ההתנהגות האמור לא היה זר למערער. כפי שצוין, לאורך מרבית האישומים הנוספים שהופנו נגדו, נקט המערער באותה השיטה – גם אם לא באותה מידה של הצלחה – של הצבעה על צורך מקצועי במגע מיני, תוך הצגת טלנובלה שבה הוא מייעד למתלוננת תפקיד המחייב קיום יחסי מין בינה לבין אדם מבוגר שאותו יגלם הוא. מ.ש, שבדומה למתלוננות האחרות, ואולי אף מעט יותר מהן, חפצה בתפקיד שהוצע לה, ניאותה להתמסר לו, באמונתה שבסופו של יום תזכה בתפקיד הנכסף. מדובר בדפוס התנהגות קבוע, מובנה והדרגתי, שהפעיל המערער כמעט על כל אחת מן המתלוננות הצעירות שנקרו בדרכו, במטרה להביאן לקיום מגע מיני עימו. דפוס זה, בצד הראיות האחרות שעליהן עמד בית המשפט, מלמד על חוסר השחר בטענה לקשר רומנטי הדדי שהתפתח בינו לבין המתלוננות באופן טבעי.

64. הנה כ-כך, לאט לאט, באופן מדורג, בדרך השכנוע ובדברי חלקות, הצליח המערער להביא את מ.ש לקיים עימו יחסי מין, תוך שהוא מציב לנגד עיניה כל העת את חלומה להיות שחקנית, ואת הטלנובלה שכתב – כאמצעי ראשון להגשמתו. מנקודת מבט חיצונית, אפשר אולי לתמוה על אמונתה כי המגע המיני ביניהם, לרבות זה האוראלי והאנאלי, שאפילו המערער לא אמר שנדרש לצורך התפקיד, אמנם נחוץ לצורך החזרות או לשם יצירת אווירה "פתוחה" בין השניים, הנדרשת מטעמים מקצועיים. ואולם, התכונות פנימיות, צעד אחר צעד, במהלך העניינים, מראה כיצד הצליח המערער, בכוח ההתמדה, לשכנע את מ.ש כי מעשיהם נעשים על רקע מקצועי.

האם ידע המערער כי הסכמתה של מ.ש לשכב עימו נבעה מטעמים מקצועיים?

65. לטענת המערער, גם אם מבחינתה של מ.ש היה המגע המיני ביניהם, כל כולו משום חזרה לאודישן, ולא חלק ממערכת יחסים רצונית, הרי שלא היה בידיו לדעת על כך, שכן היא שיתפה עימו פעולה ו"שיחקה" כמי שנהנית.

אין לקבל טענה זו. לדברי מ.ש, שכאמור, לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי לאמצם, המערער חזר והטעים בפניה כי עליה לנהוג באופן "מקצועי", לשון אחר – עליה לשחק כמי שרווה עונג מקיום יחסי מין ואף ליזום אותם. למעשה, יצר המערער מתאם ישיר בין תשוקה מינית לבין מה שהגדיר באוזניה כרמה גבוהה של משחק, ובמקביל בין רתיעה או היסוס מקיום יחסי המין, לבין חוסר מקצועיות. משכך, לא ניתן לקבל את טענתו, כי לא היה מודע לכך שמבחינתה של מ.ש, מדובר ביחסי מין שנעשו ממניעים מקצועיים. יתרה מכך, חרף "הדרכתו" את מ.ש כי תשתף עימו פעולה,

הדבר לא עלה בידה במלואו, במיוחד בשלב הראשון (עמ' 355; עמ' 403). לדבריה, המערער עצמו לעג לה על כך שבמהלך יחסי המין ביניהם היתה "קפואה" ו"בשיתוק" (עמ' 401). דברים ברוח זו נשמעו גם בשיחה בין מ.ש לבין המערער, שהוקלטה ותומללה על-ידה (ת/48א', עמ' 24-25). זאת ועוד, לדבריה של מ.ש, המערער אמר לה כי יכחיש שקיים איתה יחסי מין כחלק מחזרות, אם יישאל על כך (עמ' 372); כי איש לא יגיד לה שכך נהוג בתעשייה כי "כולם מכחישים" (עמ' 383; ת/48, עמ' 29); וכי הדבר עלול להתפרש כניצול (עמ' 387). הדבר מלמד על כך שהמערער היה מודע לטבעם האסור של יחסיו עם מ.ש, ולכך שהסכמתה לשכב עימו מושגת על דרך הרמייה.

66. על מודעותו של המערער לאופיים האסור של מעשיו, ניתן ללמוד גם מהאישומים האחרים שבהם הורשע, על יסוד הדוקטרינה בדבר "מעשים דומים". כך, כפי שצוין, ה"צורך המקצועי" בקיום יחסי מין, בין אם כדי להיפתח, להרגיש חופשי או לעשות חזרות לקראת אודישן, שימש אמצעי לחץ, שכנוע והצדקה עבור המערער במרבית האישומים האחרים, גם אם במידה פחותה של הצלחה. גם מערכת היחסים המינית הנרקמת במסגרת הטלנובלה, בין בחורה צעירה לאדם מבוגר, מהווה דפוס התנהגות חוזר במרבית האישומים האחרים. כמו באישום השני, כך גם במספר מקרים נוספים, ניסה המערער לשכנע את המתלוננות להיפרד מבני זוגן, שכן אלה עלולים להפריע להן מבחינה מקצועית (ראו באישום הרביעי והשישי). כמו באישום הנדון, כך גם באישום הרביעי, במהלך שהייתה של המתלוננת בבית המערער, התקיימה שיחה עם מי שלטענת המערער הוא במאי הטלנובלה. דפוס ההתנהגות החוזר, המתבטא בשורה של פעולות שנועדו להביא את המתלוננות השונות לשכב עם המערער, תוך שימוש בדרכי שכנוע, לחץ ומרמה ויצירת תנאי רקע הולמים, שולל את האפשרות כי המערער לא היה ער לטבעם האסור של מעשיו, ואת הטענה להיעדר הוכחת קיומו של יסוד נפשי.

67. הנה כי-כן, בנסיבות המקרה, על רקע הדרך שבה שכנע המערער את מ.ש לשכב עימו, והרציונל המקצועי הברור שעמד ביסוד הסכמתה, כמו גם התנהגותה לאורך קיום יחסי המין איתו, בטרם – בהוראתו ועל-פי הנחיותיו – החלה "לשחק כמי שנהנית", יש לקבוע כי המערער ידע כי הסכמתה של המתלוננת לשכב עימו לא היתה פרי יחסים של זוגיות וולונטרית כנטען, אלא פועל יוצא של התרמית שהציג לה.

68. המערער מוסיף ומצביע על היבטים נוספים, החורגים מקיום יחסי מין, שמלמדים על טיבו הזוגי של הקשר בינו לבין מ.ש. גם באלה לא מצאתי כי יש לשמוט את הקרקע מתחת מסקנתו של בית המשפט קמא. כך, אין בהליכתם המשותפת בפומבי לאירועים שונים כדי להעיד על קיומה של זוגיות, באשר הדבר נעשה בעצת המערער "כדי שתכירי את האנשים האלה, תדברי איתם ופשוט תתחברי אליהם יותר, לכל מי שאת אמורה לעבוד איתו" (עמ' 364-365). גם במשטרה דיבר המערער על ההקשר "המקצועי" של ההופעה המשותפת שלהם בפומבי, באומרו כי הדבר נעשה "למטרת יחסי ציבור בשביל מ.ש." (ת/1, עמ' 3). הסבר נוסף שסיפקה מ.ש. למגע הפומבי ביניהם, עולה בקנה אחד עם הסבריה לקיום יחסי מין ביניהם, קרי הצורך "להיפתח, להיות שחקנית משוחררת, שאני והוא ניראה טבעיים" (עמ' 401-402). אין גם לראות בכך שהמערער העניק למ.ש. מתנות ביטוי לזוגיות. כך למשל, פסל המלאכית ניתן למ.ש. על-ידו לכבוד יום הולדתה, ועל אף שמתן הפסל לווה באמירות על הקשר שבין גופה של המלאכית לגופה של מ.ש., ניתן לראות את הדברים בהקשר שבו נאמרו, במסגרת הצילומים שקיימה מ.ש. תוך שהיא לובשת ופושטת בגדים שונים שנועדו להציג את גופה. בצד זה, לא הובאו ראיות על מתן מתנות למערער מצדה של מ.ש. גם מן ההצעות שהפנה המערער למ.ש. כי תלון בביתו או תצטרף אליו לחופשות וסופי שבוע, ובהמשך כי תהיה חברה שלו, אין ללמוד יותר מאשר על התעניינותו בה ועל רצונו להתקרב אליה, ואין בכך דבר כדי להעיד על הסכמה הדדית. לבסוף, יש להזכיר כי לאורך חלק מן התקופה שבה קיימו השניים יחסי מין, היא היתה בקשר זוגי עם אסי, שעליו ידע המערער ואף העיר לה כי מטעמים מקצועיים, עליה להיפרד ממנו (עמ' 404). בהקשר זה, יש לדחות את טענת המערער כי הקשר המיני החל לאחר שאסי ומ.ש. נפרדו, שלא הוזכרה ולא נטענה בעת השיחה המוקלטת בין מ.ש. לבין המערער, עת אמרה לו מ.ש. כי סיפרה לאסי ששכבה עימו (ת/48א, עמ' 14-15; ראו גם עדותו של אסי כי מ.ש. סיפרה לו במהלך יחסיהם כי היא שכבה עם המערער, עמ' 908-909). על רקע האמור, יש לקבוע כי הסימנים שעליהם הצביע המערער אינם מספקים אינדיקציה לקיומה של זוגיות בין השניים, שמקורה ברצון חופשי הדדי.

הטענה בדבר היעדר הכרעה בין הגרסאות שמסרה מ.ש. בנוגע לרקע לקיום יחסי מין

69. לטענת המערער, מ.ש. מסרה גרסאות שונות בשאלה מדוע שכבה עימו לאורך תקופה, לרבות כאלה שאינן כוללות מימד פלילי, ובית המשפט קמא שגה כשנמנע

מלהכריע ביניהן. טענה זו – דינה להידחות. כפי שהוסבר, המערער פעל באופן שיטתי לשכנועה של מ.ש כי תשכב עימו תוך שהוא מעלה הצדקות וטיעונים שונים שנועדו להביא להסכמתה. המשותף לכל הטעמים שסופקו הוא ההקשר המקצועי שלהם, והעובדה שבכולם משמשים יחסי מין אמצעי להגשמת חלומה של מ.ש להיות שחקנית. בסופו של יום, הצליח מכלול הנימוקים המצטבר לשחוק את סירובה. את הסכמתה נימקה בטעמים שונים, שנמסרו לה כולם כנימוקים על-ידי המערער, אשר מטרתם אחת – לשפר את יכולותיה כשחקנית, לקדם אווירה פתוחה ומשוחררת עם המערער, להצליח באודישן ולקבל את התפקיד. כך, סיפרה מ.ש כי "אחרי איזושהי תקופה שבמהלכה חנן המשיך לשכנע אותי שאני והוא נעשה סקס מלא, הסכמתי שזה יקרה פעם אחת לצורך אודישן כי ככה חנן אמר לי שהבמאי רוצה" (ת/57א, עמ' 2). ואמנם, לטענתה של מ.ש, היא שבה ושאלה את המערער על התקדמות מגעיו עם ניק לצורך האודישן, ואם זה כבר ראה את תמונותיה (עמ' 417 ; ת/48א). דבריה של מ.ש כי קיום יחסי המין ביניהם נועד גם לצורך כך שהיא תהיה יותר "משוחררת" אינם חורגים מעניין זה ומשתלבים בו, שכן, כפי שהסבירה –

"[ניק] יראה את מה שיש בינינו, אם הכימיה הזאת יכולה להיראות טוב על המסך. הכוונה היא שאם אני מספיק משוחררת איתו ואני לא מפחדת לגעת בו. ש: ניק יראה את זה? ת: כן" (עמ' 520 ; ראו גם עמ' 359 לפרוטוקול).

70. אין מדובר, אפוא, בהסברים נבדלים הדורשים הכרעה ביניהם, אלא בהיבטים שונים של אותו הסבר. דבריה של מ.ש מן העימות במשטרה, כי "רציתי לנצל את הקשרים של חנן בעולם הבידור" (עמ' 482), שאותם הסבירה בהמשך במילים "זאת היתה הפרשנות שהוא ואני הסכמנו עליה. שהוא יוכל לעזור לי בזה (...). שאני ינצל את הידע שלו ואת זה שיש לו קשרים עם אנשים טובים (...). לא בשביל להכניס אותי לאיזה תפקיד אם אני אשכב איתו" (עמ' 483), אינם חורגים אף הם מהסבר זה. ודוק: המערער אמר למ.ש כי במהלך האודישן הוא יקיים איתה יחסי מין בחדר צדדי שבו לא ינכחו הצלם והבמאי, ועל רקע הערכתו של הבמאי את עמדתו, בחירתה לתפקיד תתבסס על עמדת המערער בדבר "כישוריה" (עמ' 348). מ.ש לא טענה כי שכבה עם המערער בשל קשריו כשלעצמם, וכל שטענה הוא שקשרים אלה, לצד ניסיונו וידעיותו המקצועיות של המערער, יסייעו להביא לידי ביטוי את הכישורים וה"שחרור" שיוקנו לה כשתשכב עימו (עמ' 481-482). יש לדחות, אפוא, את הטענה כי מבחינתה של מ.ש, היו ליחסי המין שקיימה עם המערער מטרות החורגות מן המצג השקרי שהוצג לה. מ.ש דבקה

בטענתה, כי יחסי המין נועדו לשיפור יכולת המשחק שלה, לשם אימון, לשם יצירת כימיה עם "עמיתה" לסצנה ולשם קבלת התפקיד, ומנקודת מבטה, טעמים מקצועיים אלה, שכולם היבטים שונים של אותה תכלית, שימשו נימוק יחידי להסכמתה לקיים יחסי מין עם המערער.

דבריו של המערער בשיחה המוקלטת

71. המערער גורס בנוסף, כי שגה בית המשפט כשראה לזקוף לחובתו את הדברים המוקלטים שאמר למ.ש, שמהם עולה כי שכב איתה מטעמים מקצועיים, שכן, לדבריו, לא היו אלה דברי אמת, והם נאמרו נוכח חששו כי בן זוגה של מ.ש אסי מקליט את השיחה ביניהם.

גם טענה זו אין לקבל. ראשית, גרסה זו של המערער הועלתה לראשונה רק בעדותו בבית המשפט, ולא בא לה זכר בחקירתו המשטרית. שנית, לא ברור כיצד מתיישבים דברים אלה עם דבריה של מ.ש בשיחה כי אין לה חבר קבוע (ת/48א', עמ' 7). שלישית, המערער לא הסביר מה הביאו לסברה כי היא מקליטה אותו, ומדוע הניח כי ידו של חברו בכך. לא מצאתי כי המערער הציג טעמים טובים כדי לשכנע את בית המשפט כי יש לאמץ את הסברו הפתלתל, תחת קבלת הדברים כפשוטם. לפיכך, לא מצאתי עילה להתערב במסקנתו של בית המשפט כי יש לדחות הסבר זה של המערער. דבריו של המערער בקלטת יש לראות, אפוא, נדבך נוסף למסכת הראיות נגדו.

חלקו של בן זוגה של מ.ש אסי בהגשת התלונה

72. לדברי המערער, על בית המשפט היה לתת דעתו לחלקו של אסי בהגשת התלונה, ולכך שרק בשל הלחץ שהפעיל עליה על רקע קנאתו לה, ראתה מ.ש להביא את המקרה, שהיא עצמה לא ראתה כפלילי, למשטרה.

אין לקבל טענה זו. אכן, כפי שהעידה מ.ש, אסי הפעיל עליה לחץ להגיש תלונה, בניגוד לעמדת הוריה (עמ' 371), והעיר לה על הנאיביות שבה לקתה, כשהאמינה למערער כי קיים צורך מקצועי בקיום יחסי מין (עמ' 370). ואולם, ההחלטה להגיש תלונה נגד המערער היא פרי תהליך ממושך שעברה מ.ש בעצמה, שבמהלכו, בין היתר נוכח דבריו של אסי, החלה לברר האם "חזרות" מן הסוג שקיימה עם המערער הן דבר שכיח ומקובל. מ.ש נענתה כי אודישנים מן הסוג האמור אינם מקובלים בשום

מקום, כך בשיחה עם המפיק פרידמן ובשיחה עם בית הספר למשחק, שבה אף יעצו לה להתלונן במשטרה (עמ' 379-380). שיחות אלה, ושיחה נוספת עם המדריכה אסתי, יצרו אצל מ.ש. הבנה והפנמה של מעשה הרמייה שלו נפלה קורבן, והבשלה לגבי האפשרות של הגשת תלונה, שכן "עכשיו אני מבינה שהייתי מנוצלת" (עמ' 541). יתרה מכך, אפילו היה זה אסי שבשל לחצו הגישה מ.ש. את התלונה, הרי כל שהדבר בא ללמד הוא ש.מ.ש. לא הבינה באותו שלב כי רומתה. אין בכך כדי להשליך על שאלת הסכמתה החופשית לשכב עם המערער שלא לצורך מקצועי, שעל היעדרה עמדה מ.ש. לאורך עדותה. אי לכך, אין בטענת המערער כי התלונה שהגישה מ.ש. היא פרי לחץ של אסי כדי לשנות את התמונה.

עדויותיהם של נצ"מ מנצור ורפ"ק סלקמן

73. סוגיה נוספת שמעלה המערער, נוגעת לעדויותיהם של נצ"מ מנצור ושל רפ"ק סלקמן, שמהן מבקש המערער ללמוד כי מ.ש. אמרה בחקירתה כי בינה לבינו התקיים רומן. נצ"מ מנצור העיד כי בתשובה לשאלתו בדבר האפשרות שבעימות המשטרתי בין המערער לבין מ.ש. אמרה האחרונה כי היה ביניהם רומן, השיב סלקמן כי "אני זוכר שזה נזרק" (עמ' 2134), דבר שהסביר נצ"מ מנצור במילים "הוא הבין שיש רומן ביניהם" (עמ' 2132). לדבריו -

"אני לא זוכר מה אמרו לי אז, כאילו אם אמרו לי היא (מ.ש. - ע.פ.) אמרה. אני בוודאות יכול לומר שהתרשמתי מהבחורים, מהדיווח שלהם שהם הבינו מהחקירה שמדובר פה באיזה מערכת יחסים מסוימת שבסופו של דבר היתה אכזבה מסוימת ויש את התלונה. זה ההתרשמות של החוקרים" (עמ' 2133).

רפ"ק סלקמן העיד כי מסקנתו כי יחסי המין בין המערער לבין מ.ש. בוצעו בהסכמה נסמכה על "ההתרשמות הסובייקטיבית שלי". לגרסתו -

"אני הבנתי שיש פה איזהו מהלך עניינים של (...) קשרי חברות, קשר אולי עבודה, קשר שגלש (...) נדמה לי שאני אפילו שאלתי שאלה את המתלוננת בעניין, במסגרת אותו עימות, לגבי יחסי מין שקוימו מרצון. למיטב זכרוני התשובה שקיבלתי היא תשובה חיובית (...) אני הערכתי שוב באופן סובייקטיבי שגדר היחסים ביניהם הוא משהו שהוא מורכב, לא אירוע חד פעמי (...) ושוב ההתרשמות הסובייקטיבית" (עמ' 2095).

רפ"ק סלקמן לא זכר במדויק על מה התבססה התרשמותו הסובייקטיבית, ואמר רק כי "יכול להיות שזה נזרק בשיחת מסדרון עם הבחורה, אני לא זוכר את זה". במקום אחר ציין כי "אני באופן סובייקטיבי הבנתי שאם יש יחסי מין בהסכמה כאלה ואחרים לאורך זמן, יש ביניהם איזשהו קשר" (עמ' 2099) והוסיף "אני שוב אומר את דעתי, שלי זה נראה שהיה רומן ביניהם" (עמ' 2101). משמע, מסקנתו של סלקמן בדבר קיומו של רומן ביניהם התבססה על הפרשנות שייחס לעצם קיומם של יחסי מין ביניהם לאורך זמן, שלגבי המרכיב הפיסי שבהם היתה הסכמה, ולא דווקא על מידע קונקרטי מצדה של מ.ש שהוא לא לחלוטין זכר, אך אפשר שהוא "נזרק".

74. עינינו הרואות, עדויותיהם של נצ"מ מנצור ושל רפ"ק סלקמן מתיישבות האחת עם השנייה ומאפשרות הסקת מסקנות ברורה בנוגע להתרחשויות שאירעו במציאות. מנצור שאל את סלקמן בעקבות פניית המערער והעיתונות האם ייתכן שהוזכר דבר מה בנוגע לקיומו של רומן בין המערער לבין מ.ש, וסלקמן השיב כי "נזרק" משהו בעניין, אפשר שבשיחת מסדרון, ובכל מקרה, שזו היתה הבנתו הסובייקטיבית את הדברים, על יסוד התרשמותו האישית. ואמנם, על יסוד התרשמות זו, הוחלט במשטרה בשלב הראשון לסגור את התיק. סלקמן שלל לחלוטין את האפשרות כי סיפר למנצור שהמתלוננת הודתה בפניו בקיום רומן עם המערער (עמ' 2123), ומנצור מצדו שלל את האפשרות שבמסגרת הבדיקה המאוחרת שעשה עם אנשי צוות החקירה, בעקבות פניית המערער אליו, הוא שמע על הודיית מ.ש כי בינה לבין המערער התקיים רומן (עמ' 2136). האפשרות שהעלה המערער, שלפיה סלקמן אמר כי דבר קיומו של רומן נמסר לו בשיחת מסדרון בשל ההשלכות השליליות שהיו יכולות להיות מבחינתו לאי תיעוד מידע זה אם נאמר בעימות, הינה אפשרות ספקולטיבית, שלא נתמכה בחומר הראיות. סלקמן היה עקבי בטענתו כי הדבר "נזרק" שלא במסגרת העימות, ולא ראיתי להתערב במסקנתו של בית המשפט קמא לאמץ את דבריו אלה. במצב דברים זה, בדין מצא בית המשפט המחוזי כי אין לייחס משקל ניכר להתרשמות הסובייקטיבית האישית של סלקמן, שטיבה ומקורותיה, שאותם לא עלה בידו לזכור במדויק, אינם ברורים, ויש לדחות את הטענה כי יש ללמוד מדבריו על קיומו של "רומן" בין מ.ש לבין המערער.

החלק העובדתי – סיכום

75. במבט ראשון ניתן לתמוה האם ייתכן שמ.ש האמינה לכל אורך התקופה שבה שכבה עם המערער, כי הכל נעשה לצורך מקצועי, וכדי לקדם את סיכוייה לקבל תפקיד. ואולם, התחקות אחר התפתחות הדברים חושפת את המהלך ההדרגתי והסבלני, אך גם

העקבי, שבו הצליח המערער, צעד אחר צעד, לשכנעה בקיום הצדק מקצועי, בתחילה להסרת בגדיה, בהמשך לנשיקות ולבסוף ליחסי מין, לרבות אוראליים ואנאליים. היתה זו מ.ש שעימה הצליח המערער "לממש את זממו", ולשכב עימה, שאותו לא הצליח לממש במרבית המקרים האחרים, שבהם פעל באותו דפוס. אפשר אמנם שגם בהינתן מהלכיו של המערער, יש לתהות על אמונתה של מ.ש בדבריו ועל נכונותה להיעתר להצעותיו, ואולם כפי שנקבע לא אחת, התנהגות בלתי סבירה או בלתי הגיונית של נפגעת עבירת מין עשויה להיות תוצאה טבעית של הלחץ שבו היא מצויה, או של הטראומה שחוותה. אין בעצם קיומה של התנהגות כזו כדי להוליך למסקנה שהמעשים לא התקיימו (השוו, בשינויים המחויבים: ע"פ 6643/05 לעיל, סעיף 40; ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4), 721 (1997); עניין נור בעמ' 231). יפים לעניין זה דברי הנשיא שמגר בע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2), 564, 577 (1986):

"יכול בהחלט שיקרה, כי התנהגותה של מתלוננת כלשהי במקרה של עבירת מין פלונית תיראה (...) בלתי-סבירה (...) וכי תעלה המסקנה, שניתן היה למנוע מראש את התפתחותן של הנסיבות שנוצרו עובר לביצועו של המעשה; כבר היו דברים מעולם, ולא על פי אמת מידה זו נבחן, אם נתקיימו יסודותיה של העבירה...".

על כל פנים, שאלת תבונת התנהגותה של המתלוננת בהסכימה לקיים יחסי מין אינה מענייננו, ובגדר הדיון השיפוטי, אין מקום לנקוט גישה ביקורתית כלפי התנהלותה במהלך האירוע. השאלה שעומדת לבחינתו של בית משפט זה הינה אם אכן רומתה מ.ש. להאמין כי יחסי המין נחוצים לצורך מקצועי, ועל שאלה זו, כאמור, מסקנתי היא כי יש להשיב בחיוב (ראו לעניין זה אורית קמיר "יש סקס אחר – הביאוהו לכאן" משפט וממשל ז 669, 689 (2004)).

נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי עילה להתערב בממצאיו העובדתיים של בית המשפט קמא במקרה דנן.

הסיווג המשפטי של מעשהו של המערער

76. כאמור, בגין מעשיו נושא האישום השני, הורשע המערער בעבירה של אינוס ומעשה סדום בהסכמה שהושגה במרמה, לפי סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, וסעיף 347(ב) בצירוף עם סעיף 345(א)(2) לחוק זה. ערעורו של המערער על הכרעת הדין נסב גם על טיב העבירה שבה הורשע. לאחר מתן פסק הדין בבית המשפט המחוזי, ניתן

בבית משפט זה פסק הדין בע"פ 5097/07 פחימה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.5.2009) (להלן: עניין פחימה)), שעסק בפרשנות שיש ליתן לחלופה בדבר "מהות המעשה" שבסעיף 345(א)(2) האמור. נוכח התייחסותם של הצדדים לפסק הדין, בעיקר בדיון שבעל-פה, ומשמצאתי כי יש בו כדי להשליך על ענייננו, ראיתי לייחד לו ולפרשנות העבירה בדבר אינוס במרמה, את הפרק הבא. כבר עתה אציין, כי מסקנתי היא כי יש לזכות את המערער מביצוע עבירות אלה, ותחת זאת להרשיעו בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

עבירת האינוס במרמה – כללי

77. סעיף 345 לחוק העונשין קובע כי -

- (א) הבוועל אישה -
 (1) שלא בהסכמתה החופשית;
 (2) בהסכמת האישה, שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה;
 (...)
 הרי הוא אונס ודינו – מאסר שש עשרה שנה.

כדי לגבש את העבירה של אינוס במרמה, נדרשת, אפוא, הוכחת רכיב התנהגותי של בעילת אישה, שאליו מצטרפות נסיבות בדבר הסכמה שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה. אמות המידה לכינונו של המושג מרמה הותוו בע"פ 465/06 אביבי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.2.2008) (להלן: עניין אביבי)). נקבע, כי למרמה בהקשר של עבירות מין קיימים שלושה יסודות, שאותם יש להוכיח במצטבר: האחד, כי טענת מבצע המעשים שבגינה הושגה הסכמת הקורבן הינה טענה כוזבת במישור העובדתי; השני, כי קיימת מודעות מצד הטוען למימד השקרי שבטענתו; והשלישי, קיומו של קשר סיבתי בין דבר הרמייה לבין ההסכמה למעשים (סעיף 27; ראו גם ע"פ 9274/08 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף ל' (לא פורסם, 2.12.2009); ע"פ 9619/08 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 26 (לא פורסם, 18.1.2010)). במובן זה, יש לראות בעבירת האינוס במרמה מקרה פרטי של עבירת האינוס, שהרי הסכמה שהושגה במרמה הנוגעת למרכיבים המנויים בסעיף – לאו הסכמה חופשית היא, והבוועל אישה, מבצע בה מעשה סדום או מבצע בה מעשה מגונה על בסיס הסכמה שכזו – דינו כדין מי שביצע את המעשה שלא מתוך הסכמה חופשית (ראו עניין אביבי, סעיף 27; ע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289, 327 (2000) (להלן: עניין טייב)).

78. ואולם, בקיומה של מרמה לא די. על מנת להביא להרשעתו של נאשם בעבירה של אינוס במרמה, יש להוכיח כי המרמה מתייחסת ל"מהות המעשה". כיצד יפורש ביטוי זה? כידוע, עבירת האינוס הכללית עברה תמורות לאורך העשורים האחרונים, שבגדרן עבר הדגש מן היסוד של שימוש בכוח וכפייה ליסוד של היעדר הסכמה חופשית. ביטויה המעשי של תמורה זו היה בזניחת המונח "נגד רצונה" והמרתו בביטוי "שלא בהסכמתה החופשית" (תיקון מס' 22 לחוק העונשין משנת 1988). תמורות אלה הצביעו על מגמה רחבה שבה הושם הדגש על אוטונומיית הרצון של האישה ועל ריבונותה על גופה. בהתייחס למגמה זו, ציינה השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש כי –

"זניחת דרישת ההתנגדות במשפט הישראלי מבטאת שינוי משמעותי בתפיסות התרבותיות והחברתיות בישראל. הוראת החוק בנוסחה כיום משקפת את ההכרה בזכות האישה לשלוט על גופה, והיא מבטאת את השאיפה להגן על אוטונומיית הרצון שלה" (ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 888, 873 (2001)).

במקרה אחר ציין השופט (כתוארו אז) מ' חשין כי :

"...עבירת האינוס נועדה ובאה להגן על ריבונות האישה על גופה, על כבודה של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על הַאָנִי. בריח-התיכון בעבירת האינוס הוא הגנה בלתי מתפשרת על זכותה של האישה – כמוה כגבר – לבחירה חופשית; הרשות נתונה לה לאישה, וזכותה עומדת לה לבחירה חופשית(...). פלישה שלא-בהיתר לגופה של אישה, לגופו של אדם, משפילה היא – משפילה ומדכאת; כואבת היא, כואבת-במאוד; פוגעת היא – פגיעה חדה וכואבת; מעליבה היא – והעלבון עמוק וצורב. נרמס הַאָנִי, הנפש נחתכת, נפגע החופש, נגרעת האוטונומיה של הרצון, נדרס הכבוד (...). די בכך שאישה אינה נותנת הסכמתה לבוא אליה, ואין כל צורך ברכיב של אלימות להפרת כבודה, אישיותה והאוטונומיה של רצונה החופשי" (עניין טייב, עמ' 331).

על רקע המגמה האמורה, המעמידה במרכזה את כבוד האישה ואת הבחירה המיוודעת שלה אם לקיים יחסי מין עם אדם פלוני, אם לאו, יש לפרש גם את התיבה "מהות המעשה" הקבועה בסעיף 345(א)(2) לחוק העונשין.

79. מן הצד השני, עצם קיומה של התיבה "מהות המעשה" מלמד שהמחוקק ביקש להגביל את ההגנה שתינתן במסגרת עבירת האינוס רק לתרמית הנוגעת לאינטרסים מסוימים שעליהם בחר להגן במסגרת עבירה זו, ולא לכל מקרה שבו ניתנה הסכמת האישה על יסוד דבר מרמה, מתוך הנחה שרק כשהמרמה נוגעת ל"מהות המעשה" (או ל"מהות העושה") היא פוגעת בערכים המוגנים שעליהם נועדה להגן עבירת האינוס. כדי להבין מהם גבולותיו של צמצום זה, ועד להיכן נמתח תחום התפרשותה של עבירת ה"אינוס במרמה", ערכה חברתי, השופטת ארבל בעניין פחימה, ניתוח תכליתי של התיבה "מהות המעשה". לדברי השופטת ארבל, ביסוד התכלית האובייקטיבית של תיבה זו עומדים שני היבטים – ראייתי ומהותי. לגישה, מן הבחינה הראייתית, ככל שהמרמה נוגעת לעניין נלווה, שולי וטפל יותר, כך יהיה קשה יותר להוכיח שההסכמה הושגה על בסיס המרמה, ועל-כן אין לקטלג את העבירה כעבירת אינוס. מן הבחינה המהותית, ככל שהמרמה נוגעת לעניין צדדי ומינורי יותר באופיו, שאינו עומד ביסוד מעשה האינוס או מגדירו ככזה, תפחת הפגיעה בערכים המוגנים שבבסיס עבירת האינוס, וגם אז לא יהיה מקום להרשיע את המבצע בעבירה זו. לעומת זאת, ככל שהמרמה נוגעת ללב המעשה וליסודותיו המרכזיים, מדובר בנסיבות חמורות המצדיקות – הן מן הבחינה הראייתית, הן מן הבחינה המהותית, את הרשעת המבצע בעבירה החמורה של אינוס. על רקע תכליתי זה הוסק כי המונח "מהות המעשה" בא לצמצם את גדריה של עבירת האינוס במרמה למרמה הטבועה בבסיס המעשה וקשורה לתכונותיו היסודיות" (עניין פחימה, סעיף 11 לחוות דעתה).

80. אם נחזור מעט אחורה במנהרת הזמן, נמצא כי האיזון שבין הרצון להגן על האוטונומיה של הרצון החופשי של האישה מזה, לבין השאיפה שלא להרחיב את עבירת האינוס יתר על המידה מזה, הביא את בית המשפט במרוצת הזמן ליציקת תוכן למונח "מהות המעשה", שהוא פועל יוצא של התכליות האמורות. במסגרת זו נקבע, כי "מהות המעשה" אינה מתמצה אך בטיבו הפיסי-האובייקטיבי של המעשה, קרי בשאלת הבנתה של האישה כי למעשה המבוצע בה קיים הקשר מיני כלשהו במובנו החברתי המקובל. תחת זאת, גם כשהאישה מודעת לקיומו של הקשר מיני אובייקטיבי למעשה, אך הסכמתה ניתנה משום שמחמת המרמה, האמינה – מבחינה נפשית סובייקטיבית – שהמעשה נטול הקשר מיני, עשוי המעשה לעלות כדי "אינוס במרמה" (ראו ע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(1) 2, 34 (1995) (להלן: עניין פלח)). לשון אחר: המונח "מהות המעשה" אינו מתמצה באופיו הפיסי, אלא כולל גם את "המטרה שלשמה המעשה נעשה", כל עוד יש בזו כדי לשלול את אופיו והקשרו המיניים, ולהציגו כמעשה "אחר". בלשונה של השופטת ד' דורנר:

"לדעתי, הפירוש הראוי למונח "מהות המעשה" – הנובע מתכלית ההוראה, והמתיישב עם לשונה – הוא המטרה שלשמה המעשה נעשה. כך הוא בוודאי לגבי קטיגוריית המעשים – ובכללם אינוס על-פי הגדרתו הרחבה – שנחשבים לבעלי אופי מיני רק אם נעשו לשם סיפוק מיני. כך, למשל, אותו מעשה עצמו ייחשב למעשה שאופיו מיני אם נעשה לצורך סיפוק מיני, ולטיפול רפואי אם נעשה לשם מטרת רפואיות... פירוש זה יש גם לגבי מעשים שאופיים המיני ברור מאליו, כגון בבעילה (במובנה הצר). אין לפרש את העבירה באופן שהיא תחול רק לגבי נשים בוגרות שאינן מודעות לאופי המיני של בעילה. מציאותן של נשים כאלה בימינו היא כידוע, נדירה עד מאוד, ואין להניח כי עליהן בלבד מכוון הסעיף להגן. מנגד, מקרים של מירמה לגבי מטרת המעשה המיני ביחסים שבין מטפל למטופל אינם כה נדירים" (עניין פלח, סעיפים 12-13 לפסק דינה).

81. מאידך גיסא, ועל מנת שלא להביא להרחבה מופרזת של המושג "מהות המעשה", אשר תסכל את התכלית שעמדה ביסוד עצם הכללתו בגדרי הסעיף, נקבע באותו מקרה כי מרמה הנוגעת למטרת המעשה אשר תעלה כדי "אינוס במרמה", היא רק כזו השוללת את אופיו המיני של המעשה, עד כי הוא אינו נתפס עוד על-ידי האישה, מנקודת מבטה, כמעשה מיני. לעומתה, מרמה שעניינה בתמריץ או במניע אשר הביאו את האישה להסכים למעשה, תוך הבנה שמדובר במעשה שהקשרו מיני גם במובנו הסובייקטיבי, וניסיון להגשים באמצעותו את המטרה שהובטחה, אינה שוללת את אופיו וטבעו המיניים של המעשה, ולא תיחשב לאינוס במרמה. תחת זאת, עשוי המעשה לעלות כדי עבירה של קבלת דבר במרמה. יפים לכאן דבריו של השופט קדמי:

"כאשר המרמה מביאה למתן הסכמה לביצוע מעשה מיני – לרבות מעשה אירוטי – בתור שכזה – הרי זה קבלת דבר במרמה; בעוד שכאשר המרמה מביאה למתן הסכמה לביצוע 'מעשה מיני' כאמצעי טיפולי, ואילו בפועל מתבצע 'מעשה אירוטי' לשמו – הרי זה אינוס (או מעשה מגונה, לפי העניין)" (עניין פלח, סעיף 7(א)(6)(ג) לפסק דינו).

מהאמור עולה, כי אין לראות ביחסי מין שקוימו בשל מרמה לגבי תועלת נלווית למעשה שהינה חיצונית לו, נובעת ממנו אך לא מגדירה אותו ואת אופיו ולא מאינת את טיבו המיני, משום אינוס במרמה. מרמה מעין זו שימשה אמנם תמריץ או מניע מצד האישה להסכים למעשה, אך משניתנה ההסכמה, ומשהחל האקט, נוטלת האישה חלק במעשה שטבעו המיני והאירוטי גלוי לה, והיא נתנה את הסכמתה לקחת בו

חלק. רק כאשר המרמה שוללת את ליבת המעשה המיני, בתור שכזה, וכשהתכלית שבעטיה ניתנה ההסכמה צובעת את טבעו באור אחר, ייחשב המעשה לאיננוס במרמה.

82. שאלת ההבחנה המדויקת בין עבירת מין הכוללת רכיב של מרמה בנוגע למהות המעשה, לבין עבירת מרמה כללית שאינה עבירת מין, עלולה לעורר קשיי הבחנה בין מקרי ביניים שבהם "מהותיותו" של דבר המרמה אינה חד משמעית. בעניין פחימה חילקה השופטת ארבל את סוגי המקרים לשלוש קטגוריות של מקרי מרמה הנוגעים למטרת המעשה. הקטגוריה הראשונה, היא "התרחיש הקלאסי" (ע"פ 9619/08 לעיל, סעיף 30) של מקרי האיננוס במרמה, היא זו שבה האישה כלל אינה מבינה את המימד האובייקטיבי של המעשה, ואינה מודעת להקשר המיני שלו. כזה הוא, למשל, המקרה שבו טיפול רפואי שעוברת האישה משמש מסווה למעשה מיני. הקטגוריה השנייה, שגם לגבי סיווגה כאיננוס במרמה לא נפלה כל מחלוקת בין השופטים, היא זו שבה מבינה האישה כי המעשה שנעשה בה נושא עימו – מן הבחינה האובייקטיבית – אופי מיני, אך מוטעית להאמין כי בהקשר הספציפי שבו הוא נעשה תחום הוא במהות שונה: טיפולית, מיסטית, או אחרת. לקטגוריה זו נכנס המקרה שאירע בע"פ 9619/08 לעיל, שבו רומתה המתלוננת להאמין כי המעשה המיני שבוצע בה, שעל טיבו האובייקטיבי היא עמדה, הינו חיוני להצלת נפשה ונפש ילדיה. הקטגוריה השלישית עוסקת במקרים שבהם הבינה האישה את הקשרו המיני של המעשה, וידעה כי אחת ממטרותיו של הגבר בכצעו אותו הינה מינית, אלא שמבחינתה, ניתנה ההסכמה על בסיס מטרה אחרת של המעשה – שאותה הסיקה בעקבות מעשה המרמה של הגבר. לגבי קטגוריה זו, שנדונה בעניין פחימה, נחלקו השופטים: בעוד שלפי גישתם של שופטי הרוב: השופט ריבלין והשופטת פרוקצ'יה, מקרים הנמנים עם קטגוריה זו לא ייחשבו לכאלה שהמרמה שבהם נוגעת ל"מהות המעשה", ומשכך לכאלה שישווגו כמקרים של איננוס במרמה, סברה השופטת ארבל בדעת מיעוט כי גם כאשר הסכמתה של האישה ניתנה על בסיס התרמית באשר למטרתם הנוספת של קיום יחסי המין, יש לסווג את המקרה כאיננוס במרמה. קטגוריה רביעית של מקרים עוסקת במצב שבו המרמה נוגעת לתועלת נלווית למעשה, המהווה תמריץ או מניע לביצועו, למשל כשגבר מבטיח לאישה כי אם תשכב עימו יקבלה לעבודה, כשאינן הוא מתכוון לעשות כן, ובפועל אינו מקיים את הבטחתו. במקרה כזה, המטרה היא חיצונית לאקט המיני, אינה מגדירה אותו, ואינה משמשת יסוד מיסודותיו, ומשכך אין מחלוקת כי אדם המבצע מעשה מעין זה לא יורשע בעבירה של איננוס במרמה, הגם שניתן יהיה להרשיעו במקרים מתאימים בעבירה של קבלת דבר במרמה.

83. יצוין, כי נוכח הרשעתו של המערער בעניין פחימה בעבירה של קבלת דבר במרמה, ולא בעבירה של אינוס במרמה, על רקע סיווג מעשהו כנכלל בקטגוריה השלישית שעליה הצביעה השופטת אדבל, הגישה המדינה בקשה לדיון נוסף (דנ"פ 5291/09 מדינת ישראל נ' פחימה (טרם פורסם, 16.11.2009)). בקשה זו נדחתה על-ידי בית משפט זה (כב' הנשיאה ד' ביניש), בקובעו כי "המחלוקת בין שופטי הרוב לשופטת המיעוט מתייחסת למקרים קיצוניים, המצויים בקו הגבול שבין אינוס במרמה לבין קבלת דבר במרמה", וכי טיבה של מחלוקת זו "נעוץ, בעיקרו, בפרשנותן של עובדות המקרה". כפי שיובהר להלן, לדעתי נופל ענייננו לגדר סוג של מקרים העוסק במרמה הנוגעת למטרה נלווית וחיזונית למעשה, שאינה עולה כדי "מהות המעשה" ואינה מגדירה אותו. אעמוד להלן על טעמי, תוך הבהרה שהניתוח שלהלן, אינו קושר עצמו בהכרח לחלוקה קטגורית, ואין הוא קובע מסמרות במחלוקת שבין שופטי הרוב והמיעוט בעניין פחימה, כי אם מונחה בעקרונות היסוד שנקבעו בהלכה הפסוקה, מאז עניין פלח. את ההכרעה במחלוקת הפוסקים שהתעוררה בעניין פחימה, יש להותיר, אפוא, בצריך עיון.

מן הכלל אל הפרט

84. על רקע המסכת העובדתית, כפי שתוארה, לא ראיתי להתערב בממצאיו ומסקנותיו של בית המשפט קמא בשאלת עצם קיומו של מעשה מרמה בענייננו. המערער רימה את מ.ש לחשוב כי קיום יחסי מין ביניהם נדרש מטעמים מקצועיים, לשם יצירת אווירה פתוחה ומשותרת בין השניים; לשם שיפור יכולותיה כשחקנית; ולשם תרגול עבור אודישן לתפקיד שבו חפצה בטלנובלה שכתב. המערער עצמו לא טען בחקירתו או בעדותו כי סוג כזה של פעולות וסוג כזה של "חזרות" אמנם נחוץ לקבלת התפקיד או לשם שיפור מיומנויות המשחק של מ.ש, ואף ניסה לגזור מן התמיהה העולה מאפשרות קיומן של חזרות מעין אלה את טענתו כי אין ליתן אמון בגרסתה של מ.ש. יתרה מכך, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, מחומר הראיות עולה כי הטלנובלה הקונקרטית שעליה עמלו, כביכול, המערער ומ.ש, כלל לא נתקבלה לשידור, וכי השיחות שקיים המערער עם "ניק" היו פיקטיביות. מכך ניתן להסיק כי הבטחתו של המערער למ.ש כי תזכה בתפקיד ראשי באותה טלנובלה, נעשתה במרמה. בירורים שערכה המערערת לאחר המעשים עם בתי ספר למשחק, העלו כי קיום יחסי מין במסגרת חזרות אינו מחזה נפוץ ומקובל כפי שטען המערער (עמ' 379-380), ועל כן גם העידו המפיקים אבי פרידמן (עמ' 1153) ודני פארן. ברי גם כי המערער היה מודע לכזב שבטענתו, אשר לוהה בפעולות שונות מצדו, לרבות "שיחותיו" עם ניק, שנועדו להגביר את אמונה של מ.ש בדברים שבדה. אשר לקיומו של קשר סיבתי, הרי שכפי

שהעידה מ.ש. פעמים רבות, לא היה לה כל עניין מיני במערער, והיא שכבה עימו רק משום שהאמינה כי הדבר נחוץ לשם הצלחה באודישן (עמ' 450-451).

נותרה לדיון השאלה האם המרמה האמורה נגעה לאחד מן האינטרסים המוגנים שבסעיף, ובענייננו, האם רומתה מ.ש. לעניין מהות המעשה. אם ייקבע אחרת, לא ניתן יהיה להרשיע את המערער בעבירה של אינוס במרמה, כי אם בעבירה של קבלת דבר במרמה.

85. אין חולק כי מ.ש. היתה מודעת למימד האובייקטיבי של מעשי המערער ולאופיים המיני מן הבחינה הפיסית. אכן, בשונה מכמה מן המקרים שנידונו בפסיקה, מעשה הרמייה של המערער לא ביקש להציג את המגע המיני כמשולל הקשר מיני במובן האובייקטיבי. למעשה, ההקשר המיני עצמו שימש חלק מן ההסבר הכוזב של המערער לכך שעל מ.ש. לשכב עימו, שכן, לפי דבריו, תפקידה בטלנובלה כולל סצנות שבהן הדבר נדרש. לטעמי, מ.ש. גם היתה מודעת למשמעות המינית הסובייקטיבית של הדברים, ולמסגרת המינית שבה נעשו, גם אם נכונותה להשתתף בהם לא נבעה מהקשרם המיני אלא מתוך המטרה שניצבה מנגד – קבלת התפקיד בטלנובלה. אשר על-כן, מסקנתי היא כי המרמה לא נגעה למהות המעשה, אלא למטרה חיצונית שנלוותה לו, ומשכך, כי לא ניתן להרשיע את המערער בעבירה של אינוס במרמה. אסביר את טעמי.

86. אמנם, החל משלב מוקדם בעבודתם המשותפת, ביקש המערער לנטרל את המימד המיני של המגע ביניהם ולהציגו כ"מקצועי" גרידא. כך למשל, העידה, כאמור, מ.ש. כי המערער אמר לה כי –

"לא חסר לו, יש לו מלא בנות (...) שאני לא בטעות
אחשוב על זה מכיוון כזה. פשוט אנחנו עושים את זה
כדי שאני איפתח, אשתחרר כי הייתי מאוד סגורה" (עמ'
343-344).

ואולם, חרף אמונתה ביתרונות המקצועיים הגלומים ב"חזרות", הבינה מ.ש. כי אין מדובר באקט שכל היבטיו מתמצים בנקודת מבט מקצועית צרה ומצומצמת. תחת זאת, עמדה היא על טיבו המיני של המעשה גם מעבר להיבטיו הפיסיים-אובייקטיביים. מדבריה של מ.ש. עולה, כי היא ראתה את המעשה כמכוון להקנות לה ניסיון מיני, שיהפוך את פעולותיה לטבעיות ומשוחרות יותר, ואת משחקה בטלנובלה לאמין יותר. הקשרים מקצועיים ומיניים התערבבו ונשזרו אלה באלה, כשמן הצד האחד עומדת

מטרה מקצועית שעל בסיסה עמדה נכונותה של מ.ש לקחת בהם חלק, ומן הצד השני, הקונטקסט המיני שלהם גלוי לעיניה. כך, סיפרה מ.ש, כאמור, שהמערער אמר לה כי –

“אנחנו צריכים לעשות את זה גם בלי שום קשר בשביל להיפתח בינינו. להשתחרר בינינו. שאנחנו ממש שנבוא אליו הוא יראה ממש כמו זוג, שהוא יגיד הם ככה נראים כמו זוג, אני אקח אותם, הם יראו הכי טוב על המסך” (עמ' 359).

דברים אלה מצביעים על ההקשר המיני החיצוני שמוסיף לעמוד לאורך כל הדרך לנגד עיניה של מ.ש, בד בבד עם זה המקצועי המשמש לה מטרה. מ.ש נעתרה לקיים עם המערער יחסי מין בתור שכאלה, מתוך הבנה והכרה של המשמעות המינית הנלווית להם. ניסיונה להסתיר את הדבר בתחילה מבן זוגה ומהוריה מלמד כי היא היתה מודעת לאופן שבו מעשים אלה ייתפסו על-ידי צדדים שלישיים ולאופי המיני המובהק שלהם, אף שמבחינתה הם נעשו לתכלית שונה.

87. גם בעת ביצוע המעשים שבו ועלו על פני השטח אותות וסימנים המהריגים את המעשה מהמימד המקצועי. כך, סיפרה מ.ש על תגובותיו של המערער בעת ששכבו:

“ואז, בחזרות שהיו אחרי זה, זה כבר הגיע למצב שהוא, הוא גומר והיה צועק מאוד חזק ומתפרע, ואני, אני לא יודעת, אני פעם ראשונה ששכבתי עם מישהו וראיתי עד כדי כך שהבן-אדם משתולל. הדימוי שלי בראש היה ממש חיה. של פרא. הוא ממש התפרע ובקטע שהוא גמר, הוא היה צועק ואני די התביישתי” (עמ' 358).

במקום אחר סיפרה מ.ש כי –

“מצד חנן היתה תשוקה והיתה לי הרגשה שאני מוצאת חן והוא אמר לי שהוא מאוד אוהב את הגוף שלי (ת/א 57 עמ' 6).

ועוד –

“הוא היה אומר לי והייתי יודעת שהוא מגיע לסיפוקו. הייתי רואה והייתי יודעת” (עמ' 461).

למעשה, המערער אמר למ.ש מפורשות כי “בלי קשר לענייני עבודה הוא גם נהנה מזה” (עמ' 430).

מן המקובץ עולה כי מ.ש. היתה ערה לתשוקה שחש המערער ולסיפוק המיני שהוא שואב מהמגע ביניהם. מכך ניתן להסיק, שאף ש.מ.ש. סברה שצורך מקצועי משמש רקע, הצדקה ואף סיבה בלעדית אין ליחסי המין, לא נעלם מעיניה כי חזרות הכרוכות במגע מיני אינן ככל החזרות, וכי אופיין זה מכתוב משמעויות נוספות.

88. זאת ועוד. אפילו נמקד מבטנו אך במטרות המקצועיות שעליהן – לדברי מ.ש. – הצביע המערער, לא נגיע למסקנה כי יש באלה כדי לאיין את הקשרם המיני של המעשים שביצע. במקרים מסוימים, קשר אמנם המערער ישירות בין התפקיד הקונקרטי בטלנובלה לבין יחסי מין, והציגם כחזרה לקראת הסצנה הפרטנית בתסריט שלגביה תיבחן מ.ש. אם בכך היו מתמצים הדברים, אפשר שהיה מקום לדרוש בשאלה אם מנקודת מבטה של המתלוננת, נטרלו דברי המרמה של המערער את טיבם המיני הסובייקטיבי של המעשים, והפכו אותם למקצועיים גרידא. ואולם, במרבית דבריו, נמנע המערער מלקשור ישירות בין התפקיד בטלנובלה, לגופו, לבין המגע המיני. תחת זאת, הוצגו הדברים כאקט כללי שנועד למטרות "שחרור", היפתחות ויצירת קרבה (ראו למשל עמ' 354 לפרוטוקול), ואף שמאחוריו עמד רקע מקצועי – הקשר זה לא הגדיר את המעשים או שלל את אופיים המיני. ביטוי נוסף להיעדר זיקה ישירה בין יחסי המין לבין התפקיד בטלנובלה, מצוי בבקשתו של המערער מ.ש. כי השניים יקיימו יחסי מין אוראליים ואנאליים, למרות שאלה אינם כלולים בתסריט, גם כאן, לצורך הגברת הפתיחות ביניהם ולא לשם תפקיד פרטני זה או אחר (עמ' 358-359).

89. התנהלותה של מ.ש. מלמדת אף היא כי טבעם המיני של המעשים עמד כל העת על הפרק:

"ואז הוא שכב עליי והוא חדר אלי, ולא, לא זזתי הרבה, אז הוא אמר לי תשימי את היד, תלטפי אותי, תיגעני פה, תיגעני שם. אני עשיתי את זה, אבל, אבל, עשיתי מה שהוא אמר, ובראש שלי חשבתי, טוב אני, כל הזמן הכנסתי לעצמי לראש, זה פעם אחת, זה, זה מה שעושות כל הבחורות. זה מה שעושות שחקניות שמתחילות כי אין מי שתסיים בית ספר למשחק בלי שהיא עושה את זה" (עמ' 357).

דברים אלה מלמדים כי המערערת ראתה את יחסי המין כ"רע הכרחי" שעליה לעבור כדי להפוך לשחקנית ולקבל את התפקיד. כל שרצתה הוא "לצלוח" את האקט המיני, להניחו מאחוריה ולזכות בתפקיד, שכן "זה מה שעושות שחקניות שמתחילות".

שיתוף הפעולה שלה עם "החזרות" היה מוגבל, במיוחד בהתחלה, וכמוהו גם ניסיונה "ללמוד" מהן או אפילו רק "להשתחרר". מנקודת מבטה, הטילה המשמעות המינית על המעשים את צילה על כל אלה. התנהגותה של המערערת במהלך יחסי המין ותגובותיה להם, מלמדות אף הן, אפוא, על מודעותה לקיומו של הקשר מיני למעשים.

90. בהקשר הדברים, קשה להתעלם בענייננו גם מפרק הזמן הממושך שבו נמשכו המעשים, שיוצר "מסה קריטית" שמקשה על ניתוקם המוחלט מהקשר מיני סובייקטיבי, ועל התבוננות עליהם דרך הפריזמה הצרה של "חזרות". אכן, הפעמים הרבות שבהן קיימו המערער ומ.ש יחסי מין בשעות הערב, בצורות שונות, שכללו גם מין אוראלי ואנאלי, יוצרים אפקט מצטבר סינרגטי, המקשה על איפיונם כצעד מקצועי גרידא, המנותק מהקשר מיני. החלטת המדינה לקבץ את יחסי מין כולם תחת עבירה אחת של אינוס במרמה, להבדיל מייחוסן של עבירות נפרדות, מביאה להתלכדותם יחד לכדי מסכת אחת שלא ניתן להתעלם מאופיה. אפשר אמנם שבהתבוננות נפרדת על כל מעשה ומעשה, כך במיוחד בנוגע לראשונים שבהם, ניתן היה להניח שהמתלוננת אכן רואה ביחסי המין בעיקר משום חזרות לתפקיד קונקרטי. ואולם, החזרה על יחסי המין פעמים רבות, מלמדת שלצד המטרה המקצועית שללא ספק עמדה בבסיסם מבחינתה של מ.ש, נתפסו על-ידה המעשים עצמם – על אופיים ומאפייניהם, כמיניים, בתור שכאלה, ואופיים זה לא נשלל בעקבות דברי המרמה של המערער בנוגע למטרה הנלווית להם.

91. עינינו הרואות, מ.ש. היתה מודעת לכל אורך הדרך, לקיומה של מסגרת מינית והקשר מיני למעשי המערער, ונכונותה ליטול בהם חלק, ניתנה תוך ידיעה כי הסכמתה נוגעת לקיום יחסי מין. מצג השווא של המערער, שביקש לעשות שימוש באינטימיות הכרוכה בהם וביכולתם של אלה, לכאורה, "לשבור את הקרח" ולאפשר התנהלות טבעית, כדי לשפר את כישוריה של המתלוננת כשחקנית, לא שלל את צביונם של יחסי המין. אמנם, הסכמת המתלוננת ניתנה בשל אמונתה כי יחסי המין יקנו לה יתרונות מקצועיים שיביאו אותה לדרגת מוכנות גבוהה יותר לקראת האודישן לתפקיד שבו חפצה. כן האמינה המתלוננת לדברי הכזב של המערער בדבר הצורך בשחרור ובהיפתחות ביניהם, על מנת לשפר את יכולתם "לעבוד" בצוותא, ולהתכונן לתפקיד. ואולם, מרמה זו אינה נוגעת ל"מהות המעשה", שכן נושאה לא היה יחסי המין, אלא מטרה חיצונית שנכרכה בהם, היא המטרה המקצועית.

מסקנתי היא, אם-כן, כי יש לקבל את הערעור בסוגיה זו, ולזכות את המערער מהרשעתו בעבירה של אינוס במרמה ומעשה סדום במרמה. עם זאת, סבורני כי מעשיו של המערערים מגבשים עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

92. העבירה של קבלת דבר במרמה מוגדרת בסעיף 415 לחוק העונשין:

"המקבל דבר במרמה, דינו – מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו – מאסר חמש שנים".

היסוד העובדתי בעבירה זו מושתת על רכיב התנהגותי המורכב משנים: הצגת טענה כוזבת, וקבלת "דבר" מכוחה של אותה טענה. אין זה מתחייב כי הקבלה תהיה פיזית, או כי ייגרע דבר מה ממוני מן הקורבן, ובאותה מידה יכולה היא להיות גם "זכייה" בטובת הנאה שאינה כרוכה בנזק כספי או רכושי למרומה (ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.7.2004); ע"פ 752/90 בודל נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ו (2) 539, 556 (1992); יעקב קדמי על הדין בפלילים 836 (2005) (להלן: קדמי)). אשר ליסוד הנסיבתי, הרי שזה מתבטא בקבלתו של דבר. התיבה "דבר" מוגדרת בסעיף 414 לחוק העונשין ככוללת "מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה". "טובת הנאה" פורשה בפסיקתנו באופן רחב –

"אין מקום לשום ספק כי הבאת אשה להתמסרות, והסיפוק המיני והנפשי שהאיש שואב ממנה, הם בגדר קבלת "טובת הנאה" במובן החוק (...). זוהי מילה בעלת משמעות רחבה ביותר, והיא כוללת כל דבר הגורם הנאה לאדם או נותן לו סיפוק גופני או נפשי" (ע"פ 499/72 אל שעבי נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(1) 602, 606 (1973); ע"פ 817/76 דנינו נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3) 645 (1977); ההדגשה הוספה – ע.פ.).

עוד נדרש, כי בעקבות המרמה תתקבל התוצאה של קבלת הדבר, קרי "פרידתו" של הנותן ממנו, ויוכח קשר סיבתי בין הקבלה לבין המצג הכוזב (535/88 מרבוקה נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 265 (1990); קדמי, בעמ' 852-854). אשר ליסוד הנפשי – נדרש כי המקבל יהיה מודע לרכיבי היסוד העובדתי, ותוכח לגביו מחשבה פלילית, לפחות מסוג פזיזות, לאפשרות התרחשותה של התוצאה (סעיפים 19-20 לחוק העונשין).

93. כפי שהוסבר, בענייננו השיג המערער את מבוקשו בקיום יחסי מין עם מ.ש. בזכות דבר המרמה שמסר למתלוננת, והבאתו את מ.ש. להאמין כי ליחסי המין קיים

הקשר מקצועי. מ.ש לא חפצה לשכב עם המערער וניאותה לעשות כן רק בשל אמונתה בדבריו. כפי שציינה בעדותה:

“לא נהניתי באף אחת מהפעמים האלה, אני לא הייתי קשורה, לא, בראש שלי לא עבר שום הנאה. בראש שלי היה רק איך לעשות את זה יותר טוב, איך להתקדם, איך כן כבר לפגוש את הבמאי הזה, ניק. הכל רק קשור בענייני עבודה (...) לא הייתי מסופקת. המוח שלי בכלל לא התפנה לזה” (עמ' 450-451).

בצד זה, כאמור, היה המערער מודע לדבר המרמה שמסר ולטובת ההנאה שלה זכה בעטיו, ואף התכוון להשיג טובת הנאה זו, שהרי למטרה זו אמר את דבר המרמה מלכתחילה. במצב דברים זה, התקיימו יסודותיה של העבירה של קבלת דבר במרמה. מדובר במעשה מרמה שבוצע באופן שיטתי, עקבי ומתוכנן, במשך פעמים רבות ולאורך תקופה, תוך שימוש במוניטין של המערער כשחקן וניצול תמימותה של מ.ש ורצונה להשתלב בעולם התיאטרון, כדי להביאה בפיתוי ובכחש לקיים עימו מגע מיני. אופי מעשיו של המערער, האינטרסים המוגנים שבהם פגע וכן ההדרגתיות והתחכום שבהם נעשו המעשים לאורך זמן, מציבים אותם במקום שונה מן המקרה הרגיל של עבירות המרמה, אשר עולה כדי נסיבות מחמירות.

האם התקיימו יחסי מרות בין מ.ש לבין המערער

94 בית המשפט ייחס למעשיו של המערער מרכיב נוסף של חומרה, נוכח קביעתו כי המעשה נעשה תוך ניצול יחסי מרות. לטענת המערער, בינו לבין מ.ש התקיימו יחסי שותפות שבגדרם חולקו הרווחים ביניהם, ולא היתה לו שליטה או מרות עליה.

לא ראיתי להתערב בהכרעתו של בית המשפט בנקודה זו.

95. ביסוד ההחלטה לראות בניצול יחסי מרות, עובדה המוסיפה מימד של חומרה בעבירות מין, נעוצה השאיפה למנוע מאנשים שבידיהם כוח, סמכות או השפעה כלפי אחרים, לעשות שימוש לרעה בכוחם או בסמכותם כלפי אלה המצויים בעמדת נחיתות לעומתם, כפופים להם או תלויים בהם לשם קבלת טובות הנאה מיניות. ניצול בלתי הוגן של סמכות או כוח, עלול לעוות את אוטונומיית הרצון של הקורבן ולהביא לביצוע מעשים שלא מתוך הסכמה חופשית (ראו ע"פ 9256/04 נוי נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 172, 184 (2005) (להלן: עניין נוי)). על רקע זה, נקבעה נסיבה של "ניצול מרות"

כחלק מן היסוד העובדתי של עבירות שונות וכנסיבה מחמירה בעבירות אחרות (ראו למשל סעיפים 199(ב), 203(א), 347(א), 348(ה) לחוק העונשין). גם כשניצול מרות אינו משמש יסוד מרכיבי העבירה, או נסיבה מחמירה פורמאלית, יש בהתקיימותו כדי להעלותה ברף החומרה. המונח 'מרות' פורש בפסיקה בהתייחס לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 – והדברים שנאמרו יפים גם לענייננו – ככזה שאינו מוגבל ליחסים של מעסיק או ממונה ישיר בלבד, אלא כולל גם השפעה, סמכות ומרות עקיפה (עש"מ 1599/03 טאפירד נ' נציבות שירות המדינה, פ"ד נח(2) 125, 134 (2003) (להלן: עניין טאפירד); עניין נוי, בעמ' 186). בצד האמור נקבע, כי קיומה של מרות ייבחן בהתאם לאמת מידה אובייקטיבית וכי לשם הוכחתה, אין די בהתרשמותו הסובייקטיבית של הנפגע (עניין טאפירד, בעמ' 135; עניין נוי, בעמ' 186). אשר ל"ניצול", הרי שזה פורש כ-

"מילה נרדפת למילה 'שימוש'; בהקשר שבו אנו עוסקים מדובר למעשה ב'שימוש לרעה' (...). הממונה משתמש בסמכותו או בכוחו להשפיע על מעמדו או עתידו של הכפוף למרותו, על מנת להשיג את הסכמתו לביצוע המעשים המיניים בו וכדי לכפות את רצונו עליו. התנהגות העולה כדי 'ניצול מרות' עשויה ללבוש צורות רבות ושונות. התנהגות כזו יכולה להיות מפורשת או מרומזת והיא יכולה להיעשות במישרין או בעקיפין (...). ברוב המקרים לא יועבר (ה)איום באופן ברור ומפורש אלא דווקא בדרך מרומזת (...). במקרים אחרים השימוש לרעה בסמכות ילבש צורה של הבטחה מפורשת או משתמעת של הטבה בתנאי העבודה בתמורה לטובת הנאה בתחום המיני (...). מכל מקום (...). המשמעות היא תמיד אחת: השגת הסכמתו של הכפוף לביצוע המעשים שלא על פי רצונו האמיתי אלא עקב שימוש לרעה ביחסי המרות" (עש"מ 4790/04 מדינת ישראל נ' בן חיים, פ"ד ס(1) 257, 268 (2005)).

96. כאמור, הגם שבשלב שבו בוצעו המעשים, לא היתה עוד מ.ש תלמידתו של המערער, מצאתי כי בין השניים התקיימו יחסי מרות. בתום הקורס, מסר המערער לכל התלמידים את מספר הטלפון שלו והזמין להתייעץ עימו בכל שאלה מקצועית. מ.ש פנתה אל המערער, ובעקבות פנייתה החל המערער מדריך אותה ועובד עימה על מונולוגים בביתו. מפגשים אלה היו המשך ישיר של הקורס הרשמי, ובאמצעותם ביקשה מ.ש ללמוד מניסיונו וכישוריו של המערער, שהיה שחקן מפורסם בעל יכולות מוכחות. המערער חזר והדגיש בפני מ.ש כי ביכולתו להשפיע על הקריירה שלה, והסביר לה כי חוות דעתו בנוגע ל"ביצועיה" במיטה, נושאת השפעה ניכרת בנוגע לאפשרות שתקבל תפקיד. כשהביעה היסוס, או נמנעה מלשתף פעולה עימו בזמן

ששכבו, התרה בה המערער כי עליהם להמשיך ו"להתאמן", שאחרת היא לא תזכה בתפקיד. כפי שהוסבר, צעד אחר צעד הצליח המערער לשכנע את מ.ש כי קיים הכרח מקצועי לאופי החזרות שדרש, תוך שהוא נסמך על ניסיונו, לכאורה, בתחום. לאורך הדרך התפאר המערער בפני מ.ש ביכולותיו המקצועיות ובקשריו הענפים. ואמנם, מ.ש ציינה בנוגע למערער כי "ראיתי אותו איש מאוד מקצועי, עם המון ניסיון, תפסתי ממנו מורה ממש טוב ופשוט סמכתי עליו (...). בעיניים עצומות" (עמ' 369). ובמקום אחר –

"אני הערצתי את חנן והערכתיו מאוד את דעתו ואת יכולת המשחק שלו כשחקן ידוע. פשוט חשבתי שכל מה שהוא אומר זה נכון מכיוון שאני לא מנוסה בכלל והוא יש לו ניסיון של הרבה שנים ולכן הוא מבין והוא יודע ואני צריכה לעשות את מה שהוא אומר."

97. כמי שלכל היותר נטלה חלק בהפקות לילדים באותה עת, היתה מ.ש תלויה במערער בנקודת הזמן שבה פגשה אותו, לצורך קידומה המקצועי. במצב דברים זה, בדין קבע בית המשפט המחוזי כי בין המערער לבין מ.ש. התקיימו יחסי מרות. למערער היתה השפעה מכרעת על סיכוייה של מ.ש למצוא את מקומה בעולם המשחק, הן כמורה, הן כדמות מוכרת, הן כבעל קשרים. הוא ניצל את מעמדו, והשתית עליו את דברי הרמייה שהביאו את מ.ש לשכב איתו. הוא אף איים על מ.ש, גם אם בשפה מעודנת ולעיתים בעקיפין, שאם לא תעשה כמבוקשו, לא יסייע בידה למצוא את העבודה שפה רצתה לקבל. מ.ש מצדה, שעשתה את צעדיה הראשונים בענף, ראתה לנגד עיניה אדם מפורסם ומנוסה, והאמינה לו כי דרישותיו אכן נובעות מצורך מקצועי. בין הצדדים אמנם נחתם חוזה לחלוקת רווחים, אך אין בזה ובהגדרות הקבועות בו כדי להשליך על הפער המובנה שהיה ביניהם, אשר נוצל על-ידי המערער לרעה.

החלק המשפטי – סיכום

98. נוכח המסכת העובדתית, יש לקבוע כי לא הוכחה בעניינו של המערער עבירה של אינוס במרמה, ולא של מעשה סדום במרמה, שכן המתלוננת היתה מודעת לאופי המיני של המעשים שבוצעו בה. עם זאת, היות שהסכמתה של מ.ש נסמכה על דבר המרמה שמסר לה המערער, הרי שהוכח כי המערער ביצע עבירה של קבלת במרמה, בנסיבות מחמירות שעליהן עמדנו. במובן זה – אם תישמע דעתי – יתקבל אפוא ערעורו של המערער בהתייחס לאישום זה, באופן חלקי.

האם בהכרעת הדין נעשה שימוש בראיות בלתי קבילות?

99. לטענת המערער, בית המשפט השתית את הכרעת דינו, בין היתר, על דבריה של ד.מ. בחקירתה במשטרה, שהן עדויות מפי השמועה וככאלה – בלתי קבילות.

הכלל הוא שעד מעיד בבית המשפט על עובדות שקלט בחושיו שלו, ואין הוא רשאי למסור בעדותו עובדות שנקלטו בחושיו של אחר והגיעו לידיעתו מפי השמועה (ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460, 468 (1998); יעקב קדמי על הראיות 551 (2009)). ביסודו של כלל זה עומדת העובדה שעדות מפי השמועה מצטטת אמרה שנאמרה מחוץ לכותלי בית המשפט, ומשכך – מוסר האמרה לא יכול לערוב לאמיתותה, ולא ניתן להעמידו במבחן של חקירה נגדית (דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חאג' יחיא, פ"ד מז(3) 661 (1993)). כך, דברים שאמר עד בחקירה משטרתית ונרשמו על-ידי חוקר, שאינם מובאים בגדר אחד החריגים לכלל האוסר עדות מפי השמועה (ראו למשל סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש]) מהווים עדות מפי השמועה, שכן החוקר, רושם ההודעה, אינו יודע את אשר רשם מידיעה אישית, אלא מפי העד, ואין הוא יכול לערוב לאמיתותם. ואולם, יש להבחין בין הודעה המובאת לשם הוכחת תוכן הדברים הנאמרים בה, לבין הודעה המובאת לשם הוכחת עצם אמירת הדברים. כשהודעה כדוגמת זו האחרונה מובאת על-ידי חוקר משטרה, אין היא עדות מפי השמועה, שכן ביכולתו להעיד "ממקור ראשון" על מסירת הדברים שרשם מפי העד.

100. בענייננו, הגם שבית המשפט סקר בהכרעת דינו מובאות שונות מדברי ד.מ. מחוץ לבית המשפט, לא מצאתי כי באיזו מהן נעשה שימוש בלעדי לשם הוכחת תוכן. כך, עובדות המקרה, שאת תיאורן מפי המתלוננת בחר בית המשפט לצטט מהודעתה במשטרה, תוארו על-ידיה באותו אופן ובפירוט גם בעדותה בבית המשפט (עמ' 630-608). הדברים שהובאו מדברי ד.מ. (ת/32) אינם כוללים אף הם דבר שלא נאמר בעדות, זולת ביטוי לחוסר ודאות מצדה בנוגע לשאלה אם המערער נגע בחזה ומתחת לתחתוניה. דברים אלה, שאליהם התייחסה ד.מ. גם בעדותה, מלמדים בעיקר על חוסר העקביות בגרסתה, ומכאן שהמשמעות העיקרית שבהם אינה נעוצה בהוכחת תוכנם אלא בהצבעה על עצם אמירתם, וככאלה אינם "מפי השמועה". היה זה דווקא המערער שציטט דברים אלה בטיעונו, כשביקש להוכיח קיומן של סתירות בעדותה של ד.מ. גם שאר הציטוטים שהובאו על-ידי בית המשפט, לא שימשו מקור בלעדי להוכחת האמור

בהם, וסקירתם ביקשה לתת תוקף לדבריה של ד.מ, על יסוד חזרתה עליהם בהזדמנויות שונות, ולא על יסוד תוכנם לגופו. יש לדחות, אפוא, את טענת המערער בסוגיה זו.

זיכרונה של ד.מ.

101. לטענת המערער, ד.מ התקשתה לזכור את פרטי האירועים שלהם טענה, ועל רקע זה, נפלו בעדותה סתירות ופגמים רבים, שאינם מאפשרים לגזור מסקנות אופרטיביות נגדו. בין היתר, מצביע המערער על אי יכולתה של ד.מ לזכור את גילה המדויק בעת קרות האירועים; להשיב על השאלה אם השניים עבדו במשותף בקונסרבטוריון "שטריקר" לפני האירוע במתנ"ס; או לעמוד על פרק הזמן שחלף בין הודעתה במשטרה לבין העימות בינה לבין המערער.

כשמדובר בהרשעה המתבססת ברובה על עדותה היחידה של מתלוננת, שמור מקום מרכזי לשאלות שמקורן בזיכרונה וביכולתה לשחזר את האירועים, שהרי על יסודם של אלה משורטטת המסכת העובדתית. אכן, "אחד התפקידים המרכזיים של בתי המשפט הוא לקבוע מה היה, והקביעה הזאת היא חלק חיוני של ההחלטה. בעניין זה השופט פועל כהיסטוריון (...). על-פי ציוויו של לאופולד פון רנקה: תפקידו לשחזר את הסיפור כפי שהיה (...). באמצעות זיכרונם הפרטי של עדים וראיות אחרות" (נילי כהן "זיכרון, שכחה ותקדים" המשפט 23, 3, 5 (2007) (להלן: כהן)). הרשעה בפלילים הנסמכת על רף ראייתי של "מעבר לספק סביר" אינה יכולה להסתפק בזיכרון לקוי או במסקנות מהוססות, ולבסס עליה ממצא עובדתי. ואולם, "כפרטים זיכרוננו לקוי (...). חולשת הזיכרון מאפיינת את כולנו" (כהן, שם). בחלוף שנים ארוכות מקרות האירועים, אך סביר הוא כי העד ייתקל בקושי לשחזר באופן מדויק את פרטי הפרטים של ההתרחשויות, ולספר עליהם בביטחון. הדברים זוכים לחיזוק כשמדובר במתלוננת המעידה על עבירות מין, דבר שפעמים רבות הוא משום "טראומה מחודשת המתבטאת בחיטוט בפרטי הפרטים של חוויה איומה" (עניין נור, עמ' 233). כיצד ינהג בית המשפט? ככל שהדברים נוגעים לשאלות של מהימנות, הרי שדווקא בהימנעותו של העד מלומר דברים שאינם זוכר, ובדבקותו במידע שלגביו הוא יכול להעיד בבירור, יש כדי לחזק את מהימנותו. ואולם, בנוגע ליכולת לזקק מדבריו של העד מסכת עובדתית ברורה, יש לערוך הבחנה בין סוג הפרטים שלא עלה בידיו של העד לזכור. ככל שהמידע שנשתכח מלבו של העד מתמצה בפרטי פרטים יומיומיים שלא היתה להם חשיבות בזמן אמת המצדיקה את זכירתם והפנמתם, ואינם נוגעים ישירות להאשמות המופנות נגד הנאשם, הרי שבדרך כלל לא יהיה באי זכירתם כדי להשליך על המסקנות

העובדתיות שייגזרו מן הפרטים שהעד ידע לציין בעדותו. אם – לעומת זאת – מפגין העד חוסר ביטחון בנוגע לפרטים מרכזיים העומדים ביסוד המסכת העובדתית נגד הנאשם, הרי שגם אם ניתן לייחס את הדבר לחולשה אנושית נפוצה וסבירה לחלוטין, יהיה מקום לשקול במשנה זהירות אם יש להרשיע את הנאשם בנוגע למעשים המנויים בפרטים אלה (ראו לעניין זה, עניין נור, עמ' 224-225; ע"פ 6643/05 הנ"ל, סעיף 19; עניין ארלקי, סעיף 28).

102. בענייננו, לא עמד לד.מ זיכרונה בנוגע לפרטים שונים ובכלל זה, גילה המדויק בעת קרות האירועים (תלמידת כיתה י"ב באותה עת), פרק הזמן שחלף בין הודעתה במשטרה לבין העימות בינה לבין המערער (לדבריה – שלושה-ארבעה חודשים, בפועל אך ימים אחדים), מספר פגישותיה עם המערער עובר לאירוע נושא האישום, משך הזמן המדויק שבו נמשך המסג', מיקומו המדויק של המתנ"ס (שלגביו יורחב להלן) וכיוצא באלה. ואולם, ד.מ לא ניסתה לייפות את המציאות או למסור פרטים שלא זכרה, ותחת זאת, שבה וציינה כי השנים שחלפו השכיחו ממנה אירועים וכי "לא חשבתי שאני צריכה לתעד במחשבתי, ולבוא ולעמוד למשפט, אחת עשרה שנה" (עמ' 631). בהתייחס לפערים בפרקי הזמן, ציינה ד.מ כי "אני לא סגורה (...) כמו שעכשיו שאלו אותי על שלושה חודשים, אני לא יודעת, לא כתבתי יומן, אם הייתי כותבת יומן הייתי יכולה לבוא להראות לך את זה אבל זה לא נעשה" (עמ' 634). לצד פרטים אלה, שלא זכרה, דבקה ד.מ בגרסה קוהרנטית, עקבית וברורה לגבי האירועים הגרעיניים נושא כתב האישום, ואת אלה – שנחרטו בזיכרונה, ניתן לזקק מבין דברים שלא זכרה, ולשרטט מהם מסכת עובדתית חדה, שבדין אימץ בית המשפט קמא.

103. לטענת המערער, בגרסתה של ד.מ התגלה קושי גם בנוגע לפרט המצוי בגרעין המעשים שיוחסו לו, המשליך על היכולת לגזור מדבריה מסכת עובדתית ברורה. הדברים מכוונים להתייחסותה של ד.מ לאפשרות שהמערער הכניס ידו מתחת לתחתוניה. בשיחתה עם נעמה סיפרה ד.מ על נגיעותיו של המערער בה במהלך המסג':

"ואז הוא בא לעשות מסג' והכניס לי יד למכנסיים.
כאילו הייתי על הבטן. הוא הכניס לי יד לתחת ולחולצה
כזה.

ש: הכניס מתחת ל-

ת: כן, הכניס לי למכנסיים ממש.

ש: מתחת לתחתונים?

ת: כן. הכניס לי יד. הכניס לי יד מתחת למכנסיים
ולחולצה. אני לא זוכרת. חברות שלי אמרו לי – את לא
זוכרת אם הוא נגע לך בציצי וזה? אני לא זוכרת. אני גם

לא יודעת להגיד לך אם באמת מתחת לתחתונים או לא.
לא זכור לי כאילו. אבל הוא הכניס לי, את יודעת, החל
להתפרע לי (עמודים 3-4 לת/34ב).

בחקירתה במשטרה, שינתה ד.מ את גרסתה, והפגינה ביטחון בנוגע לאפשרות
שהמערער הכניס ידו אל מתחת לתחתוניה:

"ואז במהירות הוא הכניס יד אחת מתחת לתחתונים על
הטוסיק והמשיך מתחת לחולצה והתפרע עם יד אחת
והעביר על גופי במין סערה" (נ/8, עמ' 3).

דברים דומים אמרה גם בבית המשפט (עמ' 613). כשנתבקשה להסביר את פשר
הפער בין דבריה בשני המקומות, טענה ד.מ כי:

"כשפגשתי את נעמה, ידעתי שאני נפגשת איתה, לא
לשם תצהיר במשטרה או משהו כזה. באתי אליה
כשהדברים לא היו מסודרים לי בראש" (עמ' 640).

– ובהמשך –

"השיחה עם נעמה לא היתה כזאת שאני צריכה להיכנס
לפרטים מדויקים, לכן אמרתי הרבה פעמים "לא יודעת"
כי לא באתי עם חומר אסוף ככה כמו שעשיתי אחר כך
(...) זה היה פעם אחת שקרה בינינו אירוע כזה קצר, וזה
מה שאני זוכרת. אז פעם אחת אמרתי שאני לא בדיוק
זוכרת, עם נעמה כשבאתי לא אסופה עם הדברים ואחר
כך ישבתי עם עצמי ונזכרתי בדברים האלה (...). ממש
נזכרתי באירוע ובחדר הזה, או במתנ"ס או איך שלא
תקראי לזה מה שהיה שם. הוא הכניס לי את היד מתחת
לתחתונים" (עמ' 652).

104. מן הדברים עולה, כי בעוד שבשיחתה עם נעמה, טענה ד.מ כי אינה זוכרת
במדויק האם המערער הכניס ידו מתחת לתחתוניה, בחקירה המשטרתית ובבית המשפט
– לאחר שלטענתה הפכה בדברים ואימצה את זיכרונה – ידעה לספר כי המערער הכניס
ידו במהלך האירועים מתחת לתחתוניה. איני סבור כי הבדלים אלה שבין הגרסאות
פוגמים ביכולת ללמוד מגרסתה של ד.מ על אשר התרחש. תופעה ידועה היא, כי נשים
שהיו קורבנות לעבירות מין עשויות, לעיתים, לשנות את הדיווח על המעשים שהיו מנת
חלקן או לערוך שינויים בסיפור האירועים במהלך דבריהן (שולמית אלמוג "טראומה,
נרטיב ומשפט" 190 דורנר 143, 152-154 (2009)). נשים אלה עשויות לבקש בתחילה
למזער את אשר אירע, ולמסור גרסה מרוככת ומאופקת של האירועים, על מנת לקדם
את החזרה לחיים תקינים ורגילים. רק בחלוף זמן, לאחר שעברו התאוששות רגשית

מסוימת, הן מתעצמות די הצורך כדי לערוך מחדש את סיפור הטראומה, להיזכר בפרטים החסרים, ולכלול מידע מלא יותר המתקרב לאירוע שהתרחש במציאות (אלמוג, בעמ' 153). תופעה זו זכתה להכרה בפסיקתנו. כך למשל נאמר באחת הפרשות כי:

“יש לזכור כי בקרב נפגעות אינוס קיימת תופעה כי התלונה הראשונית בדבר אונס לאקונית במידת מה ומחוסרת פרטים, וזאת משום הקושי הרב בשחזור האירוע הטראומטי על ידי המתלוננת בפני זרים, אופיייה הצנוע והביישן, החשש כי תיאור המעשה ייצור הלם בקרב השומעים אותו לראשונה, או משום החשש שהחברה תראה בה כמי שהביאה על עצמה את האונס” (ע”פ 8916/08 פלוני נ’ מדינת ישראל, סעיף 31 (לא פורסם, 1.7.2009); ראו גם ע”פ 5582/09 הנ”ל, סעיף 85).

105. חוסר העקביות והפער בין הגרסאות אלה עלולים להציג את דבריהן כבלתי אמינים, אם לא ניתן דעתנו לאפשרות כי אדם שחווה חוויה טראומטית יתקן את דבריו במהלך ניסיון לזכור מה בדיוק אירע. המלומדת קיים ליינ שפל מסבירה כי -

“Women who delay in telling their stories of abuse at the hands of men or who appear to change their stories over time about such abuse are particularly likely to be discredited as liars. The very fact of delay or change is used as evidence that the delayed or changed stories cannot possibly be true. But abused women frequently have exactly this response: they repress what happened; they cannot speak; they hesitate, waver, and procrastinate; they hope the abuse will go (...). Such actions produce delayed or altered stories over time, which are then disbelieved for the very reason that they have been revised” (Kim L. Scheppelle *Just the Facts, Ma'am: Sexualized Violence, Evidentiary Habits, and the Revision of Truth*, 37 N.Y.L. Sch. L. Rev. 123, 126-127 (1992)).

106. בהעריכו סתירות המתגלות בעדויותיהן של מתלוננות, שומה, אפוא, על בית המשפט להיות מודע לאתגרים המיוחדים העומדים בפני נשים שחוו עבירות מין, המתקשות בתחילה לספר על האירוע הטראומטי שחוו; להתחשב בסיבות שבגינן משתנות הגרסאות; ועל בסיס זה גם להעריך את המשקל שיש ליתן לסתירות אלה. על כל פנים, אין בחשיפה ההדרגתית של הדברים כשלעצמה, כדי לפגום במהימנות ובאמינות של קורבן העבירה (ע”פ 10163/08 פלוני נ’ מדינת ישראל, סעיף 13 (לא פורסם, 13.9.2010)). במקרה דנן, סיפרה ד.מ. לנעמה בפגישתן על אשר אירע לה,

לאחר זמן ממושך שבו לא דיברה על אודות הדברים, ולא עסקה בהם במחשבותיה. השיחה עם נעמה אילצה את ד.מ. לשוב שנים לאחור, ולשחזר פרטי פרטים של אירועים שהתרחשו במשך פרק זמן קצר. בשיחה ראשונה זו מזה זמן, התקשתה ד.מ. לספק תיאור חד. כפי שניתן להתרשם, השיחה בין ד.מ. לנעמה נשאה אופי מעין "חבריי" והאווירה לא עוררה תחושה כי כל מילה המוצאת מן הפה נושאת עימה אחריות רבה לגורלו של אדם. כשבחלוף זמן מה התגבשו הדברים ועברו לפסים רשמיים, העמיקה ד.מ. במחשבותיה, ונזכרה בפרטים באופן ברור. מאותה נקודה, היא דבקה בגרסה עקבית, במשטרה ובבית המשפט, שלפיה היא זוכרת בוודאות שהמערער הכניס את ידיו אל מתחת לתחתוניה. בית המשפט נתן אמון בדבריה אלה, ולא ראיתי מקום להתערב בהחלטתו.

ראשוניות מסירת הדברים בשיחה עם נעמה

107. לטענת המערער, לא ניתן לסמוך את הרשעתו על גרסתה של ד.מ. לדבריו, בניגוד לטענתה כי בשיחתה עם נעמה העלתה לראשונה מזה שנים רבות את סיפור המעשה, בפועל עולה מעדותה כי לאורך השנים היא סיפרה על אודות המקרה לאנשים רבים. על רקע זה, סבור המערער כי כשמסרה ד.מ. את הדברים לנעמה, עובד כבר הסיפור במוחה, ולא היה מה שיצדיק את הקשיים הרבים שבהם נתקלה בשחזורו.

יש לדחות טענה זו. ד.מ. אכן העידה כי סיפרה על אודות האירועים נושא האישום לאנשים שונים, ואולם מרביתם של אלה הם חבריה מן התקופה שבה אירעו האירועים, שלהם סיפרה ד.מ. על אשר קרה ב"זמן אמת" או זמן לא רב לאחר מכן. כך, בחקירתה במשטרה סיפרה ד.מ. כי "סיפרתי לאמא שלי וסיפרתי לחבר שלי (...). אח"כ סיפרתי להרבה אנשים מהלהקה מהלימודים. רכזת המוסיקה בחולון (...). אמא שלי סיפרה לרכזת בזמנו" (נ/8, עמ' 4). ובהמשך: "היו לי בזמנו שתי פסיכולוגיות ואני נפגשתי איתן בזמנים שונים" (עמ' 5). ועוד: "חברה שלי מאותה עת (...) כשאז עוד סיפרתי לה את הסיפור, התקשרה אליי בעקבות הכתבה בעיתון ואמרה לי: "ראית איזה מניאק, איך עלו עליו?" (עמ' 6). בעימות בינה לבין המערער במשטרה, טענה ד.מ. כי "באותו יום קיבלתי שצף של טלפונים מחברים שלי שהיו חברים שלי לפני תשע שנים וחברים של חברים שלי היום (...). אנשים כאילו... אתה יודע שהיו גם אז, שבאו והזכירו לי את זה שזה באמת קרה" (ת/32, עמ' 48). ד.מ. הוסיפה, כי היא סיפרה על האירוע שנתיים קודם לכן גם לנתנזון, ואולם קריאה בהודעתו מעלה כי גם בשיחה זו לא נמסרו פרטי הפרטים של ההתרחשויות (כך למשל סיפר נתנזון כי ד.מ. אמרה לו

ש"כשהיתה צעירה חנן היה איתה באיזה שהוא מקום, באיזה מתנ"ס, לא פירטה איפה" – ת/44 עמ' 3-4).

הנה כי-כן, מרבית האנשים שלהם סיפרה ד.מ. על המקרה, שמעו על כך בפרק הזמן סמוך להתרחשותו, ובמשך שנים ארוכות לא עסקה בו ד.מ., לא כל שכן בפרטיו. משכך, אין לתמוה על כך שבחלוף שנים מהאירועים, במועד שבו חברה היו צריכים להזכיר לה "שזה באמת קרה", התקשתה ד.מ. לזכור את כל פרטי הסיפור, כבר בשלב הראשון, בעת שיחתה עם נעמה. כאמור, הערכת מהימנות עדותה של ד.מ. נתונה לערכאה הדיונית, ששמעה את העדות, והתרשמה ממנה באופן בלתי אמצעי. נוכח התשתית המקצועית והנורמטיבית שעליה עמדנו בדבר הקושי שלפניו ניצבת מתלוננת בעבירות מין, לא מצאתי – במערך הראייתי הקיים – עילה להתערב בקביעת העובדות שנעשתה על ידי הערכאה הדיונית, על רקע הערכת מהימנות העדויות שנשמעו לפניה.

מיקום המתנ"ס

108. נתח מרכזי מטענותיו, הקדיש המערער לשאלת מיקום המתנ"ס שהזכירה ד.מ. בדבריה. מיקומו של מתנ"ס זה בעיר רמת גן לא נודע, ובשלב מסוים אף ציינה ד.מ. כי:

"אולי זה לא היה מתנ"ס. אבל זה היה באיזה שהוא חדר. זה היה חדר בבית פרטי (...) זה היה משהו קהילתי כזה, משהו כן גדול. אולי זה היה בית של איזו חברה, גם את זה ראיתי פעם, אולם כזה גדול שמשכירים את האולם לעשות שמה כל מיני חוגים. אני לא יודעת בדיוק מה זה היה. מתנ"ס אמרתי כי מתנ"סים עושים חוגים. בתוך מתנ"סים" (עמ' 645)

נוכח דברים אלה, שנאמרו לאחר שד.מ. דבקה בתחילה בגרסתה כי האירועים התרחשו במתנ"ס, מבקש המערער ללמוד כי אין ליתן אמון בדבריה. יש לדחות טענה זו. את חוסר יכולתה של ד.מ. לזכור את מיקום החדר שבו התרחשו האירועים יש לראות בתוך הקשר הדברים שתואר על-ידה. המערער לקח את ד.מ., נערה בגיל בית הספר התיכון, תושבת חולון, לאולם ברמת גן, עיר שאותה לא הכירה (עמ' 611), בשעת לילה. היתה זו הפעם היחידה שבה ביקרה באותו מקום, ואף אז לא צוין כי נתעכבה מחוץ לבניין לפני ה"חזרה" וודאי שלא לאחריה, עת היתה נסערת וכל שרצתה היה לשוב לביתה. ד.מ. גם לא נהגה בעצמה למתנ"ס, ולא ניווטה את מהלך הנסיעה אליו, אלא "הורכבה" על אופנועו של המערער עד הגיעם למקום. ד.מ. העידה כי "אין לי

מושג גם היום איפה זה, הייתי אני אומרת לך, הייתי בת שבע עשרה" (עמ' 642). אין מדובר בחולשת הזיכרון ולא בגרסאות סותרות. מיקומו של המתנ"ס מעולם לא היה ידוע לה, לא בזמן אמת, ולא לאחריו, ובנסיבות שבהם אירעו הדברים, טבעי הוא הדבר. את שאלת מהימנות גרסתה של ד.מ. יש לגזור מן המסכת שנחרטה בזיכרונה והיא ידעה לספר עליה, ולא מפרטים צדדיים שבנסיבות המקרה, סביר שלא היו ידועים לה. בדין, אפוא, לא ראה בית המשפט לגזור מאי מציאת המתנ"ס מסקנות לחובתה של ד.מ.

פגישתה של ד.מ. עם המערער בבית קפה

109. בעדותה, סיפרה ד.מ. כי לאחר האירוע ראתה את המערער מספר פעמים יושב בבית הקפה הסמוך לקונסרבטוריון "שטריקר". לדבריה –

"אז אני הייתי רואה אותו ופעם אחת עברתי שם, אני הייתי רואה אותו והייתי ממשיכה ללכת, זאת אומרת לא, היה לי לא נעים, ברחתי מהמקום הזה (...). כשהייתי כבר בת 19 (...) פעם אחת עברתי וחיפשתי אותו בעיניים והוא הסתכל עליי והוא כאילו הזיז את העיניים, כאילו הוא לא מכיר אותי, שזה בכלל העליב אותי(..) ואחר כך היו לי, היו לי ממש חלומות על זה בלילה שלא ידעתי, כשקמתי בבוקר לא ידעתי אם זה באמת היה או לא, ואני זוכרת חלום אחד, אני יודעת שאני מתעמתת איתו, שאני אומרת לו, איך עשית לי כזה דבר? הוא כאילו מסתכל עליי בעיניים ואומר לי, אני לא מכיר אותך, אני לא מכיר אותך" (עמ' 623).

צודק המערער בטענתו, כי שגגה יצאה מלפניו של בית המשפט קמא, שסבר כי החלום שתיארה ד.מ. התרחש במציאות, והסיק ממנו ממצאים לחובת המערער:

"כיצד ייתכן שהנאשם שהעיד על עצמו שאינו בוחל בקשרים עם בחורות, התעלם מהמתלוננת כשפגשה אותו כעבור שנתיים, אם לא היה ביניהם אירוע חריג, אותו ביקש לשכוח" (עמ' 162 להכרעת הדין).

עם זאת, לאחר בחינת מכלול הדברים, מצאתי כי בטעות זו אין כדי להשליך על מסקנותיו של בית המשפט בנוגע למהימנותו של המערער, שאותן יש לאמץ. "העימות" שתיארה ד.מ. אמנם התרחש בחלומה, אך קדם לו מקרה שהתרחש במציאות, שבו ראתה את המערער בבית הקפה, והביטה בעיניו. המערער החזיר לה מבט, אך מייד הזיז את עיניו כמי שאינו מכיר אותה. מסקנותיו של בית המשפט שלעיל עולות בקנה אחד גם עם אירוע זה. יתרה מכך, ממצאי המהימנות, וכמוהם התשתית הראייתית שהביאה

להוכחת אשמת המערער, אינם נסמכים רק או בעיקר על אירוע זה, אלא על שורה של עדויות וראיות נוספות, שביניהם עדותה של ד.מ. עצמה, עדות אימה, אביה, חברתה ונתנון. לא מצאתי, אפוא, כי בייחוס המוטעה של חלומה של ד.מ. למציאות, יש כדי להצדיק התערבות בממצאיו או מסקנותיו של בית המשפט קמא.

השפעת האירוע על חייה של ד.מ.

110. ביסוס נוסף לטענתו כי אין ליתן אמון בד.מ., מוצא המערער בפער שבין עדותה בבית המשפט כי האירוע היה "אפיזודה קצרה וחולפת" ולא הותיר בה חותם עז (עמ' 655), לבין דבריה בתצהירה לעניין העונש כי "היא חשה אשמה, נבגדת ומנוצלת בשל מעשיו של הנאשם, וכן בסמוך לאירוע החלה לסבול מהפרעות אכילה" וכי "בעקבות האירוע וחיפתו נגרמו לה קשיים ביצירת קשר זוגי, חשש מדמויות גבריות סמכותיות, חוסר אמון בגברים, חשש מאינטימיות וחוסר ביטחון" (עמ' 6 לגזר הדין). עוד ציינה ד.מ. כי "הפרשה ממשיכה לרדוף אותה גם היום, שנים לאחר האירוע, ואפילו שבאה לסיומה, לכאורה, היא משלמת מחיר כבד" (עמ' 7). ד.מ. הסבירה פער זה בכך שהשלכות האירוע התבררו לה רק לאחר שהתחילה ללמוד ולטפל בפסיכודרמה (עמ' 6). איני סבור כי הפער בין דבריה של ד.מ., שלו לא התכחשה וסיפקה לו הסבר, פוגם במהימנותה. כפי שמוסבר בספרות, התסמינים המלווים אירוע טראומטי אינם תמיד מופיעים בסמוך לקרות האירוע הטראומטי ולעיתים נדרש אירוע מזרז (stressor) כדי שהם יבואו לידי ביטוי חיצוני. בנוסף, גם בהופיעם של התסמינים, לא תמיד ניתן בנקל לקשור ביניהם לבין האירוע הטראומטי (ראו למשל: אלי זומר "טראומה בגיל הילדות, אבדן זיכרון וחיפה מושהית" מתוך עדות כבושה או ילדות כבושה (תמר מורג עורכת, המועצה הלאומית לשלום הילד, 1993); יורם רבין ויונתן לבני "התסמונת הפוסט טראומטית כטענת הגנה במשפט פלילי", דין ודברים ה(1) 205, 208-209 (2010)). אין לשלול – אם-כן – את האפשרות שתגובותיה של ד.מ. לאירועים, או למצער הקשר הסיבתי בין האירוע לבין תגובות אלה, התגלה לה רק בחלוף שנים ארוכות מהתרחשותם בעקבות לימודיה. גם התנהגותה – ובכלל זה העובדה שסיפרה על האירוע לאנשים שונים, והתפרצויות הבכי שלה במהלך העדות (ראו עמ' 614; עמ' 624) – מעידה כי האירוע הותיר בה חותם, ולא היה משום "עניין של מה בכך". על כל פנים, ככל שהדברים נוגעים לשימוש במצבה הנפשי של ד.מ. כבסיס להחמרה בעונש – להבדיל משימוש בו לשם הערכת מהימנותה – נראה כי בית המשפט קמא ממילא לא העניק לעניין זה משקל ניכר (עמ' 19 לגזר הדין). מסקנתי היא כי אין בפער בין

גרסאותיה של ד.מ בהקשר של השפעת האירוע על חייה, כדי לפגום במהימנות עדותה בהתייחס למעשים המיוחסים למערער באישום זה.

העבירה שבגינה הורשע המערער

111. בגין מעשיו, הורשע המערער בעבירה של מעשה מגונה בהסכמה שהושגה במרמה לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין. בצדק טוען המערער כי ההרשעה בעבירה זו אינה יכולה לעמוד, נוכח קביעתו של בית המשפט כי ד.מ לא הסכימה למעשים. גם התביעה הסכימה כי יש להמיר את סעיף האישום, לזה המנוי בסעיף 348(ג), קרי מעשה מגונה שלא בהסכמה. נוכח המסכת העובדתית שנסקרה, ברי כי מעשיו של המערער שחרגו מן ה"מסג" שביצע בד.מ בהסכמתה, נעשו בהיעדר הסכמה מצדה, דבר הנלמד בין היתר מהתרוממותה המהירה על רגליה מיד לאחר שהכניס את ידו מתחת מכנסיה וחולצתה, אמירתה "זה לא בסדר, מה אתה עושה", בכייה ודרישתה כי יסיעה לביתה.

112. סעיף 348(ג)(1) לחוק העונשין קובע כי -

העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו אך שלא
בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב) או (ג), דינו
— מאסר שלוש שנים.

מעשה מגונה מוגדר בסעיף קטן ו' כ- "מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". היסוד העובדתי של העבירה נגזר מן ההשקפות הרווחות בחברה, ובוחר אם מתקיים במעשה רכיב מגונה, או אם מדובר בפעולה שיש בה אלמנט של מיניות גלויה שתיחשב כלא הגונה, לא מוסרית או לא צנועה בעיניו של האדם הסביר (ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168, 174 (2004); עניין אביבי, סעיף 23; ע"פ 6643/05 הנ"ל, סעיף 45; ראו גם יעקב קדמי על הדין בפלילים-חוק העונשין 1424-1423 (2006)). היסוד הנפשי של העבירה מחייב מודעות כלפי טיב המעשה ונסיבותיו, וכן מטרה או כוונה מיוחדת להשגת אחת מבין שלוש התכליות המנויות בהגדרת מעשה מגונה — גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים (ראו עניין אביבי, שם).

113. על רקע המארג העובדתי, ניתן לומר בבירור כי המעשים שביצע המערער מקיימים את יסודותיה של העבירה של מעשה מגונה. הכנסת יד מתחת חולצתה ומכנסיה של נערה צעירה, תוך ניצול של האמון שהיא נותנת במבצע, במהלך אקט תמים לכאורה, הוא מעשה משפיל הפוגע בכבודה ונושא עימו אלמנט מגונה שייחשב

כלא מוסרי ולא הגון בעיניו של האדם הסביר. במעשיו, הפך המערער את המתלוננת בדרכי מרמה לאובייקט מיני, המתין לרגע שבו יכולתה להתנגד תיחלש, ואז נתן דרור ליצריו. בכך מתקיים היסוד העובדתי הנדרש לשם גיבוש העבירה. נסיבות המקרה מעידות כי בעניינו התקיימה גם ה"כוונה המיוחדת" הנדרשת לשם כינון העבירה, שכן אופי המעשים ודרך ביצועם המהירה, וכך ההסבר הכוזב שבו תירץ המערער את הצורך במסג', כמו גם הדברים שאמר לה למחרת בשיחת טלפון, מלמדים כי המערער היה מודע לטיב ולנסיבות המעשה, וביקש להשיג מטרה של גירווי או סיפוק מיניים. יש לדחות, אפוא את הערעור בנוגע לאישום זה.

(ה) האישום הרביעי

לטענת המערער, על בית המשפט קמא היה ליתן משקל רב יותר לסתירות ואי דיוקים שונים שנפלו בעדותה של ש.ש. ולקבוע בעטין כי אין ליתן אמון בגרסתה.

מספר הפגישות בין ש.ש. לבין המערער

114. לדברי המערער, על בית המשפט היה ליתן משקל לסתירה בדברי ש.ש. בשאלת מספר הפעמים שפגשה את המערער. לדידו, בעוד שבשיחתה עם נעמה סיפרה כי היו לה למעלה מ-10 פגישות עם המערער, בבית המשפט סיפרה כי היו לה רק 2 פגישות עימו, ובהמשך דבריה טענה כי התקיימו 4-5 פגישות בלבד.

איני סבור כי תיאור הדברים על-ידי המערער עולה בקנה אחד עם הדברים שמסרה ש.ש.

115. התייחסות ראשונה לשאלת מספר הפגישות שערכה עם המערער, מופיעה בשיחה שקיימה ש.ש. עם נעמה. בעמ' 6 לתמליל השיחה (ת/35ב), אומרת ש.ש.:

"זה התחיל פעם בשבוע, כאילו כל פעם אחרי קורס משחק. אחר כך זה עבר לקצת פחות. כאילו, לאט לאט זה הידרדר כאילו מבחינת פחות פגישות. והיה שלב שאפילו קלטתי שלא כיף לי איתו. זה היה לפחות פעם בחודש, פעמיים-שלוש בחודש".

בהמשך, כשנתבקשה לנקוב במספר הפעמים המדויק שנפגשה עם המערער, ציינה ש.ש. כי "אני באמת לא יודעת". המערער מבקש ללמוד מדברים אלה כי ש.ש.

מסרה לנעמה כי היא נפגשה עם המערער 10 פעמים, תוך שהוא מפנה לדבריה כי "זה היה" "מגיל 17 עד 17 וחצי" (ת/35ב, עמ' 1). לשון אחר, היות ש.ש. והמערער נפגשו בין פעם לשלוש בחודש למשך חצי שנה, מגיע מספר הפגישות הכולל לכדי 10 בקירוב.

116. כאמור, איני סבור כי מסקנתו של המערער מתיישבת עם דברי המתלוננת. ש.ש. ציינה פרק זמן של כחצי שנה וייחסה לו את המילים "זה היה". בדבריה, נמנעה ש.ש. מלהבהיר מהו בדיוק הדבר ש"היה", והאם במילה "זה" היא מתכוונת לכלל פגישותיה עם המערער, לתקופה שבה ביצע את המעשים נושא אישום זה, או לפרק הזמן שבו התקיים הקורס. בהמשך התקיים בין נעמה לבין ש.ש. הדיאלוג הבא:

ש: הכרת אותו בגיל 17
 ת: כן, קצת לפני 17.
 ש: זה בדיוק כשהתחלת ברייטינג?
 ת: כן. כאילו, התחלתי קורס משחק (ת/35ב, עמ' 1).

מדברים אלה עולה, כי בהתייחסה לפרק הזמן שבין גיל 17 לגיל 17 וחצי, כיוונה ש.ש. לפרק הזמן שהחל בעת שהכירה את המערער, כמורה בקורס, ועד שניתקה את הקשר בין השניים. לדברי ש.ש., הקורס בסוכנות נמשך כחצי שנה, ארבעה חודשים. משהו כזה, ו"במהלך הקורס (...) דיברו על האודישנים ל"שיר שלנו" (...). ואז הוא הציע את העזרה שלו" (ת/35ב, עמ' 1). מדבריה לא ניתן לדעת באיזה שלב של הקורס היא החלה ללמוד אצל המערער באופן פרטי, וכמה חודשים נמשך הדבר במהלך מחצית השנה שבין הגילאים 17-17 וחצי, אלא רק את תדירות המפגשים ביניהם (בין פעם לשלוש בחודש), לאורך הזמן שבו התקיימו. ואמנם, מייד לאחר שסיפרה על תדירות פגישותיה עם המערער, ציינה ש.ש. במפורש כי אינה יודעת בכמה פגישות מדובר בסך הכל.

117. זאת ועוד. בבית המשפט, נשאלה ש.ש. האם לאחר פגישתה הראשונה עם המערער שהתקיימה בביתו, "היו עוד פגישות ביניכם?", והשיבה: "כן. היתה פגישה אחרונה בעצם, זאתי פגישה שהכי זעזעה אותי. נפגשנו בפסח באיזשהו בית קפה" (עמ' 691). מדברים אלה מבקש המערער להסיק כי ש.ש. סיפרה כי התקיימו בין השניים שתי פגישות בלבד: בביתו ובבית הקפה. ואולם, גם מסקנה זו אינה זוכה לביסוס בדבריה של ש.ש. ראשית, הפגישה בביתו של המערער שלגביה נשאלה אם אחריה היו ביניהם עוד פגישות, לא היתה הראשונה. כך, סיפרה ש.ש. על פגישה בבית הקפה ברחוב המסגר שבה דיברו על מונולוגים (עמ' 687). בהמשך, סיפרה על פגישתם הראשונה בביתו

(עמ' 688) ולאחריה, סיפרה כי המערער אמר לה כי תצטרך להופיע בעירום מלא וביקש כי תחשוב על זה. בהקשר זה, נשאלה ש.ש.:

כב' השופטת אמסטרדם: מה זאת אומרת השאיר אותך לחשוב? כשישבת שם?
 העדה: כן. (...) זה יום אחרי שנפגשנו. זה היה באותו יום שהוא ניסה להיפגש איתו, כאילו ללכת איתו ליום עבודה אחר, איזה שהיא תוכנית שראיינה אותו. לפני זה היינו באיזה יום צילומים כאילו לתיק" (עמ' 689-690).

118. מהאמור עולה, שלדבריה של ש.ש., בינה לבין המערער התקיימו פגישות נוספות, האחת – יום אחרי הפגישה המתוארת, ואחרת, ככל הנראה, קודם לכן – "לפני זה היינו באיזה יום צילומים כאילו לתיק". גם דבריה של ש.ש. על הפגישה בבית הקפה בפסח, שהיתה "פגישה אחרונה בעצם" אינם מלמדים כי בין הפגישה האמורה בביתו לבין הפגישה האחרונה לא התקיימו פגישות נוספות. ואמנם, במכתב ששלחה למשטרה (ת/53) סיפרה ש.ש. כי "מאותה פגישה [בבית המערער-ע.פ.] והלאה, כל הפגישות הגיעו בסופו של דבר לשיחות על הטלנובלה" (עמ' 2). משמע, קודם לפגישה האחרונה בבית הקפה התקיימו פגישות נוספות. אין ללמוד, אפוא, מדבריה של ש.ש. כי בין השניים התקיימו שתי פגישות בלבד. מסקנה זו זוכה לעיגון בהמשך דבריה כי "היה בסך הכל משהו כמו ארבע חמש פגישות" (עמ' 692). על רקע האמור, אין למצוא בדבריה של ש.ש. לגבי מספר הפגישות שקיימה עם המערער כל סתירה.

הטלנובלה

119. לטענת המערער, שגה בית המשפט כשלא ראה ליתן משקל לעובדה ש.ש. לא ידעה למסור פרטים על אודות הטלנובלה שלצורך האודישן עבורה עבדה עימו, זולת מספר משפטים מצומצם, הגם שלטענתה, על טלנובלה זו נסבו כל פגישותיהם. גם בטענה זו אין לטעמי ממש. אמנם, ש.ש. ציינה במכתבה למשטרה כי החל מן הפגישה הראשונה בביתו של המערער "הגיעו כל הפגישות לשיחה על הטלנובלה" וכך טענה גם בעדותה (עמ' 692). עם זאת, כפי שעולה מדבריה, שיחות על הטלנובלה – אין משמעותן בהכרח שיחות על התסריט ועל התוכן. גם שיחות על הדברים הסובבים את הטלנובלה, ועל דרך העבודה עליה, עשויות להיחשב מבחינתה של ש.ש. כשיחות "על הטלנובלה". ואמנם, בחינת עדותה של ש.ש. מלמדת כי מרבית הפעמים שבהם תיארה את שיחותיה עם המערער על הטלנובלה, היא לא עשתה זאת בהתייחס לתוכן הטלנובלה, אלא בנוגע לקשיים הכרוכים בהופעתה בסצנת המין (עמ' 692; עמ' 694). כך, למשל, כשנשאלה מה סיפר לה המערער על אודות הטלנובלה, השיבה כי –

”הוא אמר לי שבאודישן אני אצטרך לעשות סצנה שבה אנחנו שוכבים. אפשר לעשות את הסצנות עם תחתונים וחזייה” (עמ' 692).

למעשה, התייחסותה היחידה של ש.ש לתוכן הטלנובלה נוגע לשיחתה הראשונה עם המערער עליה, עת תיאר לה המערער את תוכנה, במטרה לשכנעה לשכב עימו במסגרת ה”חזרות” לתפקיד (עמ' 688-689). כבר בתיאור ראשון זה של העובדות, לאחר מספר משפטים המספקים רקע כללי, מגיע המערער לסוגיית הצורך להתפשט ולשכב, וסוגיה זו – ולא תוכן הטלנובלה, היא אשר עמדה בלב השיחות. אף המערער עצמו, בהתייחסו לטלנובלה, טען כי-

”הסיפור של התסריט היה קוריוז בתוך שיחה, עם שום פוטנציאל של מימוש. אין לסיפור התחלה אין המשך, אין סוף, כי הוא היה סתם קוריוז של אותו רגע ותו לא” (ת/12, עמ' 3).

120. אין, אם-כן, מקום לתמוה על ידיעתה המועטה של ש.ש על אודות התסריט, חרף טענתה כי השניים עסקו בו במרבית החזרות. כפי שכבר צוין, גם בשימוש התכוף שעשה המערער כמעט בכל האישומים שהוטחו נגדו, בטלנובלה הכוללת מגע מיני, כדי להביא את המתלוננות למיטתו בדרכי מרמה, יש כדי לתמוך בטענתה של ש.ש בסוגיה זו, שכן מדובר בדפוס התנהגות עקבי מצד המערער, השולל את טענתו כי מדובר ב”קוריוז של אותו רגע”. דין השגות המערער בשאלה זו להידחות.

האם דיברה ש.ש עם במאי הטלנובלה?

121. בשיחתה עם נעמה, סיפרה ש.ש כי במהלך שהייתה בביתו של המערער, היא שוחחה בטלפון עם הבמאי. עם זאת, התקשתה ש.ש לזכור את פרטי השיחה, ורק זכרה במעומעם כי שמו הוא ”דני, אני חושבת דני. דני. ג'ון. לא יודעת” (ת/35, עמ' 7), וכי הוא שאל אותה שאלות שונות (עמ' 39-40). גם בבית המשפט חזרה ש.ש על דבריה כי שוחחה עם הבמאי בטלפון, וזה שאל אותה שאלות לגבי גילה וכן ”לגבי מי אני, מה, איפה למדתי, מה יותר בכללי” (עמ' 692 לפרוטוקול). ש.ש נמנעה מלציין את דבר השיחה בחקירה המשטרתית. המערער מבקש ללמוד מכך, ומן העובדה שלא עלה בידה לזכור פרטים על השיחה, על כך שעדותה בלתי מהימנה. לחיזוק עמדתו הוא מפנה גם לדברי אימה של ש.ש, שסיפרה כי ביתה אמרה לה שפגשה במאי במהלך נסיעתה עם

המערער לטלוויזיה, שאמר לה "שיש תפקיד, אבל הוא מחפש מישהי מבוגרת יותר" (עמ' 681). המערער מצביע על כך ש.ש.ש עצמה לא סיפרה כי פגשה את הבמאי, ומוסיף כי דבריהן של ש.ש.ש ואימה אינם הגיוניים, שכן אילו גייס אדם נוסף כדי לשכנע את ש.ש.ש לשכב עימו, אין זה הגיוני כי זה היה אומר לה כי היא אינה מתאימה לתפקיד.

122. גם טענה זו – דינה להידחות. שיחתן של ש.ש.ש ושל נעמה התקיימה בחלוף כשנה וחצי מן האירועים. במצב דברים זה, אין לתמוה על כך שלא עלה בידה לזכור פרטיה של שיחת טלפון קצרה שקיימה עם מי שטען שהוא במאי הטלנובלה. לא זו אף זו, כאמור, דווקא הימנעותה של ש.ש.ש מלציין בעלמא פרטים שאינה זוכרת, מעבר לתיאור כללי, והמאמץ שעשתה במהלך העדות להיזכר בפרטים מדויקים יותר, מעניקים תוקף ואמינות לדבריה. אכן, הגם שלא זכרה את הדבר במדויק, ידעה ש.ש.ש לומר כי אפשר ששמו של הבמאי הוא דני, דבר המתיישב עם שמו של המפיק דני פארן (שבמקומות אחרים תואר על-ידי המערער כבמאי), אשר הוזכר, כאמור, על-ידי המערער בעדותו בהתייחס לאישומים האחרים (ראו למשל ת/1, עמ' 5). יצוין עוד, כי גם המתלוננת נושא האישום השני, מ.ש, העידה כי היתה עדה – גם אם פאסיבית – לשיחה טלפונית בין במאי הטלנובלה לבין המערער, דבר שניתן לראות בו מרכיב נוסף בדפוס ההתנהגות הקבוע של המערער, המספק עוד רובד לתמיכה בעדות ש.ש.ש. לטעמי, בדין לא ראה בית המשפט המחוזי לקבוע כי אי אזכור שיחתה של ש.ש.ש עם הבמאי בחקירתה במשטרה, יש בו משום גריעה מאמינותה. ש.ש.ש ציינה את עובדת קיומה של שיחה זו באופן עקבי בשלוש הזדמנויות שונות: בשיחה עם נעמה, בעדותה בבית המשפט וכן במכתב ששלחה למשטרה (ת/53, עמ' 2). מכתב אחרון זה מלמד כי ש.ש.ש לא ביקשה להסתיר את דבר השיחה מחוקרי המשטרה. חזרתה על האמור בשלושה מקומות שונים, ובכלל זה בבית המשפט, בעת שהיתה נתונה לחקירה נגדית, מצביעה על גרסה עקבית וקוהרנטית בנוגע לאירועים שהיו מנת חלקה. את אי אזכורו של פרט זה בעת החקירה המשטרית – עובדה ש.ש.ש לא התכחשה לה, ניתן לתלות במסגרת שבה ניתנה ההודעה ובאופן גבייתה. כך, קיים הבדל בין הודעה שנמסרת כמונולוג או חיבור שאינו מופרע כמעט בשאלות, כדוגמת המכתב שכתבה ש.ש.ש או שיחתה עם נעמה, לבין חקירה משטרית שבה המידע שנמסר מוכוון על-ידי שאלותיו של החוקר שאפשר שיפסחו על היבטים שונים בסיפור המעשה. עוד בע"פ 202/56 פ'קש נ' היועץ המשפטי, פ"ד יא(2) 677, 680 (1957) ציין מ"מ הנשיא, השופט ש"ח חשין, כי ייתכן שהמסגרת שבה ניתנה ההודעה תשפיע על האמור בה –

"אין להתעלם מאופן גבייתה של עדות או קבלתה של הודעה במשטרה. תחילה מספר העד - או מוסר ההודעה

- מה שמספר, ולאחר מכן הוא נשאל שאלות על ידי השוטר-החוקר. בסיפורו הוא מספר מה שנראה לו, לעד, חשוב ביותר ובתשובותיו הוא משיב על שאלות שנראות לו, לחוקר, חשובות ביותר. לפיכך, יש דברים שנודעת להם חשיבות מרובה ושמגלים אחר כך רק במשפט, מתוך החקירה של הפרקליטים, באי כוח הצדדים ושלא הובררו כלל או די צרכם בעת מסירת ההודעה במשטרה. משום כך אין לראות סתירה בעובדה שבמשפט מתגלים מפי העד דברים שלא סיפר עליהם קודם לכן בהודעתו במשטרה, כשיש רגליים להסברו שהוא לא נשאל על כך על ידי השוטר החוקר וכשהמדובר הוא בעניין שלכאורה אינו דרוש לגוף המעשה ואין בו משום הסתר דבר" (ראו גם ע"פ 6643/05 לעיל, סעיף 17).

123. דברים אלה יפים, בשינויים המחויבים, גם לענייננו. לבסוף, לא ראיתי כי בעדות אימה של ש.ש, יש כדי לשנות ממסקנתי. עדות האם התייחסה ליום שבו הצטרפה ש.ש למערער באולפני הטלוויזיה, עובדה שאושרה גם על-ידי ש.ש עצמה (עמ' 689-690). אפשר שהאם, שלא היתה עדה לאירועים, חיברה בין סיפורה של ש.ש על הביקור בטלוויזיה לבין הסיפור על שיחתה עם הבמאי בביתו של המערער. כפי שהוסבר, בלבול או אי דיוק הנופלים במסכת ארוכה של עדות הינם עניין שכיח, ואם אין מדובר במרכיב מרכזי של העדות, יש ליתן לאלה משקל מוגבל. יצוין, כי ש.ש לא עומתה עם הדברים שאמרה האם, ולא נשאלה על כך בחקירתה הנגדית. אינני סבור כי אי בהירות זו, המתייחסת לגרסתה של האם מכלי שני, מצדיקה את התערבות ערכאת הערער בממצאי מהימנות המתייחסים לעדות המתלוננת.

מועד הפגישה האחרונה

124. קושי נוסף שעליו מצביע המערער בדבריה של ש.ש, אשר חייב, לדידו, קביעה כי אין ליתן בה אמון, נוגע למועד הפגישה האחרונה בין השניים. לטענתו, בעוד ש.ש טענה כי היא נפגשה עמו במהלך חופשת חג הפסח ולאחר מכן שוחחה עם בן זוגה לשעבר אורון, שמצדו הלך לשוחח עם אימה על אודות העניין, סיפרה האם כי נפגשה עם אורון בתאריך 14.3.2004 שחל קודם לחופשת הפסח.

גם בעניין זה, לא ראיתי להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי, אשר לא מצא כי יש בדברים כדי לפגום באמון שיש לייחס לגרסתה של ש.ש. בקצרה ייאמר עוד, כי אף בחינת לוחות הזמנים שעליהם מצביע המערער, לגופו של עניין, מעלה כי התמיהה שעליה הוא מבקש להצביע – לא תמיהה היא, שכן מדברי אימה של ש.ש עולה כי הפגישה שקיימה ביום 14.3.2004 היתה עם מחנך כיתה של ש.ש ולא עם

אורון (עמ' 673-674), ובדבר זה אין כדי לסתור את הטענה כי אורון נפגש עימה לאחר פגישה של ש.ש עם המערער בחופשת הפסח.

שיחת הטלפון בין ש.ש לבין המערער

126. לטענת המערער, שגה בית המשפט כשראה בשיחת הטלפון המוקלטת בינו לבין ש.ש פרט ראייתי נוסף התומך באשמתו במעשים שייחסה לו ש.ש. לדבריו, שיחת הטלפון מצביעה על כך ש.ש אינה דוברת אמת. לאחר שבחנתי את תמליל השיחה בין ש.ש לבין המערער (ת/336), לא ראיתי להתערב בקביעת בית המשפט כי תגובותיו של המערער "מוזרות ומלמדות על כך שהוא מנסה להתחמק" (עמ' 199 להכרעת הדין) ויש לזקוף אותן לחובתו. במהלך השיחה, נאמרו בין המערער לבין ש.ש הדברים הבאים:

ש.ש: מצד אחד מאוד חשוב לי להיכנס לזה, ואני מניחה שאתה הבנת את זה (...) מצד שני כאילו קצת נרתעת ממך בפגישה האחרונה שהיתה.

חנן: אז אני לגמרי אחר עכשיו. היו לי אז, תראי, אני כשאני מתלהב ממה שהו ואני יש לי איזה רעיון בראש, אני הולך עליו (...)

ש.ש: לא, כי הקטע שאתה אמרת לי – חנן: לא חשוב מה שאמרת ליך. מה שאני עכשיו אומר לך זה חשוב. בינתיים עברה שנה.

ש.ש: לא, השאלה היא אם כאילו זה לא עניין של אודישנים כמו שאמרת לי אז – חנן: לא, לא, לא, לא.

ש.ש: שנשכב וכל אלה. חנן: לא, לא, לא, לא. ממש לא. ממש לא (...)

ש.ש: זה בעיקר מה שהפחיד אותי. כי אתה זוכר שאז אתה אמרת לי ש- חנן: היה איזה רעיון, היה איזה רעיון לעשות משהו. כן ש.ש: לא כי אתה ממש אמרת לי חזרות. לשכב. חנן: לא, לא, לא, לא, לא.

ש.ש: לשכב. חנן: לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, או שלא הבנת אותי נכון, או שלא הסברתי אותי נכון, או שאני לא יודע מה.

ש.ש: לא חנן, לא, באמת דוגרי, אתה- חנן: תקשיבי רגע (...) אני עכשיו צריך להיכנס להצגה (...) אם את רוצה לדבר איתי, אם את רוצה להיעזר בי, תגידי לי. אנחנו ניפגש בבית קפה, נדבר ונראה מה לעשות. אם את חושבת שזה מיותר, אז עזבי את זה, לא מוכרחים.

ש.ש: אני אישית מאוד רוצה, אני פשוט מפחדת שלא יקרה מה שאז- חנן: תקשיבי. את נכנסת לדברים שהם לא לעניין כרגע. אני אומר לך- מאיפה את מדברת עכשיו?

ש.ש: מהבית.

חנן: (...) אני גם אז התכוונתי לעזור לך, לא התכוונתי לשום דבר חוץ מזה. אם את חושבת שאני יכול לעזור לך, אז תקבעי איתי פגישה (...) אנחנו ניפגש בבית קפה בלונדון מיניסטור, לא יודע באיזה מקום שאת מכירה אותו (..) את רוצה לבוא עם ההורים, כמו שאז באת עם ההורים?

ש.ש: מתי באתי עם ההורים? (...)

חנן: באת עם אבא שלך.

ש.ש: אה, הוא הביא אותי. הוא לא היה איתי.

חנן: כן בסדר. הוא יכול לשבת איתנו הוא יכול. זה לא סוד. אין בינינו שום סודות."

127. עינינו הרואות, שיחתם של המערער וש.ש, התאפיינה – ברובה – בניסיון מצד המערער לשכנעה כי השתנה ולא יחזור עוד על התנהגותו. גם אם בנקודה מסוימת מייחס המערער לש.ש אי הבנה באשר להצעתו לשכב עימה כחזרה לקראת מבחן הבמה, הרי ככלל, מבקש הוא כי תניח לעבר ותתמקד באפשרות שיעבדו יחד בעתיד. בשיחה ניכרת רתיעה מצד המערער, לדבר נכוחה על הדברים שאירעו, ואולי אף חשש מהאפשרות שהשיחה מוקלטת, ואולם כמה מאמירותיו מבטאות תחושת אשם מצדו בזיקה למעשים המיוחסים לו בגדר האישום. כך, אמירתו כי "אני לגמרי אחר עכשיו" וכי "לא חשוב מה שאמרתי לך. מה שאני עכשיו אומר לך זה חשוב. בינתיים עברה שנה", אינה מבטאת הסתייגות מדבריה של ש.ש כי במהלך פגישותיהם בעבר הוא ביקש לשכב איתה, וכמוה אמירתו כי "את נכנסת לדברים שהם לא לעניין כרגע", שאין בה התנערות מדבריה של ש.ש או התכחשות להם, אלא רק אי רצון לנבור בהם במסגרת השיחה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, לאורך כל השיחה ניכר חשש מצד המערער להתבטא בחופשיות, ובין היתר הוא אומר לש.ש כי "לא צריך בטלפון"; הוא קוטע אותה כמעט בכל פעם שהיא חוזרת על דברים בעלי הקשר מיני שלטענתה אמר לה בעבר, ובשלב מסוים אף מבקש לקטוע את השיחה; ולקראת סוף השיחה הוא מברר מהיכן היא מדברת. בנוסף, בעוד שבתחילת השיחה מציע המערער לש.ש כי ייפגשו בבית קפה, בהמשכה, לאחר שהיא שבה על חששותיה, הוא מנסה להפיגם בהציעו כי תבוא לפגישה עם הוריה, כפי שהציע גם באירועים קודמים. גם את הצעתו כי יתאמנו במקום שתבחר המתלוננת – שדומה לה הועלתה גם באישום השלישי – יש לראות כניסיון לרכוש מחדש את אמונה שאבד. גם כאן נחשף דפוס פעולה של המערער, אשר כל אימת שמתערער אמונן בו של הנשים הצעירות שעמן הוא מבקש לשכב, הוא מעלה הצעות שונות המקהות, לכאורה, את ה"עוקץ", ביודעו כי הן אינן ישימות. לא ראיתי, אפוא, עילה להתערב במסקנה שאותה הסיקה הערכאה הדיונית מן השיחה המוקלטת.

מספר הפעמים שבהם ביקש המערער מ.ש.ש כי תנשקו

128. סתירה אחרונה בדבריה של ש.ש, שלה טען המערער, היא זו שבין דבריה בשיחתה עם נעמה כי "כל פעם כאילו נגיד היה תופס אותי, תני לי נשיקה" (ת/35ב) לבין דבריה בבית המשפט כי היתה רק פעם אחת שהמערער ביקש כי תנשקו (עמ' 748). כשנשאלה ש.ש לפשר הסתירה, טענה כי "אני לא יודעת על מה את מדברת (...). יכול להיות שהתכוונתי לקטע שהוא צחק על זה כל פעם". סבורני כי בדין לא מצא בית המשפט כי בפער זה יש כדי לשמוט את הקרקע מתחת גרסתה של ש.ש. בנסיבות מתן העדות, שניתנה על-ידי מתלוננת בנוגע לאירוע מיני שהותיר בה חותם, והתרחש פרק זמן משמעותי קודם לכן, אין מניעה כי יזוקק הקו העקבי והאחיד שעליו שמרה לאורך עדותה בנוגע לאירוע זה, שממנו מצטיירת תמונה ברורה ש.ש לא ניסתה להגדילה או להעצימה, אלא רק לספר אותה כהויתה.

החלק העובדתי – סיכום

129. נתתי דעתי לסתירות ולתמיהות העיקריות שעליהן הצביע המערער. כאמור, מסקנתי היא כי מרביתן – לא סתירות או תמיהות הן. בהיבט שבו נמצאה אחיזה לתהיות שהעלה המערער, הבהרתי את הטעמים שבגינם אין בדבר כדי לפגום באמינות העדות בכללותה. לא ראיתי, אפוא, להתערב בממצאי העובדה של הערכאה הדיונית.

העבירה שבה הורשע המערער

130. בגין מעשיו, הורשע המערער בעבירה של ניסיון למעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, לפי סעיף 348(ד)(1) ו-25 לחוק העונשין. יצוין, כי בעוד השופטת ר' לבהר שרון נקבה בעבירה זו בהכרעתה, קבעה השופטת י' אמסטרדם בהכרעת דינה כי ההרשעה היא בעבירה של מעשה מגונה, ולא בעבירת הניסיון, ואילו השופט א' טל לא נדרש להכרעה בין השתיים. משניאותה התביעה להסתפק בעבירה של ניסיון למעשה מגונה, ההכרעה הנדרשת מוגבלת אפוא לעבירת הניסיון. יצוין עוד, כי נוכח אי הסכמתה של ד.מ לביצוע המעשה, ביקשה התביעה להרשיע את המערער בעבירה של ניסיון לביצוע מעשה מגונה שלא בהסכמת המתלוננת, לפי סעיפים 348(ג) ו-25 לחוק העונשין. לטעמי, אין מקום להמיר את סעיף העבירה לזה המבוקש על-ידי התביעה כעת. לשם הרשעה בעבירת הניסיון יש להוכיח, בין היתר, את היסוד הנפשי הנדרש לעבירה המוגמרת וכן את היסוד הנפשי לביצועה של עבירת הניסיון עצמה, קרי, מטרה לבצע

את העבירה (ראו ע"פ 5150/93 טריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2) 183 (1994); יורם רבין ויניב ואקי דיני עונשין 443-439 (2008) (להלן: רבין ואקי)). על המטרה ניתן ללמוד, בין היתר, מהתנהגותו של מבצע העבירה. התנהגותו של המערער, שעצר את מעשיו כש.ש. הביעה אך התנגדות מינורית להם, מלמדת שמלכתחילה הוא לא ביקש להשלים עבירה שכוללת מרכיב של היעדר הסכמה. תחת זאת, ביקש המערער להשלים עבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, שאינה כוללת מרכיב של התנגדות. התנגדותה של ש.ש. לביצוע המעשה קטעה את ביצוע העבירה בטרם הושלמה. לפיכך, העבירה הרלוונטית למעשה זו, שבה יש להרשיע את המערער היא זו של ניסיון לבצע מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות.

131. לטענת המערער, שגה בית המשפט המחוזי בהרשיעו אותו בעבירה זו, באשר "לכל היותר דובר בנשיקה שסורבה" אשר "אין בה כדי להוות כל "התנהגות לקראת מטרה עבריינית קונקרטית". ברור כי מאחורי טענה זו הלוכשת אופי "משפטי" עומד ביטוי נוסף להשגותיו העובדתיות. לפי קביעת בית המשפט המחוזי, שאותה אני מאמץ, המערער לא הסתפק אך בבקשת נשיקה, אלא התקרב אל ש.ש. קירב אותה אליו כשהוא אוחז בגבה, ואמר לה "תני לי נשיקה, אני רוצה לראות איך את מנשקת". זאת עשה בנצלו את מעמדו, ואת אמונה של ש.ש. בו, הן כאדם בעל מוניטין, הן כמי ששימש אך לא מכבר המורה שלה ובעת האירועים הדריך אותה באופן פרטי. לאחר שסירבה, המשיך המערער להפעיל עליה לחץ וללעוג לה כי בדרך זו לא תתקדם מקצועית (עמ' 690). בפגישה הבאה, עת נסעה עימו לאולפני הטלוויזיה, הוסיף המערער ללגלג על סירובה של ש.ש. להתנשק עימו, וטען כי היא "משתפנת" (עמ' 691, שורות 1-2). התנהגות זו בלבדה את ש.ש. ועוררה בה תהיות: "מצד אחד נבהלתי מהסיטואציה, לא ציפיתי שזה יגיע. ומצד שני אמרתי אולי אני באמת לא הגיע לי התחום הזה" (עמ' 691, שורות 4-7). על כל זאת יש להשקיף בשים לב לפער "המקצועי" ביניהם, במיוחד כפי שזה השתקף בעיניה של ש.ש., שסיפרה כי לאחר שהמערער הציע לה ללמוד אצלו באופן פרטי "אני הכי שמחתי בעולם (...). ומאוד התגאיתי בזה" (עמ' 688).

132. מסקירה זו עולה, כי המערער עשה שימוש במעמדו המקצועי, כפי שזה נתפש על-ידי ש.ש., ובניסיונו, כבסיס להצדקת בקשתו כי תנשק אותו. אין לראות במכלול מעשי המערער, שעליו יש להשקיף במיוחד, אך בקשה תמימה לנשיקה, אלא ניסיון להביא את ש.ש. לנשקו אגב הפעלת לחץ, לפני ובדיעבד, ומגע פסי שכלל אחיזה בגופה והתקרבות אליה, הכל באופן חד ופתאומי. בית-משפט זה הכיר בעבר במעשה נשיקה כמעשה מגונה, כשזה בוצע לשם סיפוק מיני (ע"פ 190/58 סלאם נ' היועץ

המשפטי לממשלה, פ"ד יב(3) 1847, 1848 (1958); ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף 24 (לא פורסם, 13.5.2009); השוו גם לעש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקו, פ"ד נז(2) 312, 330 (2003). מעשי המערער בענייניו קירבו את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת, היא העבירה של מעשה מגונה, שאילו הושלמה היתה מתבטאת בנשיקה שאינה תוצאה של הסכמה חופשית, אלא של ניצול יחסי מרות. גם לפי המבחן הנוסף שמקובל בפסיקה, אשר זכה לכינוי "מבחן החד משמעיות", סבורני כי ניתן לומר כי במעשיו של המערער היה כדי לגלות בצורה חד משמעית את כוונתו הסופית בנוגע לשאיפתו להשלים את ביצועה של עבירה זו ולנשק את המערערת על מנת להביא עצמו לגירוי או לסיפוק (ראו ע"פ 7894/03 ג'אבר נ' מדינת ישראל, סעיף 37 (לא פורסם, 18.2.2008); ע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ברויאר, סעיף 6 (לא פורסם, 23.11.2006); מרים גור-אריה "על ההבחנה בין הכנה לבין ניסיון" משפטים לב 505 (2002); רבין וואקי, בעמ' 425-433). בצד זה, מתקיים במערער היסוד הנפשי הנדרש לשם גיבוש עבירת הניסיון, הכולל את היסוד הנפשי הנדרש לעבירה המוגמרת, וכך מטרה להביא להשלמתה של עבירה זו. המערער היה מודע ליחסי המרות שבינו לבין המתלוננת, וניצל את מעמדו כדי להביאה באמצעי לחץ לנשקו. למערער גם היו רצון וכוונה להביא להשלמת ביצוע העבירה, ולספק את עצמו מבחינה מינית, דבר הנלמד, בין היתר, בהקשר המיני שהעניק המערער עצמו לנשיקה, כאקט של היפתחות והסרת חסמים, בנגיעתו בגופה של ש.ש. ובלחץ הכבד שהפעיל עליה שתיעתר לבקשתו.

יש לדחות, אפוא, את הערעור נושא אישום זה, על כל חלקיו.

(1) האישום השישי

133. כמו במרבית האישומים האחרים, גם הרשעתו של המערער באישום זה נסמכה על ממצאי מהימנות, הן בנוגע לעדותה של א.ש, שזכתה לאמון, הן באשר לעדות המערער, שנקבע כי היא "מתחמקת". אתייחס בקצרה לכמה מטענותיו המרכזיות של המערער.

הסכמת א.ש והוריה למעשים

134. לטענת המערער, המעשים שיוחסו לו לא חרגו מן הדברים שלהם הסכימו א.ש והוריה בפגישתם עימו בבית הקפה, ובכך יש כדי לשלול את פליליותם.

יש לדחות טענה זו. לדברי א.ש, במהלך הפגישה בינה והוריה לבין המערער, אמר האחרון כי "הדבר היחיד שיכול להיות שם גרוע בטלנובלה זה שאני או נשיקה או עם חזייה ותחתונים" (עמ' 795). דברים אלה לא העניקו למערער "כרטיס פתוח" לעשות בא.ש כרצונו. כל שנאמר בהם הוא שאפשר שתפקידה בטלנובלה, שבה ייעד המערער לא.ש תפקיד מרכזי, עלול לחייב אותה להופיע בחזייה ובתחתונים ולהתנשק עם השחקן שיופיע מולה. עובדותיו של אישום זה חורגות מדברים אלה באופן חד. המערער הפעיל על א.ש לחץ כדי שתחליף בגדים מולו, כשהוא מנמק זאת בצורך "להתרגל" לקוצר הזמן המאפיין את העבודה בתחום ובנורמה הקיימת בו לעשות כן (עמ' 802). בקשתו של המערער כי א.ש תחליף בגדים מולו לא היתה חלק מהתפקיד שיועד לה בטלנובלה, אלא פעולה "סטנדרטית" לכאורה, שלא נגעה לתפקיד זה או אחר ונועדה, באופן כללי, "לחסוך זמן". יתרה מכך, א.ש החליפה את בגדיה בעוד המערער שוכב על המיטה לאחר שיצא מן המקלחת, כשרק חלוק לגופו והוא מתבונן בה (עמ' 802). מצב דברים זה, בודאי חרג מן האופי "המקצועי" שבו הוצגו הדברים להוריה של א.ש, ולבטח נעדר כל קשר לתפקיד המובטח בטלנובלה. אמירתו של המערער – שעליה העידה א.ש – כי עליהם להיפגש בביתו "בגלל שהוא לא רוצה שאם יהיה איזה משהו, שהם לא יבינו את זה לא נכון (...)" אולי הם מהדור הישן והוא לא רוצה שהם לא יבינו לא נכון מה שיקרה" (עמ' 795), מלמדת על מודעותו לכך שדרישותיו מא.ש אינן דרות בכפיפה אחת עם ההסכמות עם הוריה. הוא הדין גם לגבי דבריו להוריה כי לכל היותר תצטרך להתנשק עם השחקן שיופיע מולה. כיצד דברים אלה מתיישבים עם בקשתו של המערער כי א.ש תנשקו בתום החזרה, לחצו עליה כי לא תסתפק בנשיקה בלחיו, ופתיחת הפה על מנת להעמיק את הנשיקה? למערער פתרונים.

המסרון ששלחה א.ש למערער

135. לטענת המערער, המסרון ששלחה א.ש אליו מלמד כי היא לא נשקה על שפתיו. גם טענה זו – דינה להידחות. לאחר שקראה את הכתבה הראשונה על אודות מעשי המערער בעיתון "ידיעות אחרונות", שלחה א.ש למערער מסרון בזו הלשון:

"קראתי את הכתבה המלאה ואני בשוק כמה שהסיפורים שלך נראו כל כך אמיתיים. עשית לכולנו אותו דבר. נתת לחשוב שבלי סקס ולהיחשף בגוף לא נגיע לשום מקום וכמו לכולן גם לי היית אומר, לא מגיע לי נשיקה. רק שאני לא כמו האחרות. לא מוכנה להוריד עצמי את הכבוד בשביל חלום – להתפרסם. מי שמבשל לעצמו אוכל לעצמו אתה גרמת לזה ורק מקווה שיענישו אותך

כמו שמתאים לך כי בניגוד אליי הרסת את הילדות לכמה בנות" (ת/39).

136. אין ללמוד מן האמור במסרון את שמבקש המערער להסיק ממנו. ראשית, תוכן המסרון לא ביקש לתאר את השתלשלות האירועים או למצות את מלוא טענותיה של א.ש. מדובר בהודעת טקסט תמציתית, המבקשת – על פי רוחה – להעביר מסר של כעס והתרסה, ולא לשמש "כתב אישום" המפרט את מלוא הטענות. שנית, דבריה של א.ש במסרון אינם רומזים כי לא נשקה למערער על פיו. דבריה כי "נתת לחשוב שבלי סקס ולהיחשף בגוף לא נגיע לשום מקום" וכי היא אינה כמו "האחרות" מלמדים כי בניגוד לכמה מן האחרות שעליהן קראה בעיתון, אשר שכבו עם המערער (ראו ת/89), נמנעה א.ש מלשכב עימו. אין בהן כדי ללמד דבר על השאלה אם נשקה למערער, שהרי נושאו המרכזי של המסרון הוא "סקס ולהיחשף בגוף", דבר שאותו אין חולק כי א.ש לא עשתה. יתרה מכך, תוכן המסרון דווקא מחזק את אמינותה של א.ש ומעצים את תוקפם של דבריה. א.ש לא התכוונה לפנות למשטרה בעקבות מעשי המערער, שכן לדבריה "הוא לא עשה לי משהו שזה ממש גרוע אבל אחרי שראיתי את הכתבה אז הבנתי שזה יכול היה לקרות לי ושזה באמת היה משהו רע (...)" כי אני חשבתי כמו שהוא אמר שככה צריך באמת להיות (...). לא רציתי להתלונן כדי שההורים שלי לא יתאכזבו ממני שהם נתנו אותי בידיים שלו" (עמ' 814-815). גם לאחר פרסום הכתבה על אודות מעשי המערער בעיתון "ידיעות אחרונות", לא חשבה א.ש להתלונן. תחת זאת, שלחה לו את המסרון האמור, כמעשה של מחאה וקריאת תגר. רק מאוחר יותר, כאשר חוקר המשטרה, סנ"צ גרוסמן, בדק את הודעות הטקסט שהיו במכשיר הסלולארי של המערער, נמצא גם מסרונה של א.ש. העובדה שמסרונה של א.ש, שלא חפצה להתלונן נגד המערער, יועד לעיניו של המערער בלבד, מעידה על אותנטיות האמור בו, ועל כך שהיא לא ביקשה להבאיש את שמו באמצעותו או להגדיל את חומרת מעשיו.

טענות המערער בדבר שקרים שסיפרה א.ש

137. לטענת המערער, שגה בית המשפט כשלא העניק משקל לדבריה של א.ש כי שיקרה לאימה, לבן זוגה ולו בהזדמנויות שונות (ראו עמ' 800 ; 807), ולא הסיק מכך כי אין ליתן בה אמון. גם טענה זו אין לקבל. א.ש שהיתה בעת האירועים כבת 15.5, נקלעה למצב בלתי אפשרי שבו היא משמשת מוקד לשלושה צירים של לחץ: האחד, מצד המערער שדחק בה להחליף בגדים מולו ולנשקו, וכן להיפרד מבן זוגה, לכאורה מטעמים מקצועיים; השני, מצד בן זוגה שלא הרשה לה ללבוש בגדים חשופים ולא רווה נחת מאופיים הבלתי שגרתי של החזרות (עמ' 797). השלישי, מצד הוריה, שאותם לא רצתה לאכזב. לשלושת הצירים מצטרף ציר לחץ רביעי, פנימי, שמקורו בחלומה

של א.ש להצליח בעולם הבידור ולהפוך ל"מפורסמת". בנסיבות הדוחקות שבהן היתה, כשכל צד "מושך לכיוון אחר", ביקשה א.ש לרצות את כל הסובבים אותה, לא להכעיס ולא לאכזב, ועל רקע זה ביכרה שלא לומר אמת לאימה, לבן זוגה ולמערער בהזדמנויות שונות. איני סבור כי יש להסיק מכך דבר לגבי האמינות שיש לייחס לדבריה בנוגע למעשי המערער. דווקא בדברים אלה, וביניהם באמור במסרון, נתנה א.ש לראשונה דרור לתחושותיה האותנטיות, ולא ביקשה לעמוד בציפיותיו או להשביע את רצונו של איש. חשיפת הדברים גם קטעה את רצף השתיקה ואי אמירת האמת, ואפשרה לא.ש להפסיק לעשות "שקר בנפשה" ולחשוף בפני סובביה את המתחרש בתוכה. עדותה של א.ש בפני בית המשפט היתה רציפה, ברורה וקוהרנטית, ולא ראיתי להתערב במסקנתו של בית המשפט כי יש ליתן בה אמון מלא.

138. על רקע זה, יש גם לראות את טענותיו של המערער בדבר פערים בין עדותה של א.ש בשאלת הנשיקה שנתנה לו, לבין עדות אימה ואחותה בנושא זה. כך, אחותה של א.ש, מ.ש, העידה כי א.ש סיפרה לה כי -

"לפני שהיא באה לצאת הוא (...) אמר לה: מה ככה את הולכת בלי לתת לי נשיקה? אז היא אמרה לו שיש לה חבר וזה מה שאני יודעת שהוא אמר לה שחבר זה לא, זה לא כל כך טוב, הוא ימנע ממנה להתקדם, ואז היא אמרה שהיא פשוט מיהרה לצאת מהאוטו (...) ואמרתי טוב א.ש, אולי זה, אולי לא הבנת נכון אולי. ואז היא אמרה שפשוט היו עוד כל מיני קטעים שהיא לא, לא מעוניינת לדבר עליהם ועזבתי אותה" (עמ' 789).

א.ש, אשר כפי שהעידה "הגעילה את עצמה" בנשקה את המערער, חשה רתיעה מלספר על אודות העניין. מלכתחילה, היא נמנעה מלספר על תוכן פגישותיה עם המערער לאביה שהסיע אותה לביתה מן ה"חזרות" (עמ' 798), וגם לאחר אירוע הנשיקה, לא סיפרה להוריה על ההתרחשויות, הגם שנשאלה על כך (עמ' 805). נוכח תחושותיה בנוגע לאירועים, שעליהן עמדנו בפירוט, אין להתפלא שא.ש נמנעה מלספר לאחותה את החלק שלגביו חשה את התחושות הקשות ביותר, והסתפקה ביתר הפרטים תוך שהיא מציינת כי יש "קטעים" נוספים שהיא אינה מעוניינת לדבר עליהם. אין לזקוף, אם-כן, לחובתה של א.ש את הימנעותה מלספר על הנשיקה לאחותה. דברים אלה יפים גם לגבי עדות אימה.

השפעתן של נעמה ושל המתלוננות האחרות על עדותה של א.ש.

139. לשיטת המערער, שגה בית המשפט כשלא נתן דעתו לטענתו כי בעובדה שא.ש מסרה את תלונתה למשטרה לאחר ששוחחה עם הוריה וקראה את הכתבה ב"ידיעות אחרונות", יש כדי לפגום באמינות תלונתה.

גם טענה זו – דינה להידחות. המערער לא הביא כל אינדיקציה לכך שתלונתה של א.ש הוגשה בעקבות קריאת הכתבה. הכתבה אמנם לא הותירה את א.ש אדישה, ובעטיה נשלח המסרון שבעקבותיו הגיעה המשטרה אל א.ש, ואולם, גם לאחריה נמנעה א.ש מלבוא בתלונה נגד המערער פרי יוזמתה שלה. אשר לתוכן המסרון – ככל שתוכן זה, שהיה לאקוני בכל הנוגע למעשיו של המערער, הושפע מקריאת הכתבה, היה זה על מנת לבדל בין האירועים שתוארו בכתבה לבין האירוע הרלוונטי לא.ש, שטענה כי היא "לא כמו האחרות", ולא כדי לייחס מעשים שנגעו למתלוננות אחרות – אליה. אפשר אמנם שקריאת הכתבה בעיתון הזכירה לא.ש את האירועים שחווה, ואולם, לא היה בכך כדי "לשתול" בעדותה דברים שלא אירעו לה עצמה (עמ' 384). המערער גם לא הצביע על קווי דמיון ברורים בין הסיפורים שבעיתון לבין סיפורה של א.ש, שיכולים היו לספק ראייה נסיבתית להשפעה מן הסוג שלה טען. דין הטענה, אפוא, להידחות.

האם מעשהו של המערער עולה כדי מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות

140. לטענת המערער, משהסתיים הקורס שבמסגרתו הדריך את א.ש בסוכנות השחקנים, לא התקיימו בין השניים עוד יחסי מרות, אלא יחסים עסקיים שבגדרם לא התקיים אצל א.ש כל חשש מפניו. בשאלת קיומם של יחסי מרות עסקנו זה מכבר כשדנו באישום השני. כפי שהוסבר, המונח 'מרות' אינו מוגבל ליחסים של מעסיק או ממונה ישיר בלבד, והוא כולל גם יחסי השפעה, סמכות או מרות עקיפה. לעניין זה, אין הכרח שהמרות תתבטא במורא או בחשש מצד זה המצוי בעמדת נחיתות. הדבר יכול לנבוע גם מיחסי מרות שהסתיימו באופן פורמאלי אך גיננוני ההתנהגות ו"המרחק" שאפיינו אותם, מוסיפים לעמוד. השפעתו של בעל המרות במצבים שכאלה, גורמת לפרט שמנגד לפעול כמצוותו מתוך הערכה, רושם ויראת כבוד, ואולי אף מתוך הרגל, היוצרים אמון בתוקף המקצועי של הדברים הנאמרים, ומחלישים באופן משמעותי את רצונו החופשי של "הכפוף". התוצאה דומה למצב שבו קיימים יחסי מרות פורמאליים – ההסכמה הניתנת הינה "טכנית", ואין לייחס לה משקל, שכן היא תוצאת ניצול לרעה של יחסי

הכוחות, ולפיכך שולל הדין הפלילי את תוקפה המשפטי (ראו ע"פ 10489/06 עופר נ' מדינת ישראל, סעיף 46 (לא פורסם, 14.10.2010); עניין נוי, בעמ' 184).

141 בדומה לטיב היחסים שהתפתח בין המערער לבין המתלוננת נושא האישום השני, גם בנוגע לאישום זה, אין בהסכם לחלוקת רווחים בין השניים כדי להשליך על שאלת קיומם של יחסי מרות ביניהם. המפגשים בין השניים בבית המערער לא היו אלא המשך ישיר של הקורס, והם נועדו להעמיק את ידיעותיה של א.ש ולהכינה לקראת אודישנים. באמצעות המסגרת הפרטית, ביקשה א.ש לספוג מיכולותיו של המערער, וללמוד ממנו. א.ש אף ראתה במערער מפתח להגשמת חלומה "להיות מפורסמת" –

"אני נורא כבר שמחתי באותו לילה לרעיון הזה שבכלל
אני הולכת להיות מפורסמת ומישהו מפורסם עוזר אז
בכלל אני מפורסמת. אז יום למחרת כבר התקשרתי אליו
ואני אמרתי לו שאני רוצה להיפגש" (עמ' 793).

142. בהמשך, חשה א.ש התרוממות רוח בעקבות המחמאות שהרעיף עליה המערער, והאמינה כי הדבר משמש אינדיקציה לסיכויי הצלחתה (עמ' 799-800). ואמנם, מעשיה בעת ששהתה אצלו, ובכלל זה נכונותה להחליף בגדים מולו לאחר שהשתכנעה בטעמיו, כמו גם לנשקו על שפתיו לאחר החזרה, הם כולם ביטוי לפער זה ולכוחו והשפעתו של המערער על א.ש. נכון הוא, כי לא בכל הקשר פעלה א.ש כמצוותו של המערער. כך, למשל, כשהמערער יעץ לה להיפרד מבן זוגה "התעצבנתי על זה שהוא אומר לי מה לעשות. אני אחליט מה העניינים שלי, לא הוא" (עמ' 801). עם זאת, בהקשר זה מדובר בכניסתו של המערער לתחום מובהק של חייה האישיים של א.ש, ואין בו כדי להשליך על מרותו המקצועית עליה. בנוסף, חרף דבריה אלה, במהלך תקופת לימודיה אצל המערער נקלעה א.ש לריב עם בן זוגה ואף שיקרה בנוגע לשאלת המיקום שבו מתקיימים החזרות, ומכאן שספק אם לדברי המערער בדבר בן זוגה לא היו כל השלכות על התנהגותה. מכל מקום, השתלשלות האירועים בעניינה מלמדת כי נוכח דפוס היחסים של מורה-תלמיד, שראשיתו במסגרת פורמאלית, והמשכו בדפוס יחסים דומה, גם אם במסגרת שונה, ראתה א.ש במערער סמכות מקצועית שיש לפעול לפי הוראותיה, וגורם שמחזיק בידיו השפעה ניכרת על הקריירה שלה ועל חלומה להתפרסם, והיתה מוכנה ללכת כברת דרך ולפעול לפי הוראותיו. בנסיבות העניין, יש לדחות, אפוא, את הטענה כי בין המערער לבין א.ש לא התקיימו יחסי מרות.

143. לטענת המערער, שגה בית המשפט קמא כשקבע כי פתיחת פיו בעת שא.ש נשקה לו על שפתיו עולה כדי מעשה מגונה. לדבריו, א.ש היתה זו שרכנה אליו כדי לנשקו, והוא לא נשק לה בחזרה, אלא רק פתח את פיו.

יש לדחות טענה זו. המערער לחץ על א.ש כי תיתן לו נשיקה החורגת מזו שנתנה לו על לחיו. א.ש, שרצתה להביא את הסיטואציה לקיצה, נעתרה באי רצון לבקשה, ורכנה לעבר המערער על מנת לנשקו קלות. המערער, שלא הסתפק בנשיקה צנועה זו, ביקש להעמיקה, ובאופן מפתיע ובלא התראה, פתח את פיו לרווחה לעבר שפתיה. כאמור, בית-משפט זה הכיר בעבר במעשה נשיקה כמעשה מגונה, בנסיבות שבהן הוכח כי הוא בוצע לשם סיפוק מיני. בענייננו, כפה המערער על א.ש נשיקה מסוג שונה לחלוטין מזה שביקשה לתת. בפתחו את פיו בדיוק ברגע שבו נשקה לו א.ש על שפתיו, משל ביקש "ללכוד" את פיה בתוך פיו, ביקש המערער להמיר נשיקה ידידותית מינורית בנשיקה בעלת אופי מיני, הכל על מנת לספק עצמו ולתת ביטוי לדחפיו ויצריו. בכך הוכח קיומו של מעשה מגונה.

לסיכום הדברים, לא ראיתי להיעתר לטענות המערער גם בנוגע לאישום זה.

(ז) שימוש באישומים שהתיישנו לצורך הוכחת מעשים דומים ושיטה

144. לטענת המערער, שגה בית המשפט בשימוש שעשה בעדויות בדבר מעשים שהתיישנו לצורך הוכחת "מעשים דומים". בית משפט זה נדרש בעבר לשאלת השימוש בעדויות הנוגעות למעשים שחלה עליהם התיישנות לעניין הדוקטרינות בדבר "מעשים דומים" ועדות שיטה. בע"פ 9657/06 הנ"ל, נתגלעה מחלוקת בין שופטי ההרכב בסוגיה זו. השופט לוי בהסכמת השופט ג'ובראן, סבר כי הטעמים העומדים בבסיס מוסד ההתיישנות, אינם חלים כאשר העדות על המעשים שהתיישנו מובאת במסגרת עדות שיטה או עדות בדבר "מעשים דומים". לדבריו, אין מדובר בענישת העברייני על המעשים שהתיישנו, אלא בחיזוק עדות אחרת העוסקת במעשים שלא התיישנו; האינטרס הפרטי של העברייני אינו מצדיק הימנעות מעדות כזו, שהרי ממילא מתנהל נגדו משפט בשל מעשים שלא התיישנו; וכך העדות נועדה רק לסייע או לחזק עדות עיקרית שעניינה במעשים שלא התיישנו, ומשכך אין לומר כי האינטרס בדבר גילוי האמת נפגע (סעיף 24 לפסק הדין). לעומתם, סבר חברי השופט גרוניס, כי הקביעה של

מחסום התיישנות יוצרת חזקה המתקרבת לכדי חזקה חלוטה באשר להשלכה של חלוף הזמן לגבי כוחן של ראיות, וכוחה של חזקה זו יפה באותה המידה גם לעניין עדות שיטה או עדות על "מעשים דומים" (סעיף 2 לפסק דינו; ראו גם ע"פ 3215/07 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיפים 32-36 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן (לא פורסם, 4.8.2008); ע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל, סעיף (ה) (5) לפסק דינו של השופט א' רובינשטיין; וחוות דעתו של השופט א' גרוניס (לא פורסם, 15.9.2005)). בענייננו, בחינת הכרעת דינו של בית המשפט קמא מלמדת כי הגם שלשם הוכחת אשמתו של המערער, נעשה שימוש בעדויות על מעשים שהתיישנו, די היה, למעשה, ביתר הראיות, ובכלל זה בעדויות בדבר "מעשים דומים" הנוגעות ליתר האישומים שבהם הואשם המערער, ולא התיישנו, כדי להגיע לתוצאה זו. בחינת העדויות בדבר המעשים שהתיישנו, הוסיפה אמנם נדבך להוכחה, אך לטעמי, היה זה נדבך שהוא בבחינת מעבר לנדרש. במצב דברים זה, שבו, כפי שעולה מן העדויות, חקירתן של הנשים שהעידו על מעשים שהתיישנו לא הושלמה, והופסקה בעודה באיבה, בטרם הוברר כל הטעון בירור בעניינן (עמ' 1319); ובנסיבות שבהן גם בלא שימוש חומר ראיות זה קיימת תשתית ראייתית מוצקה לאישומים שבהם הורשע המערער, אינני רואה צורך להידרש לעדויות הנשים שהעידו על מעשים שהתיישנו, כמו גם למחלוקת הפוסקים בהקשר זה.

(ח) טענות בנוגע למחדלי חקירה

145. המערער מצביע על שורה של מחדלי חקירה אשר הביאו, לטעמו, לאי מיצוי החקירה בענייננו. אכן, אפשר שבמקומות מסוימים נפלו ליקויים בדרך ניהול החקירה המשטרית. לאחת מטענות אלה – אי מיצוי החקירה לגבי המתלוננות שחלה התיישנות בנוגע לתביעתן – נתתי דעתי בפרק הקודם, ומצאתי – על יסוד הטעמים שפורטו – שאין צורך להידרש לעדותן של מתלוננות אלה. פגם נוסף שעליו הצביע המערער, עניינו באי מימוש הצו להמצאת מסמכים שהוצא נגד "ידיעות אחרונות". לדבריו, לא ניתן הסבר הולם לאי אכיפת הצו, שהיה בידיו "לשפוך אור" על דבריהן הראשונים של המתלוננות.

146. המשטרה נמנעה ממימוש צו המצאת המסמכים שהוצא לבקשתה נגד "ידיעות אחרונות". סנ"צ גרוסמן נשאל בבית המשפט מדוע לא מומש הצו (עמ' 1229). מדבריו עולה כי מטרת הצו להמצאת מסמכים היתה להבטיח את האפשרות לקבל את פרטי המתלוננות הנוספות אשר פנו אל העיתון במהלך הימים שלאחר פרסום הכתבה, וכן את הקלטות המכילות את שיחותיה של נעמה עימן. לגבי פרטי המתלוננות, התברר בסופו

של יום כי אין צורך במימוש הצו. אשר לקלטות, הרי שנוכח הרתיעה שהובעה מצד נעמה ליתן את הקלטות, משיקולים הנוגעים לפרטיותן של המתלוננות, ובקשתה להיוועץ בגורם משפטי טרם מסירת הקלטות, ועל רקע הנחתה של המשטרה שהקלטות תיחשפנה ממילא בשלב המשפט, הוחלט להימנע מלממש את הצו בנקודה זו. לא מצאתי כי מדובר בהחלטה בלתי סבירה בנסיבות עניין, לא כל שכן בהחלטה שנגועה בחוסר תום-לב או בהטיה. כך, בפרט, משנעמה ו"ידיעות אחרונות" שיתפו פעולה עם המשטרה, ובזכותו של שיתוף פעולה זה הגיעה המשטרה לכמה מן המתלוננות וקיבלה מידע מועיל. יתרה מכך, במהלך המשפט הונחו בפני בית המשפט המחוזי, הודעותיהן של כל המתלוננות במשטרה, והוגשו הקלטות והתמלילים המתעדים את השיחות בינן לבין נעמה. למערער ניתנה, אפוא, הזדמנות מלאה להתייחס לגרסאותיהן של המתלוננות, לרבות הגרסה הראשונית שהשמיעו באוזני נעמה, לחקור אותן ולשטוח את גרסתו בפני בית המשפט. מכאן, שאפילו הנחתי, לצורך הדיון ולטובת המערער, כי נפל פגם בחקירת המשטרה בהקשר זה, פגם זה נרפא מאוחר יותר במהלך המשפט עם קבלת מלוא החומר על-ידי הסנגוריה, וההזדמנות שניתנה למערער להתייחס אליו בפרשת ההגנה ובחקירות הנגדיות. כפי שנקבע לא פעם בפסיקתנו –

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול את עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (...). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם במכלול הראיות (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, סעיף ז (לא פורסם, 18.5.2006); ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 3.9.2009); ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.5.2009))."

147. דברים אלה יפים גם לגבי שאר הפגמים שעליהם הצביע המערער. לאחר בחינת מכלול הראיות שהוצגו בתיק בערכאה הדיונית, ובחינת טענותיו של המערער – לרבות אלה העובדתיות, במסגרת ההליך כאן, מסקנתי היא כי לא היה במחדלי החקירה, ככל שאמנם נפלו, כדי לפגוע בהגנתו של המערער או כדי להביא לתוצאה שונה.

(ט) שלב הכרעת הדין – סיכום

148. לאחר שנתתי דעתי לטענותיו של המערער, לרבות אלה העובדתיות ואלה הנוגעות למסקנותיו הראייתיות של בית המשפט, באתי לכלל מסקנה כי בנוגע למרבית

האישומים שבהם הורשע, לא נפל פגם בהכרעת הדין של בית המשפט קמא, ואין עילה להתערב באמור בה. עם זאת, בנוגע להרשעתו בעבירות נושא האישום השני, מצאתי – נוכח הטעמים שעליהם עמדתי בהרחבה לעיל – כי יש לזכות את המערער מעבירה של אינוס במרמה ומעשה סדום במרמה, וחלף האמור, להרשיעו בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות.

(י) הערעור על גזר הדין

149. לאחר שאיזן בין השיקולים השונים, לקולא ולחומרא, גזר, כאמור, בית המשפט על המערער עונש של 7 שנות מאסר בפועל ועוד שנתיים מאסר על תנאי, וחייבו בפיצוי כספי בסך 25,000 ש"ח לכל אחת מן המתלוננות באישום הראשון והשני. בתום עיון בגזר הדין, מסקנתי היא כי בשים לב להכרעת דינו, העניק בית המשפט קמא משקל ראוי לכל אחד מן ההיבטים הרלוונטיים.

מן הצד האחד נשקלו חומרתם הרבה של מעשי המערער, שבוצעו במתלוננות לאורך זמן, תוך ניצול תמימותן וחלומותיהן, על מנת ליתן פורקן לדחפיו ותאוותיו. מן הצד השני ניתן משקל מתאים לגילו, לעברו, למעצר הבית שבו שהה ולעדויות האופיי ששמעו בעניינו. במקביל לכך, הביא בית המשפט בחשבון העונש שגזר גם את הימנעות המערער מליטול אחריות על מעשיו, את הערכת המסוכנות בעניינו, שנקבעה כבינונית, ואת השפעת מעשיו על חייהן של המתלוננות; ומן הצד השני – את העובדה שלאחר שחרורו לא יוותרו לו עוד שנים רבות לשיקומו הנפשי, הכלכלי והחברתי. העונש שהושת על המערער הוא תוצאה של שקלול כל אלה, ועל רקע הכרעת הדין, נקודת שיווי המשקל שנקבעה אינה נוטה לחומרה כלל ועיקר. כידוע, הכלל הוא שאין ערכאת הערעור ממירה את שיקול דעתה של הערכאה הדיונית בשיקול דעתה שלה, בכל הנוגע לגובה העונש שנקבע בעניינו של נאשם, זולת בנסיבות חריגות שבהן נפלה בגזר הדין טעות מהותית אשר בולטת על פניה, או שהעונש חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנהוגה בנסיבות דומות (ראו למשל; ע"פ 7439/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.3.2009); ע"פ 10166/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.11.2010)). על רקע האמור ונוכח כלל זה, הרי שככל שהייתי רואה להותיר את הכרעת דינו של בית המשפט קמא על כנה, לא היה מקום להתערב בגזר הדין.

150. ברם, נוכח מסקנתי כי יש לקבל את הערעור בנוגע לאישום השני שבו הורשע המערער ולהמיר את העבירה שבה יורשע, מאינוס במרמה ומעשה סדום במרמה לעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, המצויה במקום נמוך יותר במדרג

החומרה, הרי שלשינוי זה צריך שיינתן ביטוי גם בגובה העונש שיושת עליו. עם זאת, גם בהינתן השינוי, לא ניתן להתעלם מן החומרה היתרה של מעשי המערער. המערער אימץ דפוס התנהגות עברייני, שבמסגרתו ביקש בדרכי מרמה, ובמקרים מסוימים אף באמצעים פסיים, להביא נשים צעירות וחסרות ניסיון לקיים עימו מגע מיני, תוך נקיטה ביחס אינסטרומנטלי כלפיהן, הרואה בהן אך כלי למימוש יצריו. פעמים רבות, במשך תקופה ממושכת ולגבי מספר מתלוננות, צעירות בגילן, חזר המערער על אותו דפוס של ניצול פגיעותן של המתלוננות, על רקע יחסי מרות, פערי גיל ומעמד, ורצונן בהתקדמות מקצועית, לשם השגת מטרותיו הנפסדות. לכך יש להוסיף כי באישום הראשון הורשע המערער באונס, לכל דבר ועניין, על כל הנגזר מכך מבחינת שיקולי הענישה. הענישה הכוללת צריכה, אפוא, ליתן ביטוי הולם לאפיונים אלה. על רקע המקובץ, באיזון שבין השיקולים השונים, אציע לחבריי להפחית את עונשו של המערער בשנה אחת ולהעמידו על 6 שנות מאסר בפועל ועוד שנתיים מאסר על תנאי. אשר לפיצוי הכספי – לא ראיתי להתערב בגובה הפיצוי לטובת המתלוננת באישום הראשון. גובה הפיצוי בנוגע למתלוננת נושא האישום השני יופחת, נוכח השינוי בעבירה שבה הורשע המערער, והוא יועמד על סך 15,000 ₪.

(יא) שאלת פרסום הפרוטוקולים מן הדיון בבית המשפט המחוזי

151. בשולי הדברים, יוזכר הערר שהגיש המערער על החלטת בית המשפט המחוזי שלא לפרסם את פרוטוקול הדיונים בתיק העיקרי בעניינו (בש"פ 441/09). בהמשך לערר, ובמסגרת תשובתו להצעת בית המשפט, לא עמד עוד המערער על בקשתו לחשוף את כל הפרוטוקולים של משפטו, וצמצם את הבקשה לחשיפת פרוטוקולים רק לאלה הנוגעים למתלוננת שתלונתה התיישנה מ.ב.ש ולעדויות אנשי המשטרה. בהתייחס למ.ב.ש, מציין המערער כי זו התראיינה ממושכות, בפנים חשופות, במסגרת כתבה בעניינו ששודרה בערוץ 10, וכך עשה גם אביה. עוד הוא מזכיר, כי גם בעבר התראיינה מ.ב.ש בפנים חשופות בערוץ 10, וכך היא עשתה גם במסגרת כתבה שפורסמה בעיתון "הארץ". אשר לאנשי המשטרה, גורס המערער, כי בפרסום עדויותיהם, יהיה כדי לשפוך אור על דרך פעולתה של הרשות החוקרת בחקירות בכלל, ובחקירות התלונות ביחס אליו בפרט, ואין בפרסום כדי לזהות מי מן המתלוננות. המדינה טוענת מצידה, כי אין בהחלטת המתלוננת מ.ב.ש לחשוף את זהותה באמצעי התקשורת, כדי לאפשר ולהכשיר נבירה בפרטי עדותה במשפטו, הכוללת פרטים אינטימיים. אשר לאנשי המשטרה, גורסת המדינה כי אין בעדויותיהם כדי ליתן תמונה מלאה ומאוזנת של מהלכי החקירה, שכן עדויות אלה כרוכות ושלובות בעדויות העדים כולם.

152. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ראיתי להיעתר לבקשת המערער באופן חלקי, במובן זה שצו איסור הפרסום בנוגע למתלוננת מ.ב.ש יישאר בעינו, בעוד זה הנוגע לעדויות אנשי המשטרה יוסר, וניתן יהיה לפרסם את הפרוטוקולים הנוגעים לעדויות אלה, לאחר שיימחקו מהם חלקים שיש בהם כדי לזהות את המתלוננות.

153. הכלל הוא כי בית משפט ידון בפומבי, אלא אם נקבע אחרת בחוק, או אם בית המשפט הורה אחרת מכוח חוק (סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה; סעיף 68 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט)). עיקרון זה – הוא עיקרון פומביות הדיון, מאפשר לכל אזרח להיחשף למתרחש בתוך אולם בית המשפט, לרבות זהות השופט היושב בדין, זהות בעלי הדין וטיבה של ההכרעה השיפוטית, ויהיה זה הליך הנוגע לעניינו האישי או כזה שעניינו של האזרח בו נובע מכל טעם אחר (ראו בש"פ 2484/05 פרי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.7.2005); בש"פ 5153/04 פלוני נ' ידיעות אחרונות בע"מ (לא פורסם, 20.6.2004)). הפומביות משרתת את המתדיינים והשופטים, את גורמי החקירה וכן את הציבור כולו. היא מגשימה ערכים של חופש הביטוי ושל זכות הציבור לדעת, המאפשרים דיון ציבורי בנושאים בעלי חשיבות. היא מבטיחה שהצדק לא רק ייעשה, אלא גם ייראה. היא יוצרת שקיפות המקדמת ביקורת ציבורית על הילוכם של בתי המשפט, ועל זה של אישי ציבור המתדיינים בהם. כן היא מקדמת חינוך משפטי, וחושפת את הציבור – משפטנים ואלה שאינם – לפסיקות והלכות היוצאות מתחת ידי בית המשפט (ראו בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 662, 658 (2004); בש"פ 11793/05 חברת החדשות הישראלית בע"מ נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.4.2006)).

154. החשיפה לנעשה באולם הדיונים – דרכים רבות לה, שביניהן נוכחות פיסית באולם עצמו, עיון בפרוטוקול הדיון, קריאת הכרעת הדין שניתנה בפרשה או אף שמיעה על אודותיה באמצעי התקשורת. פרסום בדבר המתרחש באולם בית המשפט, כמו מרחיב הוא את האולם גם למי שלא היה נוכח בגופו בעת הדיון, ומאפשר בחינה של החומר הגולמי האותנטי והבלתי אמצעי הנמצא בו, לפני שעבר את המסגרות והעיבוד הנעשים על-ידי בית המשפט בפסק דינו.

155. כעקרונות וכללים אחרים במשפט, גם עיקרון פומביות הדיון אינו מוחלט. לצידו ניצבים עקרונות אחרים, שאף להם יש ליתן משקל. בהקשר הדברים שלפנינו, ניתן למנות את השאיפה להגן על עניינם של קורבנות עבירות מין, לשמור על צנעת

הפרט וכן הרצון שלא להניא מתלוננות בכוח מלהביא את תלונתן בפני הרשויות (ראו רע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(2) 97, 112-119 (2004)). על רקע זה, מקנה סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט, שיקול דעת לבית המשפט לקיים דיון בדלתיים סגורות, "לשם הגנה על עניינו של מתלונן או נאשם בעבירת מין או בעבירה על פי חוק למניעת הטדרה מינית, התשנ"ח-1968". חריגים נוספים הכלולים בסעיף 68(ב) ומלמדים על ההגנה שמעניק החוק למתלוננות ועדות בעבירות מין מצויים בסעיף 68(ב)(3), המתיר לבית המשפט לקיים דיון בדלתיים סגורות "לשם הגנה על המוסר"; ובסעיף 68(ב)(7), שמכוחו ניתן לסגור את דלתות האולם "אם "הדיון הפומבי עלול להרתיע עד מלהעיד עדות חופשית או מלהעיד בכלל". ההכרעה בדבר חלותו של עיקרון הפומביות במקרה ספציפי היא תוצאה של איזון בין האינטרסים המתחרים.

מן הכלל אל הפרט

155. כאמור, בהודעה מעודכנת, צמצם המערער את בקשתו לפרסום הפרוטוקולים אך לשני תחומים: עדותה של המתלוננת מ.ב.ש ועדותיהם של השוטרים אשר שימשו חוקרים בפרשה.

עדותה של מ.ב.ש

156. לאחר שבחנתי את בקשת המערער בנוגע לעדות זו, לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להתיר את פרסום הפרוטוקולים. לעניין זה, לא מצאתי כי בריאיון שהתקיים עם המתלוננת מ.ב.ש בתקשורת יש כדי לשנות מהחלטתו של בית המשפט קמא. ראשית ייאמר, כי הריאיון שהתקיים עם מ.ב.ש בערוץ 10 ביום 8.7.2010, לא היה הראשון שבו ראתה מ.ב.ש לחשוף את פניה לעיני המצלמות. אף קודם להחלטתו של בית משפט קמא בשאלת פרסום הפרוטוקולים, התראיינה המתלוננת בערוץ 10 בפנים חשופות, ובעיתון "הארץ" פורסמה תמונתה ותמונת בעלה. מדובר, אפוא, בנסיבות שרובן עמדו לפני בית המשפט המחוזי, אשר החליט שלא להתיר את פרסום הפרוטוקולים. לגופו של עניין, סבורני כי יש להבחין בין דברים הנאמרים באופן וולונטרי באמצעי התקשורת, תוך ברירת המילים והתכנים שאותם מבקשת המתלוננת לחשוף, לבין דברים הנאמרים במסגרת דיון בבית משפט, לרבות בחקירה נגדית, שעלולים לכלול פרטים אינטימיים ורגישים. התכלית והמסגרת שבריאיון טלוויזיוני שונות מאלה העומדות ביסודו של דיון משפטי. תכלית הדיון המשפטי היא לקבוע עובדות, וממנה נגזרים אופן גביית העדות, היקף הפרטים הנמסר ומידת הנכונות למסור מידע אינטימי. בגדרה של החקירה הנגדית, נדרשה המתלוננת

להשיב על שאלות שניסו לקעקע את גרסתה ולסתור את דבריה, ותשובותיה ביקשו להתמודד עם הטענות שהוטחו בה, כשמידת שליטתה בהיקף המידע הנמסר מוגבלת. במסגרת הטלוויזיונית לעומתה – לא נדרשה ירידה לפרטים. המתלוננת ביקשה להציג בקווים כלליים את מאפייני התנהגותו של המערער, כדי להעביר את המסר שאותה ביקשה – לבל יתפתו נערות לנהוג בנסיבות דומות כפי שנהגה היא. אין ללמוד מן האחד על משנהו, ואין לגזור ממנו מסקנה בדבר נכונות להיחשף לכל אורך הגזרה. תוצאה נוגדת – לא זו בלבד שתפגע בצנעת הפרט של מ.ב.ש, אלא עלולה להרתיע מתלוננות בכוח, ולהנציח מצב המניח כי היותו של אדם קורבן לעבירת מין הינו עניין להתבייש בו. איסור הפרסום בנוגע למ.ב.ש אינו מבקש להגן על דבר היותה קורבן לעבירת מין כשלעצמו, אלא על הפירוט העובדתי הכרוך בכך. פירוט זה נוגע בעניינים שצנעת הפרט שורה עליהם, ופרסומו אינו מגשים את התכליות הציבוריות שעומדת ביסוד פומביות הדיון. טענות המערער ותגובתו לגרסאות המתלוננות נסקרו וזכו להתייחסות בפסק הדין. חזקה גם על גוף השידור שבמסגרתו שודר הראיון עם מ.ב.ש שאפשר לבאי-כוחו של המערער להגיב לטענות שהשמיעה מ.ב.ש בתוכנית הטלוויזיה. מהטעמים שנסקרו, איני סבור כי יש מקום לילך צעדים נוספים מעבר לכך ולפרסם את פרוטוקול הדיון.

עדויות השוטרים

157. פני הדברים שונים בנוגע לעדויות אנשי המשטרה. המערער מבקש לחשוף את הפרוטוקולים הנוגעים לעדויות אלה, לרבות חקירותיהם הנגדיות של אנשי המשטרה על-ידי סנגורו. מטענות המערער בתיק העיקרי עולה, כי בעיקר מבקש הוא להצביע על סתירות שנתגלו בעדויותיהם של קציני המשטרה, שיש בהם כדי ללמד כי מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת נושא האישום השני, מ.ש, היתה מערכת יחסים רומנטית שנעשתה בהסכמה. המדינה לא הצביעה על קושי ממשי הכרוך בפרסום עדויות אלה, ולא הראתה כיצד יש בדבר כדי לפגוע בצנעת הפרט של מי מן המתלוננות או בערך חשוב אחר. טענתה המרכזית של המדינה – כי פרסומו של חלק זה לבדו יהיה בו כדי להוציא דברים מהקשרם ולא יאפשר מתן "תמונה מלאה ומאוזנת של מהלכי החקירה (...)" שכן עדויות אלה כרוכות ושלוכות בשאר עדויות העדים כולם" הינה כוללנית. עמדה זו אינה מעניקה משקל מספיק לערכו של העיקרון בדבר פומביות הדיון, לחשיבות השיח הציבורי שהוא מעודד ולזכותו של הנאשם להתגונן גם בספירה הציבורית. יש לזכור כי פרסום הפרוטוקולים – ככל שיעשה – לא ייעשה בחלל ריק, ולצדו יתפרסם גם פסק דינו המפורט, וכן פסק דינה של הערכאה הדיונית. בפסקי דין

ניתנה התייחסות לעדויות אלה, והדברים האמורים בהם מדברים בעד עצמם, ויש בהם כדי למנוע הטיה או עיוות. באיזון שבין הערך בדבר פומביות הדיון – על העקרונות החשובים הכרוכים בו, לרבות חופש הביטוי, זכות הציבור לדעת והשקיפות – לבין הערך בדבר צנעת הפרט של המתלוננות, שלא הובהר באיזה אופן תיגרם לו פגיעה בעקבות הפרסום האמור, מסקנתי, היא, אפוא, כי ידו של הראשון על העליונה.

עם זאת, ועל מנת להבטיח כי הפרסום לא יפגע בצנעת הפרט של המתלוננות או יזהה אותן בניגוד לרצונן, מצאתי לאפשר למדינה לעיין בעמודי הפרוטוקול הנוגעים בדבר, וככל שהיא מוצאת לנכון – להודיע לבית המשפט בתוך 30 ימים על אודות חלקים שלפי עמדתה יש להשמיט מן הפרוטוקול בטרם פרסומו. ככל שיימצאו חלקים מעין אלה, יוכל המערער להגיב על הודעת המדינה בנדון בתוך 30 ימים נוספים. ככל שלא תהיה בין הצדדים הסכמה, יובא הדבר להכרעתנו.

ש ו פ ט

השופט א' גרוניס:

אני מצרף דעתי לדעתו של השופט ע' פוגלמן.

ש ו פ ט

השופטת ע' ארבל:

1. לאחר שקראתי את פסק דינו המקיף והמפורט של חברי, השופט פוגלמן, מצטרפת אני למרבית ניתוחיו ומסקנותיו. בנקודה אחת נמצאים אנו חלוקים והיא זו הנוגעת לאישום השני. המחלוקת מתמקדת בהרשעתו של המערער על-ידי בית המשפט המחוזי במסגרת האישום השני בעבירה של אינוס במרמה. חברי סבור כי יש לזכות את המערער מהרשעה זו ותחתיה להרשיעו בעבירה פחותה בחומרתה של קבלת דבר במרמה. בשל כך הוא מציע להפחית שנה מהעונש שנגזר על המערער על ידי בית המשפט המחוזי. לטעמי, על ההרשעה בעבירה של אינוס במרמה להיוותר על כנה. משכך, איני סבורה כי יש להתערב אף בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. להלן אפרט בקצרה את נימוקיי לעמדתי זו.

2. האישום השני עוסק במתלוננת המכונה מ.ש. בית המשפט המחוזי קיבל במלואה את גרסתה של המתלוננת כפי שהיא נמסרה במהלך המשפט, והעדיפה על פני גרסתו של המערער, שאותה כינה בית המשפט קמא "רוויית שקרים". חברי השופט פוגלמן אינו מתערב כלל בקביעותיה העובדתיות של הערכאה דלמטה, ומבסס את מסקנתו על ניתוח משפטי בלבד. אציין כבר כאן, כי גם אני מצטרפת לקביעותיה של הערכאה הדיונית בפסק דינה המקיף של השופטת ר' לבהר שרון. על-פי עדותה של מ.ש, הקשר בינה לבין המערער נוצר בקורס למשחק שבו למדה בהדרכתו. בתום הקורס, הציע המערער למתלוננת להמשיך וללמוד אצלו משחק באופן פרטי. המתלוננת הסכימה, ואף חתמה עימו בנוכחות אביה על הסכם ייצוג וחלוקת רווחים. בשלב כלשהו, סיפר המערער למ.ש על טלנובלה חדשה שאמורה להיות משודרת בערוץ 2, שהוא עתיד לשחק בה. על-פי התסריט, חברתו של בחור שנפצע בתאונת דרכים מפתה את אביו במטרה להשתלט על רכוש המשפחה. מ.ש אישרה בפני המערער כי יש ביכולתה למלא את התפקיד, הגם שהוא כולל סצנות מין. בשלב זה, החל המערער לדרוש מהמתלוננת להתאמן לצורך התפקיד, כאשר "אימונים" אלו כללו בתחילה צילומים בעירום מלא וחלקי, בהמשך נשיקות ומגעים עם המערער, ולבסוף קיום יחסי מין עמו. לצורך שכנוע המתלוננת, הציג המערער בפניה פקס מחברת "טלעד" המאשר את כוונתה לשדר את הטלנובלה, וכן ערך בנוכחותה שיחת טלפון עם במאי הטלנובלה כביכול. עוד הראה לה קטעי עיתונות, שבהם ראיונות עם שחקנים המספרים על אודות חזרות אמיתיות לסצנות מין. לאחר שסיפרה על המעשה לבן זוגה באותה עת, והבינה כי המערער מנצל את תמימותה, ניתקה עימו המתלוננת את הקשר, וביקשה כי יעביר לה את צילומיה שהיו ברשותו.

3. מעדותה של מ.ש מצטיירת שיטת פעולתו המתוחכמת של המערער. דרישותיו המיניות מהמתלוננת נעשו באופן הדרגתי, כאשר המערער מעלה את רף דרישותיו רק לאחר שגבר על רתיעתה של המתלוננת בשלב הקודם. כל שלב כלל שכנועים רבים מצד המערער, שהלין על חוסר מקצועיותה של המתלוננת, ועמד על ההכרח להיפתח לצורך ביצוע התפקיד בטלנובלה, ועל הצורך להתאמן על סצנות מין שונות קודם שהמתלוננת תהיה "בשלה" למבחן הבמה בטלנובלה. המערער אף טען בפניה כי מבחן הבד הנדרש על-ידי במאי הטלנובלה כולל קיום יחסי מין עם המערער בחדר צדדי, שלאחריהם ידווח המערער לבמאי על ביצועיה של הנבחנת, וכי הוא עצמו קיים כבר כמה מבחנים מסוג זה עם מספר בחורות. עוד הבהיר לה המערער, כי לו אין צורך במגע המיני עימה, שכן "יש לו מלא בנות", וכי המטרה היא לגרום למתלוננת להיפתח ולהשתחרר לצורך ביצוע התפקיד בטלנובלה. המתלוננת מתארת בעדותה כיצד סמכה על המערער

והאמינה לדבריו על אודות המעשים שעליה לעשות לצורך המקצוע והתפקיד. המתלוננת הבהירה כי לא היתה מוכנה לשכב עם מישהו על מנת לקבל תפקיד. רק לאחר שדיברה עם אנשי מקצוע מהתחום, והבינה שדרישותיו של המערער אינן מקובלות בעולם המשחק, החליטה להתלונן במשטרה. בית המשפט המחוזי סיכם את מסקנותיו באשר לתלונתה:

“...אני מאמינה למתלוננת כי הנאשם נטע בה כל העת אמונה כי קיום יחסי המין עמו דרוש כדי לקדם את יכולת המשחק שלה, וכי הנאשם היטיב למוסס כל חשש שהתעורר בלבה על כנות הקשר בשקרים ובדברי חלקות. על אף שהתמימות העולה מגרסת המתלוננת נראית תמוהה בקריאה ראשונה, הרי שעיון מעמיק בכל עדויותיה מלמד כי עדותה רצופה ועקבית, ונתמכת הן בעדויות חיצוניות, והן בהקלטות בהן נשמע הנאשם מסבך עצמו בכל המיוחס לו, הן בשקרי הנאשם, ומעל לכל, במעשים דומים של הנאשם” (עמ' 114 להכרעת הדין).

בית המשפט המחוזי הסיק כי “קיום יחסי המין מצד המתלוננת נעשה רק בשל דברי הנאשם לפיהם הדבר הכרחי לצורך תרגול לקראת אודישן לתפקיד ראשי בטלנובלה אשר אמורה לעלות בתחילת 2005, ואילו מצד הנאשם, יחסי המין נעשו לשם סיפוקו המיני בלבד” (עמ' 131 להכרעת הדין). לאור ממצאיו העובדתיים, החליט בית המשפט קמא להרשיע את המערער בעבירה של אינוס במרמה בנוגע למתלוננת מ.ש.

4. כאמור, חברי, השופט פוגלמן, מקבל את קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי. חברי קובע כי המערער הצליח באופן מדורג ובדברי חלקות להביא את מ.ש. לקיים עימו יחסי מין, תוך שהוא מצליח לשכנעה כי מעשיהם נעשים על רקע מקצועי. עוד קובע חברי, כי המערער ידע כי הסכמתה של מ.ש. לקיים עמו יחסי מין נבעה מטעמים מקצועיים בלבד. על כך לומד חברי מהאופן שבו שכנע המערער את המתלוננת לקיים עימו יחסי מין, ומהתנהגותה של המתלוננת במהלכם. חברי שולל את יתר טענותיו של המערער בנוגע לקביעות העובדתיות, ובין היתר שולל את טענתו של המערער בדבר קיומם של סממנים זוגיים בקשר בינו לבין המתלוננת, אשר עשויים להעיד על זוגיות שמקורה ברצון חופשי הדדי. לקביעות אלו כולן אני מסכימה. עם זאת, דרכינו מתפצלות בהגיענו לניתוח המשפטי של המעשים שביצע המערער במ.ש. במסגרת ניתוחו מתייחס חברי לניתוח שערכתי בנוגע לעבירת האינוס במרמה בעניין

פחימה (ע"פ 5097/07 פחימה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.5.09) (להלן: עניין פחימה)). לצורך הבהרת עמדתי, אחזור בקצרה על עיקרי הדברים.

5. עבירת האינוס במרמה מעוגנת בסעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הקובע:

(א) הבועל אשה -
 (1) שלא בהסכמתה החופשית;
 (2) בהסכמת האשה, שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה;

...
 הרי הוא אונס ודינו - מאסר שש עשרה שנים.

בעניין פחימה סיכמתי את היסודות הנדרשים לצורך הוכחת עבירה של אינוס במרמה:

"היסוד העובדתי הנדרש לצורך כינונה של עבירת האינוס במרמה הינו מעשה של בעילת אישה, כהגדרתו בסעיף 345(ג) לחוק העונשין ("המחדיר איבר מאיברי הגוף או חפץ לאיבר המין של האישה"), כאשר הנסיבות הן הסכמת האישה שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה או מהות המעשה. יש לציין כי המונח מרמה כולל הן רכיב עובדתי, שעניינו בטענה כוזבת המוצגת לאישה שבאמצעותה הושגה הסכמת האישה לבעילתה, והן רכיב נפשי, שעניינו מודעותו של הגבר להיותה של הטענה כוזבת (יעקב קדמי על הדין בפלילים – חוק העונשין, בעמ' 1376 (חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, 2006) (להלן: קדמי)). היסוד הנפשי הנדרש בעבירה הינו מחשבה פלילית, ומאחר שמדובר בעבירה התנהגותית הרי שנדרשת מודעות מצד העבריין כלפי טיב המעשה, קרי הבעילה, וכלפי הנסיבות, דהיינו מודעות לכך שהסכמת האישה לבעילתה הושגה במרמה (קדמי, בעמ' 1377)" (פסקה 5 לחוות דעתי).

בהמשך הדברים, על מנת להבהיר את הפרשנות הראויה בענייני לעבירת האינוס במרמה בחלופה של מהות המעשה, הצגתי ארבעה סוגי מקרים; כאשר לטעמי, שלושת הראשונים נכנסים בגדר העבירה, בעוד האחרון מבין הסיווגים אינו נכלל בעבירת האינוס במרמה:

"הסוג הראשון הינו של מקרים בהם האישה כלל לא הבינה כי קיים הקשר מיני למעשה. הדוגמא הקלאסית למקרים אלו היא בעילה הנעשית במסווה של טיפול רפואי. האישה סבורה כי נעשה בה מעשה טיפולי לחלוטין ולא מבינה כי הוא נעשה עם הקשר מיני כלשהו. הסוג השני של המקרים הינו מקרה בו האישה

מבינה כי מדובר במעשה מיני אך חשבה שכל כולו תחום במהות אחרת- טיפולית, אומנותית, מיסטית וכדומה, דהיינו סברה כי המעשה אינו בא לספק הנאה מינית. דוגמא לכך היא מקרה Boro, בו כאמור הסכימה אישה לקיים יחסי מין עם אדם שטען כי הוא רופא וכי הוזרק לו נסיון אשר בקיום יחסי מין ירפא את האישה ממחלתה הקשה ... סוג המקרים השלישי עניינו במקרים בו האישה הבינה את הקשרו המיני של המעשה ואף ידעה כי אחת ממטרותיו של הגבר היא מינית, אלא שמבחינתה הסכמתה ניתנה על בסיס מטרה אחרת של המעשה, מטרה אשר הסיקה אותה ממרמה של הגבר. לטעמי גם מקרים מעין אלו יכנסו תחת כנפיה של עבירת האינוס במרמה. כך למשל, מקרה כדוגמת מקרה Boro כאשר ה"רופא" מציין בפני האישה כי מטרתו בקיום יחסי המין עימה היא מינית, אך קיום היחסים יגרום גם לריפוייה ממחלתה הקשה. במקרה כזה הסכמתה של האישה ניתנת על בסיס התרמית באשר למטרות הנוספת של קיום יחסי המין ... לטעמי אף במקרים אלו מתאינת הסכמתה של האישה עד כי אין לומר שמדובר בהסכמה חופשית מצידה ...

סוג רביעי של מקרים הוא זה שעניינו מרמה הנוגעת למטרה נלווית למעשה. במקרים אלו מסכימה אני, כאמור, עם המשנה לנשיאה שעל פי נוסחו של החוק אין הם באים בגדר עבירת האינוס במרמה, אם כי ניתן יהיה להרשיע במקרים המתאימים בעבירה של קבלת דבר במרמה".

אציין, כי המחלוקת ביני לבין יתר חברי ההרכב בעניין פחימה נגעה לסוג המקרים השלישי. בעוד שלטעמי, סוג זה נכנס בגדר עבירת האינוס במרמה, הרי שהמשנה לנשיאה, השופט ריבלין והשופטת פרוקצ'יה סברו באותה פרשה, כי סוג זה של מקרים ייכנס תחת כנפיה של עבירת קבלת דבר במרמה. בקשה לדיון נוסף בפרשה שהוגשה על-ידי המדינה, נדחתה על-ידי הנשיאה (דנ"פ 5291/09 מדינת ישראל נ' פחימה (לא פורסמה, 16.11.09)). עוד אציין, כי מאז ניתן פסק הדין בעניין פחימה, נשמעו דעות בפסיקת בית משפט זה התומכות בדעת המיעוט שהצגתי, או משאירות את הדיון בסוגיה בצריך עיון (ראו את דבריהם של השופטת נאור והשופט מלצר בע"פ 9619/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 לפסק דינה של השופטת נאור; הערתו של השופט מלצר (לא פורסם, 18.1.10); דבריו של השופט רובינשטיין בע"פ 9724/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ט; וכן הערתו של השופט מלצר בפסק הדין (לא פורסם, 2.12.09)). אף חברי, השופט פוגלמן, מותיר בחוות דעתו דכאן את הסוגיה בצריך עיון.

6. חברי, השופט פוגלמן, סבור כי יש לסווג את מעשיו של המערער במסגרת האישום השני כמרמה הנוגעת למטרה נלווית וחיצונית למעשה. למסקנה זו איני יכולה להצטרף. מ.ש רומתה באשר למטרתם של יחסי המין עצמם. היא האמינה, בשל המרמה המתוחכמת של המערער, כי מטרתם של יחסי המין היא מקצועית גרידא, וכי היא נועדה לאמן אותה במשחק של סצנות מין בטלנובלה הצפויה לעלות לשידור, ולהכין אותה לקראת מבחן הבמה הצפוי לה וכולל משחק של סצנת מין אמיתית. בכך רומתה מ.ש באשר למהות המעשה. יש להבחין בין מקרה זה לנסיבותיו לבין מקרה היפותטי שבו היה המערער מבטיח למ.ש כי אם תקיים עימו יחסי מין – ישיג עבורה תפקיד בטלנובלה לצידו. לו זה היה המקרה, אכן היה מדובר במרמה הנוגעת לתמורה מיחסי המין, שכן לא היתה קיימת כל טלנובלה, ולפיכך לא יכול היה המערער להשיג למ.ש תפקיד בה. במקרה כזה, היה ניתן להאשים את המערער בקבלת דבר במרמה בלבד. אך כפי שציינה מ.ש במפורש בעדותה, שבה נתן בית המשפט המחוזי את אמונו, לא זהו המקרה. כפי שמצטט בית המשפט המחוזי מעדותה של מ.ש "אם הוא (המערער – ע.א) היה מציג את זה שזה יעזור אם תשכבי איתי, כדי להתקבל לתפקיד, אני לא הייתי עושה את זה ולא אעשה את זה אף פעם בחיים שלי" (עמ' 481 לפרוטוקול). עינינו הרואות, המתלוננת העידה במפורש כי המרמה כלפיה לא נגעה לתמורה ליחסי המין אלא למהותם של יחסי המין עצמם. מכאן נובע, לטעמי, כי אין לסווג את תלונתה של מ.ש במסגרת סוג מקרים העוסק במרמה הנוגעת למטרה נלווית למעשה. אין הבדל בין מי שרומתה להאמין כי קיום יחסי המין נעשה בהקשר מקצועי-טיפולי, אשר אמור לסייע בידה להחזיר לה אהבה קודמת, כפי שאירע בפרשת פחימה, לבין מי שרומתה להאמין שיחסי המין נעשים בהקשר מקצועי, אשר יסייע לה לשפר את יכולות המשחק שלה, ולהצליח במבחני במה לתפקידים הכוללים סצנות מין, כפי שאירע בענייננו. בשני המקרים, המרמה נעוצה במהותו של מעשה המין עצמו, ולא במטרה נלווית אליו.

7. ברצוני לחדד עוד שתי נקודות הקשורות להבחנה האמורה. ראשית, נדמה כי הרצון לסווג את עובדות האישום השני במסגרת מרמה הנוגעת לתמורה מיחסי המין ולא כמרמה הנוגעת ליחסי המין עצמם נובעת מפקפוק בכך שאכן יכולה היתה מ.ש להאמין כי מטרת יחסי המין היא מקצועית ונועדה להכינה לטלנובלה. בכך, לטעמי, אנו חוטאים למתלוננת. בית המשפט המחוזי האמין לעדותה של מ.ש במלואה, ואף אם היא מצטיירת כנאיבית באופן קיצוני, הרי שאין בכך ולא כלום באשר לשאלה האם אכן הדברים אירעו כפי שתיארה. אין מקום לבחינה שיפוטית של התנהגות המתלוננת, דבר הגורם להיפוך היוצרות בינה לבין הנאשם. כבר ציינתי בפרשת פחימה, כי אין "לנקוט בגישה ביקורתית או שיפוטית כלפי התנהגותה של האישה בהאמינה למרמה שהוצגה

בפניה. כל מה שצריך לקבוע בית המשפט הוא האם אכן הושגה הסכמתה של האישה לקיום יחסי המין על בסיס המרמה שהוצגה לה על-ידי הגבר והאם היה הגבר מודע לכך" (פסקה 19).

8. נקודה שנייה נוגעת למספר הפעמים שקיימו המערער ומ.ש יחסי מין. חברי סבור כי מספרם הרב "מקשה על ניתוקם המוחלט מהקשר מיני סובייקטיבי ועל התבוננות עליהם דרך הפריזמה הצרה של "חזרות". גם לכך איני מסכימה. חזרות, מטבען וכשמן נעשות מספר פעמים רב. אם אכן האמינה מ.ש, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, כי מטרת קיום יחסי המין היא לצורך מקצועי של חזרות, הרי שמספר הפעמים הרב – יש בו רק כדי לחזק את גרסתה. ואכן, המתלוננת מעידה כי לאחר הפעם הראשונה שבה קיימו יחסים, אמר לה המערער כי עליה לשפר את ביצועיה על מנת שהוא יוכל להגיש אותה למבחן הבמה. לפיכך, ביקש לתרגל שוב ושוב את סצנת הסקס כדי שתיראה אמיתית (ראו עמ' 123 להכרעת הדין). דבריו של המערער שהוקלטו ללא ידיעתו, מחזקים אף הם את הדברים. כך, כאשר הוא מציין בפני מ.ש כי היא לא היתה טובה בהתחלה: "את בסרט צריכה לפתות אותי...את צריכה להתנפל עלי, איפה, .. היית משותקת רוב הזמן, התחלת להשתחרר אחרי כמה פעמים..." (ראו עמ' 125 להכרעת הדין). וכן: "את בהתחלה אבל לא רצית...אם זה היה יוצא לפועל ואנחנו היינו שם ואת היית מתנהגת כמו בפעם הראשונה כשהיינו למעלה, לא היית עוברת את זה..." (ראו עמ' 96 להכרעת הדין). יתרה מכך, גם אם נניח שרק הפעמים הראשונות שבהן קיימה מ.ש יחסי מין עם המערער עונות לדרישות העבירה של אינוס במרמה, איני רואה מדוע לא להרשיע את המערער בעבירה זו בגין פעמים אלו.

9. נותרה השאלה האם מעשיו של המערער במסגרת האישום השני יסווגו במסגרת סוג המקרים השני או השלישי, דהיינו האם סברה מ.ש כי כל מטרת המעשה המיני הינה מקצועית גרידא, על מנת לאמן אותה לקראת הטלנובלה, או שמא הבינה כי מבחינת המערער, קיימת גם מטרה של סיפוקו המיני. כפי שהבעתי את עמדתי בעניין פחימה, איני סבורה כי ישנו שוני של ממש בין שני המקרים, ולטעמי שניהם צריכים לחסות תחת העבירה של אינוס במרמה. העיקר הוא שהמתלוננת רומתה לחשוב כי אחת ממטרות יחסי המין היא מקצועית, וכי מבחינתה קוימו יחסי המין רק לצורך מטרה מקצועית זו. לפיכך, איני נדרשת לסיווג המדויק של המעשים.

10. מאחר שאני סבורה כי יש להותיר על כנה את הרשעתו של המערער בעבירה של אינוס במרמה במסגרת האישום השני, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אף איני

סבורה כי יש להתערב בגזר הדין שהוטל על המערער על ידי בית המשפט המחוזי.
כאמור, מלבד נקודות אלו מצטרפת אני לפסק דינו של חברי, השופט פוגלמן.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ע' פוגלמן.

ניתן היום, י"ג באדר א' התשע"א (17.2.2011).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט